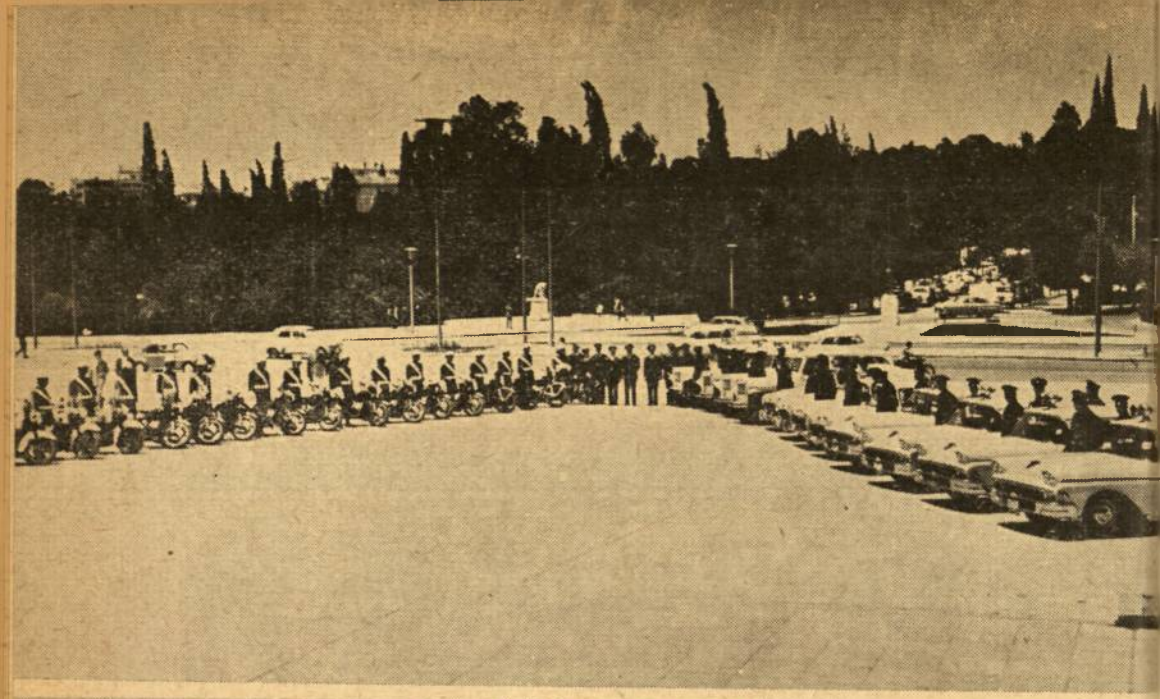
Έτος Γ'

Τεύχος 218ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

'Ασυρματοφόρα ἀστυνομικὰ ὀχήματα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι΄. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 218ον

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΟΧΛΟΥ
— ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ —

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Ὁ ἄνθρωπος μέσα στὸν ὄχλο.
2. Ὀχλοκρατικὰ παραδείγματα.
3. Περιπτώσεις πολιτικῶν συγκεντρώσεων.
4. Ὁ τύπος καὶ ἡ ἀστυνομία.

***

1. Ὁ ἄνθρωπος μέσα στὸν ὄχλο.

Ὁ ἄνθρωπος ὅταν σκέπτεται, κινῆται καὶ ἐνεργῇ μόνος του καταλήγει σὲ πράξεις τελείως διαφορετικὲς ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ κάνει ὅταν τὶς ἀποφασίζῃ ἀπὸ κοινοῦ μὲ ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἡ ψυχολογία δηλ. τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν εἶναι μονάχος του, εἶναι συνήθως ἀντίθετη πρὸς τὴν ψυχολογία τοῦ ἴδιου, ὅταν ἐνεργῇ ὁμαδικά.

Καὶ ἡ ἰδιορρυθμία ἀκριβῶς αὐτὴ τῆς ψυχολογίας εἶναι ἐκείνη, ποὺ κατευθύνει τὸν ἴδιο ἄνθρωπο σὲ πράξεις τὶς ὁποῖες συχνὰ μετὰ τὴν ἐκτέλεσί τους δὲν ἀναγνωρίζει ὅτι ἔγιναν ἀπὸ αὐτόν, γιατὶ μέσα στὸ ἀνώνυμο πλῆθος, χάνει τελείως τὴν προσωπικότητά του καὶ τὴν αὐτοκυριαρχία του.

Αὐτὴ τὴν ψυχολογία, τὴν ὁμαδική, ὅπως λέγεται, πρέπει νὰ τὴν γνωρίζουν πολὺ καλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπειδὴ ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ τὸν τρόπον τῆς συμπεριφορᾶς τους, τῆς ὑπηρεσιακῆς, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ ἐνεργήσουν κάτι καὶ τῆς ἀτομικῆς, ὅταν δηλ. θὰ εὑρεθοῦν καὶ αὐτοὶ μέσα στὸ πλῆθος.

2. Παραδείγματα ὀχλοκρατικά.

Ἀλλ' ἂς ἀναφέρουμε μερικὰ παραδείγματα πραγματικὰ· γιὰ νὰ νοιώσουμε καλύτερα τὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς ψυχολογίας τοῦ ὄχλου.

Ἂς θυμηθοῦμε λοιπὸν τὶς διάφορες ἔξαλλες κομμουνιστικὲς διαδηλώσεις ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀθήνα μετὰ τὴν ἀποχώρησι τῶν Γερμανῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1944.

Ὅλοι βλέπαμε τότε νὰ παίρνουν μέρος σὲ πολλὲς ἀπὸ αὐτές, ἄνθρωποι, ποὺ τοὺς γνωρίζαμε λογικούς, μετρημένους, νοικοκυραίους, οἱ ὁποῖοι ἀνακατωμένοι στὸ ἀνώνυμο καὶ ἄλογο πλῆθος, παρελογίζοντο σὲ τέτοιο βαθμὸ ποὺ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ κανείς. Οὔτε ἡ θέσι τους στὴν κοινωνία, οὔτε ἡ λογική τους συγκρότησις, οὔτε ἡ ἐπιστημονική τους μόρφωσις, οὔτε τίποτε ἀπολύτως τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ἐκδηλώνωνται δημοσίᾳ κατὰ τρόπο ἀνώμαλο, ἔτσι, ποὺ παρουσιάζοντο ἢ ὡς φρενοβλαβεῖς ἢ ὡς μανιακοί, γιατὶ ἐκραύγαζον καὶ ζητοῦσαν πράγματα παρά-

λογα καὶ μὲ τὴν ἐν γένει συμπεριφορά τους προκαλοῦσαν τὸν οἶκτο γιὰ τὸ κατάντημά τους ἐκεῖνο.

Καὶ ὅμως αὐτοὶ οἱ τόσο σώφρονες στὴν ἰδιωτική τους ζωή, αὐτοὶ ποὺ ποτὲ δὲν προσέβαλαν κανένα καὶ ἐσέβοντο τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, μέσα στὸ ἀνώνυμο πλῆθος μετεμορφώνοντο σὲ πιερρότους, σὲ μεγάφωνα ἀλλοπρόσαλλα, σὲ σαλτιμπάγκους καὶ ἀργότερα σὲ ἐγκληματίες, σὲ λῃστάς, δολοφόνους καὶ σὲ ὅ,τι μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανείς.

Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι τί μποροῦσε νὰ κάνῃ ἡ ἀστυνομία; Ἢ καὶ πιὸ περιωρισμένα, τί θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ ἕνας ἀστυφύλακας;

Αὐτὲς εἶναι οἱ πιὸ δύσκολες στιγμὲς γιὰ τοὺς Ἀστυνομικούς. Δὲν ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν ἕνα κακοποιὸ μεμονωμένα, ἔχουν μπροστά τους ἕνα πλῆθος μανιασμένο, στὸ ὁποῖο ὅλοι γίνονται κακοποιοί, γιατὶ εἶναι ἄγνωστοι, γιατὶ φοροῦν τὴν μάσκα τῆς ἀνωνυμίας.

Στὶς καταστάσεις αὐτὲς ποὺ παίρνουν συνήθως μορφὴ ἐπαναστατική, τὸ γενικὸ πρόσταγμα ἔχει ἡ ὑπεύθυνη κυβέρνησις, ποὺ δίνει καὶ πρέπει νὰ δίνῃ τὶς κατευθύνσεις καὶ τὶς διαταγές. Ἀλλὰ καὶ ἡ πρωτοβουλία τῶν ὀργάνων τῆς Ἀστυνομίας εἶναι ἀπαραίτητη. Μιὰ ψυχολογημένη ἐνέργεια μπορεῖ νὰ προλάβῃ πολλὰ ἐγκλήματα ποὺ τὸ πλῆθος θὰ ἔκανε, καὶ ἀντίθετα ἀψυχολόγητη ἐνέργεια τῆς Ἀστυνομίας εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ ἐξωθήσῃ σὲ τρομερὲς πράξεις.

Μά, ἂν οἱ κατώτεροι ἀστυνομικοὶ δὲν ἔχουν τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν εὐστροφία νὰ ἐνεργήσουν στὶς περιπτώσεις αὐτές, καλύτερα εἶναι νὰ μὴ κάνουν τίποτε, ἀλλὰ νὰ καταφεύγουν στοὺς προϊσταμένους των, ποὺ θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνεργήσουν κατὰ τὸ συμφερώτερο τρόπο γιὰ τὴν τάξι καὶ τὴν ἀσφάλεια.

Στὴν ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς περιστατικό. Οἱ ἐπαναστάτες εἶχαν πιάσει ἕνα πάστορα, ἕνα παππᾶ δηλαδή, καὶ πήγαιναν νὰ τὸν κρεμάσουν σ' ἕνα φανοστάτη. Ὁ πάστορας, ὅταν ἔφθασε στὸν τόπο τοῦ ἀπαγχονισμοῦ, κοίταξε τὸ ἀναμμένο φανάρι καὶ ρώτησε μὲ ἀφέλεια καὶ ψυχραιμία τοὺς δημίους του· «δὲν μοῦ λέτε βρὲ παιδιὰ ὅταν μὲ κρεμάσετε στὸ φανοστάτη θὰ φέγγῃ πιὸ καλὰ τὸ φανάρι; ». Αὐτὸ τὸ τραγικὸ ἀστεῖο ἔκαμε τὸν ὄχλο νὰ ξεσπάσῃ σὲ γέλοια καὶ ὅλοι φώναξαν «ἀφῆστε τὸν παππᾶ». Ἔτσι μὲ μιὰ ψυχολογημένη ἐρώτηση ποὺ ἔκανε τὸν ὄχλο νὰ εὐθυμήσῃ γλύτωσε τὴ ζωή του ὁ παπᾶς. Γενικὰ μάλιστα μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἡ πρόκλησις εὔθυμης ἀτμόσφαιρας σὲ ὡρισμένες τραγικὲς περιπτώσεις, φέρνει ἀποτέλεσμα εὐχάριστο.

Ἔχω ὑπ' ὄψι μου καὶ μιὰ εἰδικὴ καὶ πιὸ ἁπλῆ περίπτωσι. Ἤμουν μιὰ μέρα σ' ἕνα Ἀθηναϊκὸ κινηματογράφο. Τὸ πρόγραμμα ἔγραφε ὅτι θὰ ἐπροβάλετο πρῶτα ταινία ἐπικαίρων (ζουρνὰλ) καὶ κατόπιν τὸ ἔργο. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦταν Κυριακὴ ὁ διευθυντὴς τοῦ κινηματογράφου γιὰ νὰ κερδίσῃ χρόνο καὶ χρήματα, παρέλειψε τὰ ἐπίκαιρα καὶ ἔπαιζε τὸ ἔργο μόνον. Κατὰ τὴν ἀλλαγὴ ὅμως τῆς παραστάσεως πολλοὶ θεαταὶ περίμεναν γιὰ νὰ ἰδοῦν τὰ ἐπίκαιρα, στὴν ἀρχὴ τῆς ἑπομένης παραστάσεως, ὅπως ἔγραφε τὸ πρόγραμμα. Ὅταν ὅμως εἶδαν ὅτι ἄρχισε ἀμέσως ἡ προβολὴ τοῦ ἔργου, χωρὶς νὰ προηγηθῇ ταινία ἐπικαίρων, ἐφώναξαν μερικοὶ «ζουρνάλ», «ζουρνάλ». Ὁ μηχανικὸς ὅμως συνέχιζε τὸ ἔργο. Οἱ φωνὲς ξέσπασαν δυνατώτερα «ζουρνάλ», «ζουρνάλ» καὶ ἄρχισαν τὰ χειροκροτήματα διαμαρτυρίας καὶ τὰ ποδοκροτήματα. Ὁ διευθυντὴς τοῦ κινηματογράφου χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν προβολὴ τοῦ ἔργου φώναξε στὴν αἴθουσα «δὲν ἔχει σήμερα ζουρνάλ». Ἀμέσως ὅμως ὅλοι οἱ θεαταί, σὰ νὰ ἐδόθη τὸ σύνθημα, σηκώθηκαν ὄρθιοι καὶ φώναζαν «τὸ πρόγραμμα λέει ζουρνάλ· εἶστε ἀπατεῶνες, ζουρνάλ, φῶς».

Ἔτρεξε τότε ἕνας ἀστυφύλακας τῆς ὑπηρεσίας ποὺ θέλησε καὶ αὐτὸς νὰ ἡσυχάσῃ τοὺς θεατὰς λέγοντας ὅτι δὲν ἔχει ζουρνάλ, ἀλλὰ ἀκούσθηκαν φωνὲς «θὰ τὰ σπάσουμε ὅλα, θὰ βάλῃ ζουρνάλ».

Ἦταν φανερὸ πλέον ὅτι δὲν ἐχρειάζοντο παρὰ ὀλίγα δευτερόλεπτα γιὰ νὰ μεταβληθῇ τὸ θέατρο σὲ ἐρείπια καὶ τοῦτο γιατὶ τὸ πλῆθος, οἱ θεαταὶ δηλαδή, ἐθεώρησαν ὁμαδικὰ ἀπάτη τὴν ἄρνησι τοῦ διευθυντοῦ τοῦ κινηματογράφου νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ πρόγραμμά του καὶ ἐνεργοῦσαν πλέον σὰν ἕνας ἄνθρωπος γιὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν στὴν ἀξίωσί τους ποὺ τὴν θεωροῦσαν δίκαιη.

Στὴν κατάστασι αὐτὴ ἐπενέβη ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος μὲ ψυχολογημένη ἄμεση ἐνέργεια πρόλαβε πολλὰ δυστυχήματα γιατὶ ὁ πανικὸς ἄρχισε νὰ καταλαμβάνῃ τοὺς θεατάς, ἰδίως τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὶς πόρτες. Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ἀνέβηκε πάνω σ' ἕνα κάθισμα καὶ φώναξε δυνατὰ «ἡσυχάστε, θὰ διατάξω νὰ παίξῃ ζουρνάλι». Αὐτὸ ἱκανοποίησε ἀπόλυτα τὸν ἐγωισμὸ τῶν θεατῶν ποὺ κάθισαν κάτω καὶ περίμεναν τὸ ζουρνάλ.

Ἀμέσως ὁ ἀστυνόμος βρῆκε τὸν διευθυντὴ τοῦ κινηματογράφου, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ λέγῃ ὅτι δὲν ἔχει ζουρνὰλ καὶ τοῦ τόνισε ὅτι ἂν δὲν προβάλῃ ἕνα ὁποιοδήποτε ζουρνὰλ δὲν τοῦ ἐγγυᾶται γιὰ τὸ θέατρό του καὶ ἐπὶ πλέον θὰ φέρῃ σοβαρότατη εὐθύνη γιὰ ὅ,τι θὰ συμβῇ. Ἔτσι ὁ διευθυντὴς αὐτὸς βρῆκε πρόχειρα ἕνα μίκυ-μάους παλιὸ καὶ τὸ πρόβαλε. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ ἡσυχάσουν οἱ θεαταὶ ἱκανοποιημένοι. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ μηχανικὸς γιὰ τὴν ὥρα ποὺ ἔχασε ἀπὸ τὸ μίκυ-μάους καὶ τὴ φασαρία αὐτή, ἔκοψε ἀπὸ τὸ κύριο ἔργο ὁλόκληρη σκηνὴ χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ κανεὶς γιατὶ δὲν τὸ κατάλαβε.

Βλέπουμε στὴν περίπτωσι αὐτὴ πῶς μιὰ ψυχολογημένη ἐνέργεια τοῦ ἀστυνομικοῦ πρόλαβε θλιβερώτατα γεγονότα. Ἀντελήφθη δηλ. ὁ ἀστυνομικὸς αὐτὸς ὅτι ἂν δὲν ἱκανοποιεῖτο μιὰ ἁπλῆ ἀπαίτησις 600 ἀνθρώπων, ἐκινδύνευε νὰ διαταραχθῇ ἡ τάξις καὶ νὰ συμβοῦν πλεῖστα ἀτυχήματα. Ἐπεβλήθη λοιπὸν σ' ἕνα ἄτομο δύστροπο, τὸ διευθυντὴ τοῦ κινηματογράφου, καὶ πρόλαβε ἕνα μεγάλο κακό, ἔσωσε δὲ καὶ τὴν περιουσία τοῦ ἰδίου τοῦ ἐπιχειρηματίου.

Τέτοιες περιπτώσεις ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι ν' ἀντιμετωπίζουν ὁμαδικὲς ἐνέργειες πολιτῶν, παρουσιάζονται συχνότατα. Καὶ πρέπει τὰ ὄργανα αὐτὰ τῆς τάξεως νὰ τὰ διακρίνῃ ἀντίληψις, ψυχολογημένη παρατηρητικότητα καθὼς καὶ γρήγορη καὶ ἄμεση ἀπόφασις ἀνάλογα μὲ τὴν κάθε περίπτωση.

Ὀφείλει ὁ ἀστυνομικὸς νὰ ξεύρῃ πότε πρέπει νὰ ὑποχωρήσῃ στὴν ὁμαδικὴ ἀπαίτησι ἢ ἐνέργεια καὶ πότε νὰ σταθῇ ἀντιμέτωπος σταθερὰ γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὸ κράτος τοῦ νόμου καὶ μὲ θυσία ἀκόμη τῆς ζωῆς του. Γιατὶ καὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ὁμαδικῆς ἐνεργείας πολιτῶν, ποὺ παρασύρονται ἀπὸ κακοποιοὺς σὲ ἐγκληματικὲς πράξεις. Τότε ὀφείλει τὸ ὄργανο τῆς τάξεως νὰ προτάξῃ τὴ θέλησί του, ποὺ εἶναι θέλησις καὶ τοῦ νόμου, θέλησις τῆς κοινωνίας.

Κάποτε σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι ἐδόθη μάχη ὁλόκληρη. Συνέβησαν δηλ. τὰ ἀκόλουθα : Δυὸ χωροφύλακες κατὰ τὴν κατοχή, πῆγαν νὰ ἐκτελέσουν σ' ἕνα συνοικισμὸ Ἀθηνῶν ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον ἑνὸς κομμουνιστοῦ δολοφόνου. Ὅταν ὅμως βρῆκαν τὸ δολοφόνο καὶ θέλησαν νὰ τὸν πιάσουν τοὺς ἐπετέθησαν ἄλλοι κομμουνισταὶ τοῦ συνοικισμοῦ καὶ θὰ τοὺς σκότωναν ἂν δὲν προλάβαιναν νὰ ὑποχωρήσουν πρὸς τὸ οἴκημα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος τῆς περιφερείας, ὅπου καὶ μπῆκαν. Οἱ κομμουνισταὶ ὅμως ξεσήκωσαν τὸ συνοικισμὸ καὶ πλέον ἀπὸ 200 πρόσωπα κύκλωσαν τὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα καὶ ζητοῦσαν ν' ἁρπάξουν τοὺς χωροφύλακες γιὰ νὰ τοὺς λυντζάρουν. Ἐπειδὴ ὅμως πῆραν ἀρνητικὴ ἀπάντησι, πολιόρκησαν κυριολεκτικὰ τὸ Τμῆμα καὶ δὲν ἄφηναν νὰ βγῇ κανείς, περιμένοντας μήπως ἔκαναν ἀπόπειρα νὰ φύγουν οἱ χωροφύλακες. Μετὰ ἀπὸ λίγο ὅμως ἦρθε ἄλλη ἀστυνομικὴ δύναμις γιὰ νὰ παραλάβῃ τοὺς χωροφύλακες, ὁπότε οἱ κακοποιοὶ ἐπετέθησαν μὲ ὅπλα καὶ σκότωσαν ἕνα ἀστυνομικό. Ἡ συμπλοκὴ ἐγενικεύθη καὶ χρειάστηκαν τρεῖς ὧρες γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ἀστυνομία καὶ νὰ σωθοῦν οἱ χωροφύλακες.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἦταν ἀναγκαῖο, ἦταν ἀπαραίτητο νὰ ἐπιβληθῇ ἡ Ἀστυνομία γιατὶ ἀλλοιῶς τὸ πλῆθος, ὁδηγούμενο ἀπὸ ἐλαχίστους ἐγκληματίες κομμουνιστὲς καὶ χωρὶς νὰ ξεύρῃ καλὰ—καλὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, μποροῦσε νὰ κάνῃ τρομερὰ ἐγκλήματα.

Γενικὰ πρέπει νὰ ξεύρουμε πὼς ὅταν ὄχι μόνον πολλά, ἀλλὰ καὶ δύο ἢ τρία ἄτομα ἑνωθοῦν γιὰ νὰ ἐνεργήσουν κάτι εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνα καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ ποινικὸς νόμος θεωρεῖ ἀδίκημα καὶ μόνον ὅταν συγκεντρωθοῦν πολλὰ ἄτομα μὲ σκοπὸ νὰ κάνουν κάτι παράνομο. Εἶναι τὸ ἄρθρο 171 τοῦ ποινικοῦ κώδικος ποὺ λέγει τὰ ἑξῆς :

Ἄρθρον 171.

«Ὁ μετέχων δημοσίας συναθροίσεως ἐν ὑπαίθρῳ ἀπαγορευθείσης νομίμως ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρις 6 μηνῶν ἢ διὰ χρηματικῆς ποινῆς.

Ὅσάκις πλῆθος συνηθροισμένον ἐν ὑπαίθρῳ προσκληθῇ νομίμως εἰς διάλυσιν, ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου πολιτικοῦ ὑπαλλήλου, ἢ στρατιωτικοῦ, ἕκαστος τῶν συνηθροισμένων μὴ ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τῆς συναθροίσεως μετὰ τὴν τρίτην πρόσκλησιν τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρις ἑνὸς ἔτους ἢ διὰ χρηματικῆς ποινῆς».

Οἱ διατάξεις αὐτὲς εἶναι ἐξαιρετικές. Βλέπει κανεὶς ὅτι τιμωροῦνται οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ μετέχουν συναθροίσεως γιὰ νὰ κάνουν κάτι, ὅταν δὲν ὑπακούσουν στὰ ἁρμόδια ὄργανα ποὺ τοὺς καλοῦν νομίμως νὰ διαλυθοῦν.

Τόσο μεγάλη σημασία ἀποδίδει ὁ νόμος στὴν παράνομη συγκέντρωσι τῶν ἀτόμων, γιατὶ γνωρίζει ὅτι τὰ ἐγκλήματα ποὺ μπορεῖ νὰ κάνουν οἱ μᾶζες εἶναι ἀνυπολόγιστα καὶ τρομακτικά.

Κάποιος παρωμοίασε τὶς μᾶζες μὲ τοὺς μυθολογικοὺς ἀσκοὺς τοῦ Αἰόλου ποὺ ὅταν ἐξαπολυθοῦν παρασύρουν ὁρμητικὰ καὶ καταστρέφουν τὰ πάντα χωρὶς νὰ εἶναι εὔκολο νὰ περιοριστοῦν.

Πρέπει λοιπὸν οἱ ἀστυνομικὲς ἀρχὲς νὰ προλαμβάνουν τὶς στάσεις γιατὶ ὅταν ξεσπάσουν κατόπιν δύσκολα τελειώνουν καὶ ὅταν τελειώσουν ἀφήνουν πίσω τους ἄπειρα καὶ τρομακτικὰ ἐρείπια. Ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τὶς προλαβαίνουν χρειάζεται ἀρίστη ψυχολογικὴ ἐνέργεια, ὥστε νὰ κατορθώνεται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ χωρίζεται τὸ πλῆθος ἀπὸ τοὺς ὁδηγούς, ποὺ κυρίως εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ ὅλα ὅσα εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν.

3. Περιπτώσεις πολιτικῶν συγκεντρώσεων.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς περιπτώσεις αὐτὲς πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψει μας καὶ τὶς πολιτικὲς συγκεντρώσεις ποὺ γίνονται κατὰ τὶς ἐκλογές. Καὶ στὶς συγκεντρώσεις αὐτὲς μπορεῖ νὰ γίνουν πολλὰ ἔκτροπα ἰδίως στὴν Ἑλλάδα.

Σὲ μερικὰ κράτη, ὅπως ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἀμερικὴ κλπ. μόνη ἡ ἁπλῶς ὑβριστικὴ ἔκφρασις γιὰ τὸν ἀντίπαλο πολιτικὸ ἀποτελεῖ ἔλλειψι εὐγενείας καὶ τάκτ. Στὴν Ἑλλάδα ὅμως γίνεται συχνὰ τὸ ἀντίθετο. Κάθε πολιτικὴ συγκέντρωσις ἐγκυμονεῖ κινδύνους γιὰ τὴν τάξι, εἴτε γιατὶ οἱ ἀντίθετοι θὰ θελήσουν νὰ δημιουργήσουν ἐπεισόδια, εἴτε καὶ γιατὶ οἱ ὁμιληταὶ θὰ φανατίσουν τοὺς ὀπαδούς των ἐναντίον τῶν ἄλλων μὲ συνέπειες ἀκαθόριστες.

Ἔτσι ἡ Ἀστυνομία βρίσκεται στὴν ἀνάγκη νὰ προστατεύῃ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συκοφαντῆται πολλὲς φορὲς καὶ ἀπὸ τοὺς μὲν καὶ ἀπὸ τοὺς δέ.

Κάποιος ἀνώτερος ξένος ἀξιωματικὸς μιλώντας σὲ Ἕλληνας ἀστυνομικοὺς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τηρήσουν τὴν τάξι σὲ μιὰ ἐξαιρετικὰ σοβαρὴ συγκέντρωσι τοὺς εἶπε τὰ ἑξῆς ψυχολογημένα : «ξεύρω ὅτι καὶ ὅταν κάνετε τὴ δουλειά σας τέλεια αὔριο θὰ βρεθοῦν ἄνθρωποι νὰ σᾶς κατακρίνουν γιὰ κάτι. Αὐτὸ γίνεται παντοῦ καὶ

νὰ μὴ σᾶς στενοχωρῇ». Αὐτὴ τὴν παρατήρησι πρέπει νὰ τὴν ἔχουν ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπ' ὄψι τους γιατὶ πραγματικὰ εἶναι συμπέρασμα μεγάλης πείρας καὶ χρειάζεται γιὰ μᾶς, τοὺς Ἕλληνες ποὺ εὔκολα παίρνουμε κατάκαρδα κάθε τέτοια πολιτικὴ ἄς τὴν ποῦμε ἀγνωμοσύνη, ἐνῷ συχνὰ λόγοι πολιτικῆς σκοπιμότητος ἄσχετοι πρὸς ὅ,τι πιστεύουν τὰ κόμματα, τὰ ἀναγκάζει νὰ στραφοῦν κατὰ τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως, τὰ ὁποῖα ἄδικα καὶ ἀψυχολόγητα πικραίνουν.

Σ' ὅλες αὐτὲς λοιπὸν τὶς περιπτώσεις ἡ ψυχικὴ ἀνωτερότητα τοῦ ἀστυνομικοῦ μπορεῖ πολλὰ νὰ προσφέρῃ γιὰ τὴν πρόληψι δεινῶν συμφορῶν καὶ ἐγκλημάτων, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἀνάγκη οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ ἔχουν αὐτοκυριαρχία καὶ νὰ κατορθώνουν καὶ στὶς πιὸ δύσκολες στιγμὲς νὰ ἐνεργοῦν ψύχραιμα, λογικὰ καὶ εὔστοχα.

4. Ὁ τύπος καὶ ἡ Ἀστυνομία.

Ἕνα ἄλλο σοβαρὸ ζήτημα ποὺ ἀνάγεται στὴν ψυχικὴ σφαῖρα τῶν ἀστυνομικῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τῶν καθηκόντων των εἶναι καὶ ἡ μεταχείρισίς των ἀπὸ τὸν ἡμερήσιο καὶ περιοδικὸ τύπο.

Ὁ καθημερινὸς καὶ ὁ περιοδικὸς τύπος, οἱ ἐφημερίδες δηλαδὴ καὶ τὰ βιβλία, ὅταν γράφωνται ἀπὸ ἀνωτέρους ἀνθρώπους, ἀποτελοῦν χωρὶς ἀμφιβολία τὸ βαρόμετρο τῆς κοινῆς γνώμης καὶ ἐμποδίζουν τοὺς κρατικοὺς ὑπαλλήλους, ἀλλὰ καὶ κάθε πολίτη ἀπὸ ὑπερβασίες καὶ παρανομίες, ποὺ μόλις ἔρθουν στὴν δημοσιότητα τοὺς στιγματίζουν.

Ὅταν ὅμως ὑπάρχουν καὶ δημοσιογράφοι ποὺ τὸ ὑψηλὸ λειτούργημά τους δὲν τὸ ἀσκοῦν ἀμερόληπτα καὶ μὲ ἀνώτερη ἀντίληψι τῶν σκοπῶν ποὺ ἐπιδιώκουν, ἀλλὰ τὸ νοθεύουν μὲ διάφορες σκοπιμότητες συμφώνως πρὸς τὰ πολιτικὰ ἢ ἄλλα συμφέροντα ποὺ κάθε φορὰ ἐπιδιώκουν, τότε ὁ τύπος ἀποτελεῖ κίνδυνο γιὰ τὶς κρατικὲς ὑπηρεσίες γιατὶ δημιουργεῖ καὶ ἀναπτύσσει συχνὰ τὸ μῖσος τῶν πολιτῶν πρὸς αὐτὲς καὶ ἔτσι κλονίζει τὴν ἐμπιστοσύνη τούτων πρὸς τὸ κράτος ἢ πρὸς τὰ ὄργανά του.

Αὐτὸ τὸ μεροληπτικὸ τύπο πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψι τους οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι πολλὲς φορὲς θὰ δοκιμάσουν μεγάλες πίκρες καὶ στενοχώριες γιατὶ θὰ βλέπουν ὅτι ἐνῷ κάνουν πιστὰ τὸ καθῆκον τους, ἐνῷ κινδυνεύουν γιὰ νὰ τηρήσουν τὴν τάξι καὶ τὴν ἀσφάλεια, στὸ τέλος οἱ ἐφημερίδες τοὺς κατακρίνουν, τοὺς βρίζουν, τοὺς συκοφαντοῦν καὶ ἀνοίγουν τέτοιο πόλεμο ἐναντίον τους, ποὺ τοὺς φέρουν σὲ καταθλιπτικὴ θέσι, ὥστε νὰ διερωτῶνται ἂν θὰ πρέπει νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ἐργάζωνται μὲ τὴν ἴδια πίστι καὶ πεποίθησι ἢ ὄχι.

Κάποιος σοφὸς ἔλεγε. «Στὸν κόσμο αὐτό, ἀλλοίμονο σὲ κείνους ποὺ φοροῦν λιβρέα ἢ στολή». Καὶ πραγματικὰ ὅσοι φοροῦν στολή, ὅπως οἱ ἀστυνομικοί, τραβοῦν τὰ βλέμματα ὅλου τοῦ κόσμου καὶ πρὸ παντὸς τοῦ τύπου. Κάθε κίνησι τοῦ ἀστυφύλακος παρακολουθεῖται, κάθε πρᾶξις του κριτικάρεται ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές, κάθε λέξη του ζυγίζεται μὲ φαρμακευτικὲς ζυγαριὲς καὶ ἀλλοίμονο ἂν βρεθῇ καμμιὰ ὑπερβολή, κάτι ποὺ ξεφεύγει τὸ κανονικό. Αὐτὴ ἡ μικρὴ παρεκτροπὴ ποὺ γιὰ τοὺς ἄλλους πολίτες δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία, γιὰ τὸν ἀστυνομικὸ ἀποτελεῖ ἔγκλημα ποὺ πρέπει νὰ ἔλθῃ στὸ δημοσιότητα, νὰ τονισθῇ μὲ κεφαλαῖα γράμματα, νὰ τὸ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος.

Θέλετε καὶ παραδείγματα σχετικά ; Ἀκούσατέ τα :

Σκεφθῆτε πόσοι νεαροὶ παρασύρουν καὶ ἀποπλανοῦν κάθε μέρα νεαρὰ κορίτσια. Ποιὸς τὸ μαθαίνει αὐτό ; Συνήθως οἱ συγγενεῖς καὶ ἡ γειτονιά. Κάποτε-κάποτε φτάνει ἡ ὑπόθεσις στὴν εἰσαγγελία, καὶ ἄλλοτε στὸ δικαστήριο. Τὸ σκάνδαλο εἶναι περιωρισμένο, εἶναι κάτι συνηθισμένο. Ἂν ὅμως ὁ ἀποπλανήσας τὸ κορίτσι εἶναι ἀστυφύλακας ; Τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Αὐτὸ εἶναι ἔγκλημα τρομερό, γιατὶ τὸ ὄργανο τῆς τάξεως ποὺ εἶναι ἐπιφορτισμένο γιὰ τὴν τιμὴ τῶν πολιτῶν, ἀτίμασε

τὸ ἔντιμο κορίτσι. Οἱ ἐφημερίδες θὰ γράψουν μυθιστόρημα καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ μποῦν καὶ οἱ φωτογραφίες τοῦ ἐγκλήματίου καὶ τοῦ θύματος καὶ ἡ ὑπόθεσις μπορεῖ νὰ πάρῃ μεγάλη ἔκτασι ἂν δὲν ἐπιβληθοῦν ἀμέσως κυρώσεις κατὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ, ποὺ συνήθως εἶναι ἀπόλυσις, ἐφ' ὅσον δὲν προηγηθῇ γάμος.

Τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ καὶ ἂν ἕνας ἀστυφύλακας ποὺ θὰ τὸν προσβάλῃ κάποιος πολίτης τολμήσῃ νὰ τὸν ραπίσῃ. Τὸ ράπισμα μόλις φθάσῃ στὴ δημοσιότητα δὲν ἔχει συγχώρεσι. Εἶναι ἔγκλημα γιὰ τὸν ἀστυφύλακα. Ὁ ἀστυφύλακας ποὺ σ' ἕνα ψυχικὸ ξέσπασμα κίνησε αὐτόματα τὸ χέρι του γιὰ νὰ ἀποπλύνῃ τυχὸν μιὰ πρόστυχη βρυσιὰ ἐναντίον του, θὰ πάρῃ στὸν τύπο θέσι ἀντιστρόφως ἀνάλογη πρὸς τὶς πολιτικὲς πεποιθήσεις τοῦ πολίτου ποὺ ἐκακοποιήθη. Ἂν ὁ πολίτης αὐτὸς εἶναι τῆς Α πολιτικῆς παρατάξεως, ὁ ἀστυφύλακας θέλει δὲν θέλει θὰ βρεθῇ στὴν Β' παράταξι, ἂν ὁ πολίτης ἀνήκῃ στὴ Β παράταξι ὁ ἀστυφύλακας θὰ μπῇ ἀναγκαστικὰ στὴν Α μὲ τὸ ἀνάλογο στόλισμα, ποὺ τελικὰ θὰ καταλήξῃ εἰς βάρος του. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς οἱ ἀστυφύλακες πρέπει πάντα νὰ ὑπολογίζουν ὅτι σὲ κάθε τους πρᾶξι, ἔκφρασι ἢ ἄλλη ἐνέργεια ἢ παράλειψι ἐνεργείας ὅπου ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ κάτι, ὁ τύπος παρακολουθεῖ ἕτοιμος νὰ κάνῃ αὐστηρὴ κριτική. Ἡ ἀμεροληψία του, ἡ πίστις του στὸ καθῆκον καὶ στὸν ὑψηλὸ προορισμὸ ποὺ ἐκπληρώνει, θὰ ἀποτελοῦν πάντοτε τὸ καλύτερο ὅπλο ἐναντίον ὁποιασδήποτε συκοφαντίας ἢ μεροληπτικῆς ἐπιθέσεως ποὺ ἐνδέχεται νὰ δεχθοῦν. Καὶ ἂν δοκιμάσουν πικρίες ἀπὸ συκοφαντίες θὰ ἔχουν ὅμως τὴν ἱκανοποίησι ὅτι οὐσιαστικὰ ἐξυπηρέτησαν τὴ μεγάλη φιλόνομη κοινωνία καὶ ὄχι ὅσους δουλεύουν σὲ σκοποὺς ξένους πρὸς τὴν εὐτυχία τοῦ συνόλου καὶ πολλὲς φορὲς ξένους καὶ πρὸς τὴν πατρίδα τους.

Ἀλλ' ἄν, ὅπως εἴπαμε, ὁ μεροληπτικὸς τύπος ἀποτελῇ, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς δημόσιο κίνδυνο γιὰ τὸ κράτος, τὴν κοινωνία, τοὺς πολίτες καὶ τὰ δημόσια ὄργανα, ἀντίθετα ὁ τύπος ποὺ στέκεται στὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερο παράγοντα γιὰ τὴν ἀνύψωσι τοῦ κράτους, τῆς κοινωνίας, τῶν πολιτῶν καὶ τῶν δημοσίων ὀργάνων.

Πράξεις, ἰδέες, ἡρωισμοί, αὐτοθυσίες καὶ κάθε ἀρετὴ ποὺ σὰν διαμάντι ξεπροβάλλει κάθε φορὰ στὴν κοινωνία, θὰ ἔμειναν κλεισμένα σὲ περιωρισμένο κύκλο καὶ γρήγορα θὰ ἐλησμονοῦντο ἂν ὁ τύπος δὲν τοὺς ἔδινε μὲ τὴν δημοσιότητα τὴ θέσι ποὺ τοὺς ἀνῆκε.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς οἱ ἀστυνομικοὶ πρέπει νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνη ἀπόλυτη στοὺς δημοσιογράφους ποὺ κάθε φορὰ ἔχουν ἀνάγκη τῆς ἐξυπηρετήσεώς των γιὰ νὰ ἀσκήσουν τὸ ὑψηλό, ὅπως τονίσαμε ἐπανειλημμένα, λειτούργημά τους.

Αὐτοὶ ἄλλως τε κάνοντας γνωστοὺς στὴν κοινωνία τοὺς ἀγῶνες των θὰ προκαλέσουν τὴν συμπάθεια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη πρὸς τὴν Ἀστυνομία. Αὐτοὶ θὰ σταθοῦν στὸ πλευρὸ τῆς Ἀστυνομίας ἔναντι κάθε ἀποπείρας κακῶν πολιτῶν, κακῶν δημοσιογράφων, νὰ τοὺς δυσφημήσουν, νὰ τοὺς συκοφαντήσουν καὶ νὰ τοὺς κατηγορήσουν γιὰ ἀνύπαρκτα πράγματα ἢ γιὰ νόμιμες ἐνέργειες ποὺ τὶς στρεβλώνουν ἀνάλογα μὲ τὸ συμφέρον τὸ ὁποῖο ἐξυπηρετοῦν κάθε φορά.

Αὐτοὶ τέλος θὰ εἶναι οἱ τροβαδοῦροι γιὰ τὰ κατορθώματά τους μὲ τὰ ὁποῖα οἱ ἀστυνομικοὶ ἀποδεικνύουν στὴν κοινωνία ὅτι δὲν ἀποτελοῦν διακοσμητικὰ κρατικὰ στοιχεῖα, ἀλλὰ ὄργανα πιστὰ στὸ καθῆκον, στὴν πατρίδα καὶ στὸ λαὸ καὶ γι' αὐτὸ θυσιάζουν τὰ πάντα καὶ τὴ ζωή τους ἀκόμη ὅταν χρειασθῇ.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΩΦΑΛΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΡΑΞΕΩΣ Ἢ ΣΥΓΧΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

ΩΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

(Ἄρθρα 33—36 Π. Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

IV. Μέθη. Ὡς μέθη ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ὁρίζεται ἡ παροδικὴ διατάραξις τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν ἡ προελθοῦσα ἐκ τῆς δηλητηριάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, συνεπείᾳ χρήσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Ὁ μεθυσθεὶς οὕτω δὲν ἔχει συνείδησιν τῶν πράξεών του καὶ δὲν δύναται νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἀποφασίζῃ περὶ αὐτῶν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λογικοῦ.

Ἡ μέθη παρουσιάζει διαφόρους βαθμοὺς ἐντάσεως. Ἄρχεται δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ἁπλῆς εὐθυμίας καὶ καταλήγει εἰς τὴν πλήρη τῶν αἰσθήσεων νάρκην (stuper). Οὐχ' ἧττον ὅμως ἀπὸ τὰς συνήθεις ταύτας περιπτώσεις μέθης δέον νὰ γίνῃ διάκρισις τῆς καλουμένης παθολογικῆς ἐν εὐρυτέρᾳ ἐννοίᾳ, ἥτις ἀποτελεῖ βαρεῖαν ψυχικὴν διαταραχὴν χρονίου διαρκείας. Ἡ μέθη ὑπὸ τὴν ἐξεταζομένην ἔννοιαν διακρίνεται εἰς ἀναίτιον καὶ ὑπαίτιον τοιαύτην.

Καὶ ἀναίτιος μὲν εἶναι ἐκείνη, ἥτις δὲν προῆλθεν οὔτε ἐκ προθέσεως οὔτε ἐξ ἀμελείας τοῦ μεθυσκομένου, ἀλλ' ἐξ ὅλως τυχαίων, ἀνεξαρτήτων δηλ. τῆς βουλήσεως τοῦ μεθυσκομένου περιστάσεων, ὅπως π.χ. ἐξ ἀγνοίας τῆς δραστικῆς δηλητηριώδους δυνάμεως τοῦ ποτοῦ (τσιγάρο, μπύρα παρ' ἀναρρωνύοντος), ὑπαίτιος δέ, ἡ προελθοῦσα ἐκ τῆς βουλήσεως τοῦ μεθυσθέντος, δόλου δηλ. ἢ ἀμελείας αὐτοῦ.

Καὶ περὶ μὲν τῆς ἀναιτίου μέθης οὐδεμία δύναται νὰ ἐγερθῇ ἀμφιβολία ὅτι αὕτη ἀποκλείει τὴν ἱκανότητα πρὸς καταλογισμὸν κατὰ τὴν γενικὴν τοῦ ἄρθρου 34 διάταξιν. Ἐὰν ὅμως καὶ ἡ ὑπαίτιος τοιαύτη αἴρῃ ἢ οὐ τὴν ἱκανότητα πρὸς καταλογισμὸν κρατεῖ εἰσέτι ἀμφισβήτησις ὑποστηριζομένων πλειόνων τῆς μιᾶς γνωμῶν[1].

Ὁ κῶδιξ ἡμῶν δέχεται ὅτι ὁ ὑπὸ τὸ κράτος πλήρους καὶ ὑπαιτίου μέθης τελῶν

(1) Κατὰ τὴν πρώτην ἐξ αὐτῶν καὶ ἐπὶ ὑπαιτίου μέθης αἴρεται, ὅπως καὶ ἐπὶ τῆς ἀναιτίου τοιαύτης, ὁ ποινικὸς καταλογισμός, διότι καὶ ἡ ὑπαίτιος διατάραξις τῆς συνειδήσεως (δι' ὑπαιτίου μέθης) δημιουργεῖ εἰς τὸν μεθυσθέντα τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε νὰ μὴ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀντιληφθῇ τὸ ἄδικον τῆς πράξεώς του ἢ νὰ ἐνεργήσῃ συμφώνως τῇ περὶ τούτου ἀντιλήψει του.

Καθ' ἑτέραν γνώμην εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς ὑπαιτίου μέθης πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ πλήρης ποινή, διότι μόνον ἡ ἀναίτιος σύγχυσις τῆς συνειδήσεως ἀποκλείει τὴν ἱκανότητα πρὸς καταλογισμόν. Τὴν γνώμην (ἄποψιν) ταύτην ὑποστηρίζει κυρίως ἡ Ἰταλικὴ Θ.Σ. τοῦ Ferri. Ὁ μεθυσκόμενος ὅθεν εὐθύνεται ὅπως καὶ ὁ μὴ μεθυσκόμενος. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὁ Garofalo χαρακτηριστικῶς λέγει ὅτι «οἱ σκληροὶ καὶ μόνον, οἵτινες εἰς μίαν στιγμὴν τῆς μέθης των ἐξεδήλωσαν τὰ ἐγκληματικὰ ἔνστικτά των, πράττουν εἰς κατάστασιν μέθης, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ λοιποὶ φιλόνομοι καὶ νομοταγεῖς πολῖται». Πρὸς τοῦτον καὶ ὁ μέγας Mezger συμφωνεῖ, δεχόμενος ὅτι τοιοῦτοι ἐγκληματίαι εἶναι σκληροί, διὰ δὲ τῆς μέθης ἐκφράζουν τὴν σκληρὰν τοῦ ἐνστίκτου των ὑπαγόρευσιν.

Ἡ τρίτη τέλος ἐνδιάμεσος ἄποψις δέχεται ὅτι ἐν προκειμένῳ ναὶ μὲν ὑφίσταται διατάραξις τῆς συνειδήσεως, ὑφίσταται ὅμως ἐπὶ πλέον καὶ μία διαγωγή, ἥτις προεκλήθη ὑπαιτίως καὶ τὴν ὁποίαν ἀποδοκιμάζει τὸ δίκαιον. Τὴν ἄποψιν ταύτην, ἀποδέχεται καὶ ὁ νέος ἡμῶν κῶδιξ, ὅστις καθιεροῖ ἰδιώνυμον ἔγκλημα, τὸ τοῦ ἄρθρου 193 περὶ οὗ ἐν οἰκείῳ τόπῳ.

Ἡ ἀθάνατος ἑλληνικὴ διανόησις, ἡ τὰ πάντα διαβλέψασα, χωρεῖ ἔτι περαιτέρω. Ὁμιλεῖ περὶ μέθης τιμωρουμένης διὰ διπλῆς ποινῆς. Οὕτω ὁ Ἀριστοτέλης (Ἠθικὰ Νικομάχεια Βιβλ. ΙΙΙ Κεφ. 7, 1113β, 30-33), ὑποστηρίζει ὅτι οἱ μεθυσμένοι δέον νὰ ὑποβάλλωνται εἰς διπλῆν ποινὴν καὶ δή, διότι ἐμέθυσαν (ἦσαν αὐτεξούσιοι νὰ μὴ μεθύσουν) καὶ διότι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μέθης ἐγκληματίσαν. «Καὶ γὰρ ἐπ' αὐτῷ τὸ ἀγνοεῖν κολάζουσιν, ἐὰν αἴτιος εἶναι δοκῇ τῆς ἀγνοίας, οἷον τοῖς μεθύουσι διπλὰ τὰ ἐπιτίμια· ἡ γὰρ ἀρχὴ ἐν αὐτῷ. κύριος γὰρ τοῦ μὴ μεθυσθῆναι...».

ἔγκλημα δέον νὰ ὑποβάλληται εἰς τὴν κατ' ἄρθρον 193 αὐτοῦ ποινήν, ἐκτὸς ἐὰν συντρέχῃ περίπτωσις ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 35 περὶ οὗ ἤδη ὁ λόγος.

Ἂν πρόκειται περὶ οὐσιώδους μέθης ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 36 Π.Κ., ὡς ἐκτίθεται κατωτέρω.

V. Πρᾶξις ἐλευθέρα ἐν τῇ αἰτίᾳ (Actio libera in causa). Πρᾶξις ἐλευθέρα ἐν τῇ αἰτίᾳ ὑπάρχει ὅταν ὁ δράστης εἴτε ἐν καταστάσει νηφαλιότητος ἔθεσεν τὸν ὅρον τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ ὅμως ἐκτελεῖ εἰς κατάστασιν συγχύσεως τῆς συνειδήσεως, εἴτε καίτοι προϊδὼν ἢ δυνάμενος νὰ προϊδῃ ὅτι μεθιστάμενος εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἐνδεχομένως νὰ διαπράξῃ ἔγκλημα συγκεκριμένον, ἐν τούτοις μεθιστᾷ ἑαυτὸν εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην καὶ διαπράττει τοῦτο.

Ὁ δράστης ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει δημιουργεῖ ἠθελημένως κατάστασιν ἀκαταλογίστου (διὰ τῆς ὑπερβολικῆς χρήσεως λ.χ. οἴνου ἢ ἄλλων διεγερτικῶν, ἔτι δὲ καὶ διὰ τῆς καταλήψεως ὑπὸ ὕπνου) καὶ οὕτω οἱονεὶ χρησιμοποιεῖ τὸν ἑαυτόν του ὡς ὄργανον τελέσεως τῆς πράξεως. Ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει περιέρχεται εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἐξ ἀμελείας του. Δὲν ἀποφασίζει δηλ. νὰ τελέσῃ ἔγκλημα, ἀλλὰ καίτοι προεῖδεν (ἢ ἠδύνατο νὰ προϊδῃ) ὅτι μεθιστάμενος εἰς τοιαύτην κατάστασιν δυνατὸν νὰ ἐγκληματίσῃ δὲν συγκρατεῖται, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι θὰ ἀποφύγῃ τὴν τέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ ὅμως ἐκ τῶν ὑστέρων ἐκτελεῖ.

Δι' ὃ καὶ διακρίνομεν πρᾶξιν ἐλευθέραν ἐν τῇ αἰτίᾳ ἐκ δόλου καὶ πρᾶξιν ἐλευθέραν ἐν τῇ αἰτίᾳ ἐξ ἀμελείας.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, κατὰ τὴν ρητὴν διατύπωσιν τοῦ ἄρθρου 35 Π.Κ., ὁ δράστης τιμωρεῖται μὲ πλήρη μὲν τὴν ποινὴν τοῦ τελεσθέντος ἐγκλήματος, ἂν ἡ τελεσθεῖσα πρᾶξις ἦτο καὶ ἡ ἀποφασισθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, μὲ ἠλαττωμένην δέ, κατὰ τὸ μέτρον τοῦ ἄρθρου 83, ἂν αὕτη ἦτο ἄλλη, παρὰ τὴν ἀποφασισθεῖσαν (1).

Εἰς δὲ τὴν περίπτωσιν τῆς ἐξ ἀμελείας actio libera in causa ὁ δράστης τιμωρεῖται ὡς ὑπαίτιος ἐγκλήματος ἐξ ἀμελείας, ἂν βεβαίως τιμωρῆται ἡ πρᾶξις τελουμένη ἐξ ἀμελείας.

Παραδείγματα: **1)** Ὁ Α θέλει νὰ φονεύσῃ τὸν Β μεθύσκεται καὶ τὸν φονεύει. Θά τῷ ἐπιβληθῇ πλήρης ἡ ποινὴ τῆς ἐκ προθέσεως ἀνθρωποκτονίας. Ἂν ὅμως ἀντὶ τῆς ἀνθρωποκτονίας διαπράξῃ φερ' εἰπεῖν βιασμὸν ἢ βιαιοπραγίας θὰ τιμωρηθῇ ἐπὶ βιασμῷ ἢ σωματικαῖς βλάβαις, ἀλλὰ θὰ τῷ ἐπιβληθῇ ἠλαττωμένη ποινή. **2)** Εἰς τὸ αὐτὸ παράδειγμα ἂν προβλέψῃ ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ πράξῃ φόνον τότε ἂν μὲν μεθυσθῇ, ἀδιαφορῶν διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, θὰ κριθῇ ὡς ἔνοχος ἀνθρωποκτονίας ἐκ προθέσεως (ἐξ ἐνδεχομένου δόλου) ἂν δὲ μεθυσθῇ, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι θὰ ἀποφύγῃ τὴν θανάτωσιν τοῦ Β, διότι π.χ. θὰ συγκρατηθῇ ὑπὸ τῶν φίλων του, κριτέος ὡς ἀνθρωποκτόνος ἐξ ἀμελείας (ἂν βεβαίως πραγματοποιηθῇ ἀνθρωποκτονία κατὰ τοῦ Β ἢ ἄλλου τινὸς ὑπὸ τοῦ Α). **3)** Ὁ Α, τακτικὸς θαμὼν τῶν «καμπαρέ», καίτοι γνωρίζει ὅτι μεθυσκόμενος θραύει τὰ σκεύη τῶν καπηλείων εἰς ἃ συχνάζει, δὲν συγκρατεῖται παρὰ ταῦτα, φρονῶν ὅτι τὴν φορὰν ταύτην δὲν θὰ καταστῇ ὑπαίτιος τοιούτων ἀσχημιῶν. Καὶ ὅμως μεθυσθεὶς ἔθραυσεν ἐκ νέου τὰ σκεύη τοῦ καπηλείου, εἰς ὃ ἐδέχθη τὰ ποτά. Χαρακτηριστέος ὡς δράστης ἐγκλήματος διαπραχθέντος ἐξ ἀμελείας. Καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ὡς ἔνοχος φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας ἐξ ἀμελείας. Ἐπειδὴ ὅμως φθορὰ ξένης ἰδιοκτησίας ἐξ ἀμελείας δὲν εἶναι δυνατὴ κατὰ νόμον δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος καὶ περὶ a.l.i.c. Ἐρωτᾶται ἐπομένως: Θὰ μείνῃ ἀτιμώ-

(1) Ἐρωτᾶται: Ἂν π.χ. ὁ Α ἀποφασίσῃ νὰ φονεύσῃ τὸν Β πλὴν ἀντ' αὐτοῦ φονεύσῃ τὸν Γ ἢ ἀποφασίσῃ νὰ ληστεύσῃ τὸν Π, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ληστεύσῃ τὸν Ρ πρόκειται ἡ ἰδία ἢ ἑτέρα πρᾶξις; Πάντες οἱ συγγραφεῖς μας σιωποῦν ἐπ' αὐτοῦ. Νομίζομεν ὅτι ἡ πρᾶξις εἶναι ἡ ἀποφασισθεῖσα, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ πληττομένου ὑλικοῦ ἀντικειμένου δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἐγκλήματος, ὅστις παραμένει ὁ ἴδιος πάντοτε.

ρητος ὁ Α ; Ἀπαντῶμεν ὄχι. Θὰ θεωρηθῇ ὡς ἔνοχος ἐγκλήματος ἐν ὑπαιτίῳ μέθῃ. Διότι ὑφίστανται ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τούτου. Ἐμεθύσθη ὑπαιτίως καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς τοιαύτης καταστάσεως θραύει ἐκ προθέσεως ξένα πράγματα. Ἡ τοιαύτη φθορὰ ξένης ἰδιοκτησίας ἐκ προθέσεως τιμωρεῖται κατὰ νόμον διὰ φυλακίσεως μέχρι δύο ἐτῶν (ἄρθρον 281 παρ. 1 Π.Κ.), ἐπειδὴ ὅμως ὁ Α τὴν ἐτέλεσεν ἐν ὑπαιτίῳ μέθῃ θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν κατ' ἄρθρον 193 παρ. 1 περ. α' προβλεπομένην ποινήν, δηλ. εἰς φυλάκισιν μέχρις ἓξ μηνῶν. **4)** Εἰς τὸ αὐτὸ παράδειγμα ἂν ὁ Α προξενήσῃ σωματικὰς βλάβας (ἁπλᾶς, ἐπικινδύνους, βαρείας) ἃς προεῖδεν (ἤλπισεν ὅμως ὅτι θὰ ἀποφύγῃ) ἢ ἠδύνατο νὰ προΐδῃ, θὰ τιμωρηθῇ κατ' ἄρθρον 214 Π.Κ. καθ' ὅσον ὁ νόμος τιμωρεῖ οὐ μόνον τὰς σωματικὰς βλάβας ἐκ προθέσεως, ἀλλὰ καὶ τὰς τοιαύτας ἐξ ἀμελείας.

Τέλος τονιστέον ὅτι ἡ διαφορὰ μεταξὺ a.l.i.c. ἐξ ἀμελείας καὶ ἐγκλήματος ἐν ὑπαιτίῳ μέθῃ (ἄρθρον 193 Π.Κ.) (1) συνίσταται εἰς τὸ ὅτι εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ὁ δράστης τελεῖ ἔγκλημα ὡρισμένον πως, ἐνῷ εἰς τὴν δευτέραν, τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀόριστον, μὴ προβλεφθὲν δηλ. ἢ μὴ δυνάμενον νὰ προβλεφθῇ παντάπασιν ὑπὸ τοῦ ὑπαιτίου. Παράδειγμα. Ὁ Α, ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, λόγῳ καμάτου καταλαμβάνεται ὑπὸ ὑπνηλίας. Παρὰ ταῦτα ἐξακολουθεῖ νὰ ὁδηγῇ ἐλπίζων ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ, ἔστω καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, εἰς τὸν προορισμόν του. Ἀλλὰ κοιμώμενος παρασύρει καὶ φονεύει διαβάτην. Πρόκειται περὶ a.l.i.c. ἐξ ἀμελείας καὶ θὰ τιμωρηθῇ μὲ τὴν ποινὴν τοῦ ἄρθρου 302 Π.Κ. καὶ οὐχὶ τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 193 Π.Κ. Ἕτερον. Ἐγώ, ὁ ὑπαστυνόμος Δ.Ν. μεθύσκομαι διὰ νὰ λησμονήσω τὰς στενοχωρίας μου. Ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ ἐπιτίθεμαι κατὰ τοῦ προϊσταμένου μου καὶ τὸν τραυματίζω. Δέον νὰ μὴ διωχθῶ κατὰ τὸ ἄρθρον 35 § 3 Π.Κ. καὶ νὰ τιμωρηθῶ μὲ τὴν ποινὴν τοῦ ἄρθρου 314 Π.Κ., διότι οὐδεὶς ἦτο δυνατὸν νὰ φαντασθῇ, οὔτε καὶ ἐγώ, ὅτι ὁ ὑπαστυνόμος Δ.Ν. (ἐγὼ) θὰ ἔφθανε εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Οὐδεμία ὅμως ἀμφιβολία ὅτι θὰ μοὶ ἀπαγγελθῇ ἡ κατ' ἄρθρον 193 Π.Κ. κατηγορία.

VI. Ἠλαττωμένης πρὸς καταλογισμὸν ἱκανότητος ἐγκληματίαι.

Ἄρθρον 36.

Ἠλαττωμένη ἱκανότης πρὸς καταλογισμόν.

1. Ἂν ἐκ τινος τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 34 ἀναφερομένων ψυχικῶν καταστάσεων δὲν ἐξέλιπε μὲν ἐντελῶς ἐμειώθη ὅμως οὐσιωδῶς ἡ ἀπαιτουμένη κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον ἱκανότης διὰ τὸν καταλογισμὸν τῆς πράξεως ἐπιβάλλεται ποινὴ ἠλαττωμένη (ἄρθρον 83).

2. Ἡ διάταξις τῆς προηγουμένης παραγράφου δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ὑπαιτίου μέθης.

Τὸ ἄρθρον 36 ὁμιλεῖ περὶ τῶν ἠλαττωμένης ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν ἐγκληματιῶν. Ἡ διάκρισις τοιαύτης κατηγορίας ἐγκληματιῶν εἶναι δυσχερὴς καὶ προϋποθέτει δικαστὰς μὲ βαθεῖαν γνῶσιν τῶν προβλημάτων οὐ μόνον τῆς ψυχιατρικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἰατροδικαστικῆς ἐπιστήμης (2) ὡς καὶ ἀξιόλογον ἐμπειρίαν. Παρὰ ταῦτα ὁ Π.Κ. υἱοθέτησε τὴν ἐν λόγῳ διάκρισιν, διότι ὡς τονίζεται ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως «ὑπάρχουσι μέσαι τινὲς ψυχικαὶ καταστάσεις, ἐν αἷς δὲν ἐλλείπει μὲν τελείως τὸ πρὸς καταλογισμὸν τῆς πράξεως ἀπαιτούμενον ἐλάχιστον μέτρον τῆς ψυχικῆς ἱκανότητος, παρίσταται ὅμως αὕτη οὐσιωδῶς ἠλαττωμένη».

(1) Σχετικῶς Μαγκάκη. «Τὸ ἔγκλημα τῆς ἐν ὑπαιτίῳ καὶ πλήρει μέθῃ τελέσεως ἀξιοποίνου πράξεως». Ποιν. Χρονικά, τόμος Ε' 1955, σελ. 465 ἑπ.

(2) Ἡ ἰατροδικαστικὴ δὲν διδάσκεται καθόλου, οὐχὶ ὀρθῶς, εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου. Διδάσκεται ὅμως διεξοδικώτατα εἰς τὰς σχολὰς ἀξιωματικῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Χωροφυλακῆς.

Τὰ ψυχικῶς καὶ γενετησίως ἀνώμαλα ἄτομα περὶ ὧν ἀνωτέρω ὑπάγονται ἐν πολλοῖς εἰς τὴν προκειμένην κατηγορίαν ἐγκληματιῶν. Ἐπίσης καὶ ἐκ τῶν ὀλιγοφρενῶν οἱ ἰδιῶται καὶ οἱ ἠλίθιοι ἢ βλάκες ἐνδεχομένως δὲ καὶ οἱ μωροὶ (1).

Συντρέχοντος καὶ ἄλλου λόγου μειώσεως τῆς ποινῆς (ὡς τῶν ἄρθρων 42 παρ. 1, 47 παρ. 1, 84 Π.Κ.) ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 85 τοῦ ποινικοῦ κώδικος..

Ὁ συνεπείᾳ ὑπαιτίου μέθης ὢν ἠλαττωμένης ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν ὑποβάλλεται εἰς πλήρη τὴν ποινήν. Ὀρθῶς φρονοῦμεν παρὰ τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀντίθετον ἄποψιν ὡρισμένων συγγραφέων (Οὕτω Τζωρτζόπουλος σελ. 323).

Παράδειγμα ἐκ τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου. Ἀνεγράφη εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον τῆς 9—7—61 τῆς πρωτευούσης. «Ὁ ψυχοπαθὴς καθηγητὴς Ν.Φ. μετέβη εἰς προάστιον Χανίων ἔνθα συναντήσας παιδίσκην 9 ἐτῶν, τὴν παρέσυρε μακρὰν τῆς οἰκίας της καὶ ἐπεχείρησε νὰ τὴν βιάσῃ. Ἡ παιδίσκη κατατρομοκρατηθεῖσα ἤρχισε νὰ καλῇ εἰς βοήθειαν καὶ κατώρθωσε νὰ ἀποσπασθῇ τῶν χειρῶν τοῦ Ν.Φ., ὁ ὁποῖος ἐτράπη εἰς φυγήν. Ἐναντίον τοῦ δράστου ἐκινητοποιήθη, ἀλλὰ ματαίως, ὁλόκληρος ἡ δύναμις τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ καὶ ἄνδρες τῶν Τ.Ε.Α. ἐνῷ τὸ χωρίον ἀνεστατώθη ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς. Ἀργότερον ὁ ἱερεὺς τοῦ προαστίου κατήγγειλεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὅτι πρὸ ὀλίγης ὥρας ἄγνωστος μεσῆλιξ ἐνεφανίσθη ἀσθμαίνων εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἐζήτησε νὰ μεταλάβῃ. Ὁ ἱερεὺς ἠρνήθη λόγῳ τοῦ προκεχωρηκότος τῆς ὥρας καὶ ὁ ἄγνωστος ἀνεχώρησεν. Ἡ κατάθεσις τοῦ ἱερέως, ὁ ὁποῖος ἔδωσε καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ νυκτερινοῦ ἐπισκέπτου, ἔπεισε τὰς ἀρχάς, ὅτι ὁ ἀποπειραθεὶς τὸν βιασμὸν τῆς μικρᾶς καὶ ὁ ἐπιθυμήσας νὰ μεταλάβῃ ἦτο ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Ἤρχισαν κατόπιν τούτου ἀναζητήσεις καὶ μετ' οὐ πολὺ συνελήφθη ὁ καθηγητὴς Ν.Φ., ὁ ὁποῖος ὡμολόγησε τὴν πρᾶξιν του, ἰσχυρισθεὶς ὅτι πάσχει ἀπὸ παρανοϊκὴν ψύχωσιν, γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἐπεβεβαίωσεν καὶ ὁ ψυχίατρος κ. Α. προσθέσας ὅτι οὗτος ἐνοσηλεύθη δὶς εἰς Ἀθήνας».

Ἐὰν ὁ Ν.Φ. ἦτο τελείως ἀνίκανος πρὸς καταλογισμὸν ἢ ἠλαττωμένης ἱκανότητος εἶναι ζήτημα πραγματικόν. Πάντως τὸ ὅτι τὸ περὶ οὗ λόγος πρόσωπον δὲν ἦτο πλήρως ἱκανὸν πρὸς καταλογισμὸν οὐδεμία δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία, κατόπιν τῶν ὅσων ἐκτίθενται ἀνωτέρω καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ταῦτα ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν πραγματικότητα.

ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑΣ

---

(1) Ὀλιγοφρενεῖς ἢ μικρόφρονες εἶναι ἄτομα κατεχόμενα ὑπὸ ψυχικῆς ἀνωμαλίας ὀφειλομένης εἰς πάθησιν τοῦ ἐγκεφάλου καὶ δὴ τοῦ φλοιοῦ αὐτοῦ. Κύριον σύμπτωμα τῆς ὀλιγοφρενίας εἶναι ἡ μὴ ἀνάπτυξις τῆς διανοίας ἐγκειμένη εἰς τὴν μὴ δημιουργίαν τοῦ ποσοῦ ἐκείνου τῶν παραστάσεων καὶ ἐννοιῶν, τὸ ὁποῖον δημιουργοῦν οἱ ὁμαλῆς διανοίας ἄνθρωποι.

Ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς μὴ ἀναπτύξεως τῆς διανοίας διακρίνομεν τὸν μέγιστον βαθμὸν τῆς ὀλιγοφρενίας, τ ὴ ν ἰ δ ι ω τ ε ί α ν, τὸν μικρότερον βαθμόν, τ ὴ ν ἠ λ ι θ ι ό τ η τ α καὶ τὸν ἐλαφρόν, τ ὴ ν μ ω ρ ί α ν.

Τοῦ ἐνήλικος ἰδιώτου, τοῦ ὁπωσδήποτε ἐξελιχθέντος, ἡ ψυχικὴ ζωὴ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν τοῦ παιδίου 5—6 ἐτῶν, τοῦ ἠλιθίου πρὸς τὴν τοῦ παιδίου 6—12 ἐτῶν καὶ τοῦ μωροῦ πρὸς τὴν τοῦ ἐφήβου τοῦ μὴ περαιτέρω ἐξελιχθέντος. Ὁ μωρὸς δύναται νὰ φοιτᾷ εἰς σχολεῖον καὶ νὰ ζῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. (Πλείονα Κωνσταντινίδου op. cit, σελ. 5 ἐπ.).

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΙΝ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

— ΠΩΣ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ ΕΝΑΣ ΜΑΧΑΙΡΟΒΓΑΛΤΗΣ —

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὁπότε ἐκτὸς τῶν ὑπηρεσιακῶν δεσμῶν τοὺς ἀστυνομικοὺς συντάκτας ἤγνωε μὲ τοὺς περισσοτέρους ἀστυνομικούς, ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους, καὶ τοὺς ἰθύνοντας ἀκόμη, προσωπικὴ διὰ νὰ μὴ εἴπω καὶ ἀδελφικὴ ἀκόμη φιλία, συνέβη ἕνα χαριτωμένο ἐπεισόδιο σ' ἐμένα καὶ στὸν τότε Ἀστυνομικὸ Διευθυντὴ Ἀθηνῶν,τὸν παμφίλτατον κ. Γεώργιον Παπαδημητρίου, ποὺ μαρτυρεῖ ὅτι συχνὰ ὁ ἀστυνομικὸς συντάκτης γίνεται καὶ ὁ ἴδιος ἀστυνομικὸς ὄχι ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνιχνευτοῦ ἑνὸς μυστηριώδους ἐγκλήματος —διότι αὐτὸ ἀνάγεται καὶ εἰς τὰ καθήκοντά του— ἀλλὰ διώκτης τῶν δραστῶν μαζὶ μὲ τοὺς ἀστυνομικούς.'Αλλὰ πρὶν ἀφηγηθῶ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον εἶναι ἀνάγκη νὰ δώσω εἰς τὸν ἀναγνώστην ὅλον τὸ πνεῦμα καὶ τὸν τρόπον, ἀλλὰ καὶ τὰς ὥρας ἐργασίας καὶ τῶν ἀστυνομικῶν διευθυντῶν τῆς ἐποχῆς καὶ ἡμῶν τῶν ἀστυνομικῶν συντακτῶν, οἱ ὁποῖοι εἴχαμε τὴν εὐτυχία νὰ ἀσχολούμεθα μὲ τὸ τόσο περιπετειῶδες καὶ τόσον τερπνὸν ἀστυνομικὸν ρεπορτάζ εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν εἰς τὴν ὁδὸν Φειδίου καὶ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Πρωτευούσης ὁ κ. Γεώργιος Παπαδημητρίου. Πρόβλημα στέγης τότε φοβερὸ διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ δι' ὅλους τοὺς ἐξ ἐπαρχιῶν μετατιθεμένους ὑπαλλήλους καὶ φυσικὰ καὶ διὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς διὰ τοὺς γλίσχρους μισθοὺς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων διὰ τὰ ὑπερβολικὰ δι' αὐτοὺς ἐνοίκια καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας μὴ ἔχων ἰδίαν περιουσίαν διὰ νὰ ἐνοικιάσῃ μὲ τὸν μισθόν του οἰκίαν κατάλληλον εἶχε στεγασθῇ ἀπὸ τὸ Κράτος εἰς τὸν ἄνω ὄροφον μιᾶς πολυκατοικίας τοῦ καιροῦ ἐκείνου, εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου, κατέχων δύο δωμάτια εἰς τὰ ὁποῖα ἔμενε μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ μὲ τὴν κόρην του. Ἡ πολυκατοικία αὐτὴ ἐχρησιμοποιεῖτο πρὸς στρατωνισμὸν τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Τροχαίας ποὺ εὑρίσκετο τότε εἰς μίαν παμπαλαίαν οἰκίαν εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Γ' Σεπτεμβρίου καὶ Χαλκοκονδύλη. Φυσικὰ ἡ πολυκατοικία στρατωνισμοῦ δὲν ἦτο εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ ἐστερεῖτο ἀσανσέρ, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸν κτήτορά της εἶχε θεωρηθῇ ὡς ὑπερβολικὴ πολυτέλεια. Ἀλλὰ ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁ μισθὸς δὲν ἐπέτρεπε τότε καὶ εἰς ἀνώτερον ἀκόμη ὑπάλληλον ἐγκατασταθέντα εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ ἐνοικιάσῃ σπίτι μὴ ἐνοικιοστασιακόν, συνέτρεχε καὶ ἕνας ἄλλος σπουδαῖος λόγος ὑποχρεώνων τὴν Κυβέρνησιν νὰ θέλῃ τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Ἀθηνῶν εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως. Καὶ ὁ λόγος ἦτο διττός. Ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι, ἐπὶ ἀβασιλεύτου δημοκρατίας τότε ἐζούσαμεν ὅλοι μὲ τὸν ἐφιάλτην τῶν ἐπαναστατικῶν καὶ δικτατορικῶν κινημάτων καὶ ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς ἔπρεπε νὰ μένῃ κάπου κοντὰ εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν καὶ ὁ δεύτερος εἶναι διότι τὴν μακαρίαν ἐκείνην ἐποχὴν ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν δὲν εἶχεν ὑπηρεσιακὸν αὐτοκίνητον καὶ ζήτημα εἶναι ἂν τοῦ ἐδικαιολογοῦσαν τότε ἂν ἠναγκάζετο νὰ πάρῃ κανένα ταξὶ τὸν μῆνα λόγῳ τῆς ἐργασίας του καὶ τῆς ἀξιοπρεποῦς του ἐμφανίσεως. Ἔπρεπε νὰ τὸ πληρώνῃ ἀπὸ τὴν τσέπην του.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ λοιπὸν ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν τὰς περισσοτέρας νύκτας, διὰ νὰ κάνῃ εὐσυνείδητα τὴν ἐργασίαν του καὶ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἡσυχία ἐβασίλευε εἰς τὴν πόλιν, παρέμενε ἄγρυπνος εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν μέχρι τῆς 3ης καὶ μέχρι τῆς 4ης πρωινῆς. Καὶ ἀφοῦ ἀπὸ τῆς 2ας πρωινῆς ἐκινητοποιοῦσεν ὁλόκληρον τὸ μηχανοκίνητον τῆς τότε Διευθύνσεως ἀποτελούμενον ἀπὸ δύο (ἀριθ. 2) μοτο-

συκλέττας, ὅπως τὸ ἔγραψα καὶ ἄλλοτε, διὰ νὰ αὐλακώσουν τοὺς ἀκραίους συνοικισμοὺς τῆς πόλεως καὶ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ὁ κόσμος ἐκοιμᾶτο ἥσυχος, ἐπήγαινε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν σοφίταν τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου νὰ ἀναπαυθῆ δι' ὀλίγας ὥρας. Πολὺ σκληρὴ δουλειά.

'Απαραίτητοι σύντροφοι τὰς νύκτας εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ οἱ τότε ἀστυνομικοὶ συντάκται, δηλαδὴ ὁ ἀείμνηστος πρύτανίς μας καὶ παλαιὸς πρόεδρος τῆς 'Ενώσεως Συντακτῶν Δημήτριος 'Αρνέλλος καὶ οἱ συνάδελφοι κ. κ. Βεν. Ζερβέας, συνταξιοῦχος τώρα, Γιῶργος Γιανναράκος, Γιῶργος Ροῦσσος, ὁ θεατρικὸς συγγραφεύς, καὶ ὁ νεαρὸς τότε Σεβαστιανὸς 'Αρνέλλος, υἱός. 'Εξενυχτούσαμε καὶ ἐμεῖς περιμένοντας τὸ κίνημα διὰ νὰ γράψουμε καὶ αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο ἐγένετο τὸ βράδυ ποὺ κατὰ σύμπτωσιν ἐνομίζαμεν ὅτι ὑπῆρχε ἡσυχία καὶ ἐκοιμώμεθα ἐνωρίς. Καὶ τὰ ξενύχτια αὐτὰ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ ἐπερνοῦσαν ἀρκετὰ εὐχάριστα μὲ ἀφήγησιν παλιῶν δημοσιογραφικῶν ἀνεκδότων, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ μακαρίτης ὁ 'Αρνέλλος ἦτο ἄφθαστος.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, τρεῖς καὶ μισὴ μετὰ τὰ μεσάνυχτα παρακαλῶ, ἡ μηχανοκίνητος φάλαγξ τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως ἀπὸ τὰς δύο μοτοσυκλέττας καὶ τοὺς ἰσαρίθμους μοτοσυκλεττιστὰς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ὁδὸν Φειδίου διὰ νὰ ἀναφέρῃ ὅτι πλήρης τάξις ἐβασίλευε εἰς τὴν Πρωτεύουσαν καὶ ἰδίως εἰς τοὺς συνοικισμοὺς τοῦ Βύρωνος, τῆς Καισαριανῆς καὶ τοῦ 'Ασυρμάτου, ποὺ ἐθεωροῦντο τότε ὡς ἑστίαι ταραχοποιῶν. 'Ο 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς κ. Παπαδημητρίου ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς διαλύσεως τῆς συντροφιᾶς. Κάθε βράδυ σχεδὸν ἐγὼ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ρεπόρτερς τὸν συνώδευα ἕως τὴν πολυκατοικία τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου καὶ μακάριζα τὸν ἑαυτό μου ποὺ δὲν εἶχα νὰ ἀνεβῶ ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ ἓξ πατώματα μὲ τὴν κούρασι ποὺ εἶχα γιὰ νὰ φθάσω εἰς τὸ δῆθεν ρετιρέ, ποὺ εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν διέφερε καὶ πολὺ ἀπὸ τὰς σοφίτας τῶν παλαιῶν σπιτιῶν. Προχωρήσαμε λοιπὸν μὲ τὸν Διευθυντή, ὁ ὁποῖος φοροῦσε πάντα τὰ πολιτικά του καὶ τὴν ἀπαραίτητη ρεμπούμπλικα στὸ κεφάλι, καὶ ἀφοῦ ἐφέραμε μιὰ βόλτα στὰ διανυκτερεύοντα κέντρα τῆς 'Ομονοίας, γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε ὅτι καὶ ἐκεῖ ἦταν ἡ ἴδια ἡσυχία, προχωρήσαμε τὴν ὁδὸν Γ' Σεπτεμβρίου πρὸς τὴν πλατεία τοῦ σταθμοῦ Λαυρίου. Καὶ τότε ξαφνικὰ εἴδαμε μπροστά μας νὰ ἔρχεται τρέχοντας ἀπὸ τὴν ὁδὸν Χαλκοκονδύλη καὶ νὰ στρίβῃ τὴν ὁδὸν Γ'. Σεπτεμβρίου ἕνας νέος κρατῶντας ἕνα μαχαίρι στὸ χέρι του, ἐνῶ ἀπὸ μακρυὰ ἀκουγόντουσαν φωνές :

—Πιάστε τον...Πιάστε τον... τὸν φονηᾶ...

—Πιάστε τον, λάβωσε ἄνθρωπο...

'Εκείνη τὴ στιγμὴ ὁ κ. Παπαδημητρίου ἐλησμόνησε καὶ τὴ θέσι του ὡς 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἔφερε στολὴ γιὰ νὰ ἐπιβάλλεται καὶ νὰ διακρίνεται ἀλλὰ καὶ τὴ περασμένη κάπως ἡλικία του καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἄρχισε νὰ κυνηγάῃ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ μαχαίρι. Μὰ καὶ ἐγὼ ποὺ ἔβλεπα τὸν κίνδυνο, ποὺ θὰ διέτρεχε ὁ φίλος μου 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς ἀπὸ τὸ νυκτερινὸ μαχαιροβγάλτη, δὲν ἐσκέφθηκα ὅτι δὲν εἶχα καμμιὰ δουλειὰ εἰς ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν παρὰ νὰ περιγράψω τὸ ἀδίκημα καὶ τὴν σύλληψιν τοῦ δράστου, δὲν ἔλαβα ὑπ' ὄψιν οὔτε κἂν τὴ σωματική μου διάπλασι ποὺ δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ κάνω ἀγῶνα δρόμου καὶ ἄρχισα νὰ τρέχω κι' ἐγὼ ἀπὸ πίσω γιὰ νὰ βοηθήσω. Αὐτὸ ἐνόμισα ὅτι ἦταν τὸ καθῆκον μου. Νὰ βοηθήσω κι' ἐγὼ ἐνεργῶς...

Μπροστὰ λοιπὸν ἔτρεχε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαχαίρι, πίσω ἀπὸ αὐτὸν ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς κ. Γ. Παπαδημητρίου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκυνηγοῦσε, καὶ ἀκόμη πιὸ πίσω ἐγὼ ἀγκομαχῶντας καὶ λαχανιάζοντας ἀπὸ τὰ ὑπερεκατόν μου κιλά. 'Ο πιὸ νέος ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας φυσικὰ ἦταν ὁ δράστης καὶ αὐτός, ὡς πιὸ ταχύς, θὰ κατώρθωνε νὰ διαφύγῃ. Μὰ τότε ὁ κ. Παπαδημητρίου μετεχειρίσθη ἕνα πρωτοφανὲς τέχνασμα. 'Επέταξε τὸ μπαστούνι του μέσα εἰς τὰ πόδια τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἐκρατοῦσε τὸ μαχαίρι μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μπερδουκλωθῆ μέσα εἰς αὐτὸ καὶ νὰ καταπέσῃ. Καὶ ἀμέσως ὥρμησεν

ἐπάνω του καὶ τὸν ἀφώπλισε ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντής, ἐνῷ τὸν κρατοῦσε μὲ τὸ πόδι του ἀκουμπισμένο ἐπάνω του ὥστε νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ διαφύγῃ μέχρις ὅτου φθάσουν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα. Μὲ τὸ δεξί του χέρι ἐκράτει τὸ μαχαίρι τοῦ δράστου τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχεν ἀποσπάσει. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔφθασα κι' ἐγὼ καὶ τόση ἦτο ἡ λύσσα μου κατὰ τοῦ ἀφοπλισθέντος καὶ ἀκινητοποιηθέντος δράστου ὥστε, χωρὶς νὰ σκεφθῶ τὶ κάνω, ἤρχισα νὰ τὸν κτυπῶ μὲ ἀλύπητες γροθιὲς εἰς τὸ κεφάλι.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ δὲν διήρκεσε παρὰ δευτερόλεπτα μόνον. Διότι ἀμέσως ἐφάνησαν καταφθάνοντες ἀπὸ τὴν ὁδὸν Χαλκοκονδύλη καὶ προερχόμενοι ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πατησίων μερικοὶ ἀστυφύλακες ποὺ κατεδίωκαν τὸν νυκτερινὸν μαχαιροβγάλτην καὶ ἐλάχιστοι διαβάται. Καὶ οἱ πρῶτοι ἀστυφύλακες μόλις ἔφθασαν καὶ εἶδαν τὸ σύμπλεγμα τῶν τριῶν ἐμένα μὲν μὲ ἀνεγνώρισαν ἀμέσως, λόγῳ τῶν σωματικῶν μου διαστάσεων, ἀλλὰ δὲν ἀνεγνώρισαν τὸν Ἀστυνομικόν των Διευθυντὴν τὸν ὁποῖον ἔβλεπαν μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ δράστου εἰς τὸ χέρι. Καὶ νομίσαντες ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς κακοῦργος καὶ ὁ ὑπὸ τὸ πέλμα αὐτοῦ εὑρισκόμενος κανένα δεύτερον θῦμα του, ὕψωσαν τὰ κλόμπς των καὶ ἑτοιμάσθησαν νὰ τὰ καταφέρουν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ...Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ των κ. Γ. Παπαδημητρίου. Ἀπολύτως δικαιολογημένη ἡ ἐνέργειά των ἀφοῦ δὲν τὸν ἐγνώρισαν μὲ τὰ πολιτικὰ ποὺ ἐφοροῦσε καὶ ἀφοῦ τὸν ἔβλεπαν μὲ ἕνα μαχαίρι εἰς τὰς χεῖρας του...

—Γιὰ τὸ Θεὸ παιδιά...Τί κάνετε...Εἶναι ὁ κ. Διευθυντής σας. Ὁ κ. Παπαδημητρίου, ἐφώναξα. Τὰ ὑψωμένα κλὸμπς κατέπεσαν. Ἀλλ' ὄχι πλέον κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ, ἀλλὰ κατὰ τοῦ πραγματικοῦ δράστου ὁ ὁποῖος ἦτο νεαρὸς σωματέμπορος καὶ εἶχε τραυματίσει κάποιον ἀντίζηλόν του εἰς κακόφημον οἶκον.

Ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα δώσει κατὰ τοῦ σωματεμπόρου τόσες γροθιὲς ὥστε δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ δώσουν καὶ μὲ τὰ κλὸμπς οἱ ἀστυφύλακες, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐλυπήθησαν μὲ τὰ χάλια ποὺ εἶχε. Καὶ τότε ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντής, ὁ ὑποφαινόμενος καὶ οἱ ἀστυφύλακες μετεφέραμεν ὑπὸ συνοδείαν τὸν συλληφθέντα μαχαιροβγάλτην εἰς τὸ πλησίον Δ' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν τότε διοικητήν του κ. Ἰωάννην Σαλταμαῦρον ὁ ὁποῖος κατέφθασε καὶ ἔμαθε ἀπὸ τὸν κ. Διευθυντὴν τὰ διατρέξαντα. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα δὲν ἐκοιμήθηκα τὴν ὑπόλοιπη νύκτα φοβούμενος μήπως ἀπὸ τὶς γροθιὲς ποὺ ἔδωσα ἀκουσίως καὶ εἰς δικαιολογημένον βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἐπάθαινε καμμίαν ἐγκεφαλικὴν αἱμορραγίαν ὁ σωματέμπορος καὶ τὸν ἐπλήρωνα ἐκ τῶν ὑστέρων χρυσόν.

Καὶ αὐτὴ ἡ νυκτερινὴ περιπέτεια ὑπενθυμίζει τὴν στενὴν συνεργασίαν καὶ σύμπραξιν τῶν ἀστυνομικῶν συντακτῶν μὲ τὴν Ἀστυνομίαν καὶ μὲ τοὺς ἰθύνοντας αὐτήν.

(Συνεχίζεται)

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου κ. ΚΩΝ. Ι. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος, φύσει κοινωνικὸν ὄν, ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του εἰς τὸν πλανήτην μας, ἕνεκα τῶν πολλαπλῶν ἀναγκῶν καὶ προβλημάτων τὰ ὁποῖα τὸν περιέβαλλον, ἀντελήφθη ἀμέσως τὴν ἀδήριτον ἀνάγκην τῆς ὁμαδικῆς, μετ' ἄλλων ἀνθρώπων, συμβιώσεώς του. Ἐδημιουργήθησαν οὕτω, μικραὶ κατ' ἀρχὴν ὁμάδες ἀνθρώπων, ἀργότερον μεγαλύτεραι κοινωνίαι καί, σὺν τῇ παρόδῳ τῶν αἰώνων, ἐφθάσαμεν εἰς τὰς συγχρόνους ἐθνικὰς καὶ διεθνεῖς κοινωνίας.

Ἀπαραίτητος, ὅμως, προϋπόθεσις διατηρήσεως τῆς ἑνότητος τῶν κοινωνιῶν τούτων ὑπῆρξεν ἡ ἐξασφάλισις τῆς ἁρμονικῆς συμβιώσεως τῶν ἐν αὐταῖς βιούντων ἀτόμων, τοῦτο δ' ἐπέβαλε τὴν θέσπισιν κανόνων δικαίου, καθολικῆς καὶ ἀναγκαστικῆς μορφῆς, νόμων, ἡ παράβασις τῶν ὁποίων ἐπέσυρε διαφόρου μορφῆς κυρώσεις. Οἱ νόμοι, δημιούργημα ἀνθρωπίνης διανοίας, θεσπισθέντες ἐκ τῆς ἀνάγκης, ἀποβλέπουσιν εἰς ἐξασφάλισιν τῆς ἁρμονικῆς συμβιώσεως τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ βιούντων ἀνθρώπων, εἶναι τόσον παλαιοὶ ὅσον καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Παρ' ἡμῖν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀνεπτύχθησαν διάφοροι κοινότητες, κρατίδια, συμπολιτεῖαι κλπ., μὲ ἴδια χαρακτηριστικὰ ἑνὸς πεφωτισμένου—πνευματικοῦ—πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἑνὸς ἀγῶνος συνεχοῦς ἐπικρατήσεως καὶ ἐπιβολῆς τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τοῦ ἑτέρου. Ἡ τρισχιλιετής μας ἱστορία εἶναι πλήρης τοιούτων ἀγώνων καὶ προσπαθειῶν. Δὲν ἔπαυσε, πάντως, ὁ λαός μας νὰ φωτίζῃ τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὴν ζωηρὰν καὶ σπανίζουσαν πνευματικότητά του, κέντρον τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ ἀνάπτυξις καὶ διάδοσις τῆς φαεινῆς ἰδέας τῆς δημοκρατίας, ἐλευθερίας, δικαίου, ἀρετῆς, ἀγαθοῦ, ὡραίου καὶ ἡ δημιουργία τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἕκαστος λαός, ἀναλόγως τῶν ἰδεωδῶν του, τῆς πνευματικότητος καὶ τοῦ ἐν γένει πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀναπτύξεώς του, ἐθέσπισεν ἰδίους νόμους, διὰ διεθνῶν δὲ τοιούτων ἐρρυθμίσθησαν καὶ αἱ σχέσεις τῶν διαφόρων πεπολιτισμένων διεθνῶν κοινωνιῶν-Κρατῶν.

Διὰ τῶν νόμων ἀποβλέπεται ἡ ἐξασφάλισις τῶν κυριωτέρων καὶ βασικωτέρων ἀγαθῶν τοῦ ἀνθρώπου (ζωῆς, τιμῆς, περιουσίας, ἡσυχίας, ἀσφαλείας, τάξεως κλπ.) αἱ σχέσεις τῶν πολιτῶν μεταξύ των, κράτους καὶ πολίτου καὶ ἀντιστρόφως καί, ἐν γένει, πᾶν θέμα σχέσιν ἔχον μὲ τὴν ἁρμονίαν, ἀνάπτυξιν, ἐξέλιξιν καὶ πολιτισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἀτόμου καὶ κοινωνικοῦ συνόλου.

Ὅταν λέγωμεν «πολιτισμόν», ἐννοοῦμεν τὸν πραγματικὸν ἐκεῖνον πολιτισμόν, τὸν ὠφέλιμον τοὐτέστιν καὶ σύμφωνον πρὸς τὸν προορισμὸν τοῦ προνομιακῶς καὶ κατ' ἄνισον μεταχείρισιν πλουτισθέντος ἀπὸ τὴν φύσιν διὰ τῆς λογικῆς ἀνθρωπίνου γένους, ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνικῆς ἀναπτύξεως καὶ προόδου ἀποβλέπει εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τρόπον ὥστε, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι διερχόμενος καὶ ἡ παροῦσα ζωὴ εἶναι ἕνα κομμάτι τῆς αἰωνιότητος, νὰ ὑπηρετῇ τὸ ἀγαθόν, τὸ καλὸν καὶ ὡραῖον, τὴν ἀρετὴν καὶ ἐν γένει τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν συνάνθρωπόν του, τὴν Χριστιανικὴν ἀρετὴν καὶ ἀγάπην.

***

Ἡ Πολιτεία εἰς τὰ ὄργανα τῆς Ἀστυνομίας καὶ δὴ τῆς ὁμωνύμου εἰς τὰς πόλεις καὶ Χωροφυλακῆς εἰς τὴν ὕπαιθρον, ἀνέθηκε σοβαρωτάτην ἀποστολὴν καὶ καθήκοντα. Ἐνεπιστεύθη τὴν φύλαξιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, τὴν διατήρησιν τῆς ἀσφαλείας, τάξεως, ἡσυχίας, κυκλοφορίας κλπ. τῶν πολιτῶν καὶ γενικώτερον τὴν περιφρούρησιν τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν ἀξιῶν καὶ τὸν σεβασμὸν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ κρατοῦντος πολιτισμοῦ μας. Καὶ δὲν εἶναι νὰ ὁμιλῶμεν περὶ πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς ἀναπτύξεως

τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐὰν δὲν ἐξασφαλίσωμεν τὰ κύρια καὶ βασικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν ὁποίων θεματοφύλακες καὶ πιστοὶ φρουροὶ εἶναι ἡ 'Αστυνομία ἐν γένει. Τὰ ὄργανα τῆς 'Αστυνομίας τῷ λόγῳ τούτῳ δὲν ἀσκοῦσιν ἐπάγγελμα, —σύνηθες βιοποριστικὸν—, ἀλλὰ ἐκτελοῦν λειτούργημα σοβαρὸν καὶ σπουδαῖον. Ὁ ἀστυνομικὸς κατὰ νόμον καὶ κατὰ συνείδησιν τελεῖ πάντοτε ἐν ὑπηρεσίᾳ. 'Ενώπιόν του, ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, προβάλλει τὸ καθῆκον καὶ ἡ ἀποστολή του. Δὲν δύναται ἐκ τῆς ἰδιότητός του καὶ συνειδήσεώς του νὰ ἀρνηθῇ ὑπηρεσίαν. Εἶναι ἀπαράδεκτος, ἄλλως τιμωρητέα, ἡ ἀδιαφορία, ὀλιγωρία καὶ ἡ ἀπειθαρχία. Διάγει καὶ πορεύεται ἐν τῇ ζωῇ κατὰ τρόπον στρατιωτικόν, ὑποχρεωτικὸν καὶ περιωρισμένον. 'Εναλλάσσει ἐπὶ ἔτη τὸ τετράωρον, παραστέκει ὄρθιος ἐπὶ ὥρας κατὰ τὰς ἑορταστικάς, πανηγυρικὰς ἢ θλιβερὰς ἡμέρας, τρέχει προθύμως εἰς τὸν κίνδυνον καὶ παρίσταται ἀόκνως εἰς τὴν θλῖψιν, ἀντιμετωπίζει γενναίως καὶ ἐγκαίρως τὸν κακοποιὸν εἰς ὅλας του τὰς πονηρίας, τὸν καθ' ἕξιν ἢ ἐκ περιστάσεως ἐγκληματίαν εἰς τὰς πανουργίας καὶ μηχανάς, τὸν ἀπατεῶνα εἰς τὰς μηχανορραφίας, τὸν τοξικομανῆ εἰς τὰς κρίσεις, τὸν ἰδεολογικῶς, θρησκευτικῶς, πολιτικῶς καὶ κοινωνικῶς ἀτακτοῦντα εἰς ὅλας του τὰς ἐκδηλώσεις.

Εἶναι ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ὁ γδοῦπος τῶν ὑποδημάτων τὰς παγερὰς τοῦ χειμῶνος νύκτας, ὑπὸ σφοδρὸν ἄνεμον ἢ καὶ χιόνας, ὑπὸ βροχὴν ραγδαίαν ἢ ψῦχος ἀφόρητον, σταθερὰ καὶ ρυθμικὰ ἀκούεται ὡρισμένην συνήθως ὥραν, κάτωθι τοῦ ὑπνοδωματίου γωνιακῆς τινος οἰκίας τὰς πρώτας πρωινὰς ὥρας, καθ' ἃς πολῖται ἡσύχως καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ὑπὸ τὴν θαλπωρὴν τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος διασκεδάζουσιν ἢ ὑπνώττουσιν. Εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κινεῖται πρῶτος εἰς τὸν ἐκ πυρκαϊᾶς κίνδυνον, συμπαρίσταται εἰς τὸν τραυματισθέντα, διαχωρίζει ἢ συμβιβάζει τοὺς ἐκ μέθης ἢ ἐξ ἀκρότητος συμπλεκομένους, τοὺς φυγοδίκους ἢ καταδίκους, συλλαμβάνει μὲ θλῖψιν τὸν πτωχὸν ὀφειλέτην τοῦ δωματίου, συλλαμβάνει ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν εἰδικὸν καὶ πεπειραμένον κλέπτην πορτοφολίων πτωχῶν καὶ ἀφελῶν ταξιδιωτῶν, πορεύεται μὲ κίνδυνον ψυχραίμως ὑπὸ τὸ σκότος εἰς τὸ ἄγνωστον πρὸς ἔρευναν, παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις ὑπόπτων ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν, διαφυλάττει τὴν ἀσφάλειαν τῶν ὑψηλῶν μας προσώπων, διευκολύνει καὶ ἐξυπηρετεῖ τὸν ἀλλοδαπὸν καὶ παρέχει αὐτῷ ἄνετον κατὰ τὸ δυνατὸν κυκλοφορίαν καὶ ἐξασφαλίζει τὴν ὑγείαν ἰδίως τῆς νεότητος ἐκ τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων, περιφρουρεῖ καὶ διαφυλάττει τὴν διαρροὴν τοῦ πολυτίμου ἐγχωρίου συναλλάγματος, ρυθμίζει τοσοῦτον ἐπιτυχῶς τὴν ἐν ἁρμονίᾳ κίνησιν καὶ κυκλοφορίαν χιλιάδων τροφοφόρων πάσης φύσεως καὶ ἐξασφαλίζει κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν ζωὴν τῶν πεζῶν καὶ τῶν ὁδηγῶν. Εἶναι, τέλος, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος πολλάκις γίνεται ἄγγελος εὐχαρίστου εἰδήσεως καὶ ἀγγέλματος εἰς τὸν πολίτην, ἀλλὰ καὶ γνωστοποιεῖ εἰς τὴν ἄρρωστην χήραν μητέρα τὸν ἐν πολέμῳ ἢ ἀτυχήματι θάνατον τοῦ μονάκριβου υἱοῦ της.

Διὰ νὰ καταστῶσιν ὅλα ταῦτα κοινὴ συνείδησις καὶ κοινὸς τόπος, ἀρκεῖ ἡ ὑπόμνησις πρώτων ἑνὸς συγκεκριμένου γεγονότος. Ἡ τεραστία συμβολὴ τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας, τόσον κατὰ τὸ ἐθνοκτόνον κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου 1944, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν ξενοκίνητον ἀνταρσίαν. Καὶ δεύτερον, τοῦ τεραστίου ρόλου, τὸν ὁποῖον ἐκπληροῦσι τὰ Σώματα 'Ασφαλείας ἐν τῷ ἔργῳ των πρὸς πρόληψιν τοῦ ἐγκλήματος. 'Αρκεῖ, ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο, νὰ ἀναλογισθῇ τις τὸ ἠθικὸν καὶ κοινωνικὸν χάος, τὸ ὁποῖον θὰ ἀντεμετωπίζετο ἄνευ τῆς πολιτικῆς παρεμβάσεως τῶν 'Αστυνομικῶν 'Αρχῶν, διὰ νὰ σχηματίσῃ ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου τούτου.

Καὶ ἡ Πολιτεία, καὶ ὁ πολίτης, ἀστόργως τῇ ἀληθείᾳ, ἔχουσιν ὑπερβολικὴν ἀξίωσιν ἀπὸ τὰ ὄργανα ταῦτα τῆς 'Αστυνομίας. 'Απαιτοῦν καὶ ἀξιοῦν παρ' αὐτῶν ψυχραιμίαν ὀλύμπιον, ὑπομονὴν ἰώβειον, ἐγκαρτέρησιν καὶ ὑποχρέωσιν σπανίζουσαν. Πάντα δὲ ταῦτα ὡσὰν τὰ ὄργανα ταῦτα νὰ στεροῦνται νευρικοῦ συστήματος, ἀνθρωπίνης ἀντοχῆς καὶ ἀδυναμίας, αἰσθημάτων καὶ συναισθημάτων, ἐνθουσιασμῶν, ἀναγκῶν καὶ μεταπτώσεων, ὡσὰν τὰ ὄργανα ταῦτα νὰ ἔχουν, ὡς ὑπεράνθρωποι, ἀστείρευ-

ΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΙ ΑΙΤΙΑΙ ΠΟΥ ΤΑ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

Πόσα δυστυχήματα συνέβησαν κατὰ τὰ ἔτη 1960—61.

Κατὰ τὸ ἔτος 1960, συνέβησαν, εἰς τὴν περιοχὴν Ἀθηνῶν (ὅπου ἀστυνομεύει ἡ Ἀστυνομία Πόλεων), ἐκτὸς φυσικὰ τῶν προαστίων, ὅπου ὡς γνωστὸν ἀστυνομεύει ἡ Χωροφυλακή, 4316 αὐτοκινητιστικὰ ἀτυχήματα, ἤτοι 75 θανάσιμοι τραυματισμοί, 642 σοβαροὶ τραυματισμοὶ καὶ 3599 ἐλαφροὶ τραυματισμοί.

Κατὰ τὸ ἔτος 1961, εἰς τὴν ἰδίαν περιοχήν, συνέβησαν 4.387 ἐν συνόλῳ αὐτοκινητιστικὰ ἀτυχήματα, ἐκ τῶν ὁποίων 55 ἦσαν θανάσιμοι τραυματισμοί, 339 σοβαροὶ τραυματισμοὶ καὶ 3.991 ἐλαφροὶ τραυματισμοί.

Ἐνθυμίζουν πολεμικὸν ἀνακοινωθέν.

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἐνθυμίζουν, ἐν πολλοῖς, πολεμικὸν ἀνακοινωθέν, πρέπει νὰ θεωρηθοῦν ὡς φυσικὸν ἐπακόλουθον τοῦ διαρκῶς αὐξανομένου ἀριθμοῦ τῶν κυκλοφορούντων ὀχημάτων. Εὐτυχῶς ὅμως, χάρις εἰς συνεχεῖς καὶ ἀόκνους προσπαθείας τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Ἀθηνῶν, ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1961 σημειωθεῖσα μικρὰ αὔξησις τῶν ἀτυχημάτων, κυρίως εἰς ἐλαφροὺς τραυματισμούς, δὲν εἶναι ἀνάλογος τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν αὐτοκινήτων.

Τὸ σύστημα τῶν φωτεινῶν σημάτων καὶ τῶν μονοδρόμων, τὸ ὁποῖον ἐφηρμόσθη ἀπὸ τοὺς θέρους τοῦ 1960, ὠφέλησε τὰ μέγιστα τὴν κυκλοφορίαν ὀχημάτων καὶ πεζῶν, ἐπέφερε μείωσιν τῶν καταναλισκομένων καυσίμων, δὲν ἐπέδρασεν, ὅμως, σημαντικῶς ἐπὶ τῶν ἀτυχημάτων. Αὐτὸ ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μικράν, σχετικῶς, περιοχήν, τὴν ὁποίαν καλύπτει τὸ νέον σύστημα κυκλοφορίας, ἐνῷ, διὰ τῆς συντελουμένης ἐπεκτάσεώς του, ἀναμένεται ὅτι θὰ ἐπηρεάσῃ κατασταλτικῶς καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀτυχημάτων.

Δύο νέαι μάστιγες τῆς κυκλοφορίας.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ σημερινὰ δεδομένα, εἶναι δυνατὴ ἡ μείωσις τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῶν αὐτοκινήτων. Ἐκ τῆς ἐξετάσεως, ὅμως, τοῦ πίνακος στατιστικῆς, δύο εἴδη ἐμφανίζονται ὡς κυριολεκτικῶς μάστιγες τῆς κυκλοφορίας, καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ ἐνοικιαζόμενα αὐτοκίνητα ἰδιωτικῆς χρήσεως καὶ τὰ μοτοποδήλατα. Μὲ τὰ ἐνοικιαζόμενα Ι.Χ. ἡ κατάστασις εἶναι ἀνησυχητική. Ἡ Τροχαία δὲν γνωρίζει εἰσέτι, οὔτε εἶναι εὔκολον νὰ γνωρίζῃ, πόσα γραφεῖα ἐνοικιάσεως αὐτοκινήτων ὑπάρ-

---

τον ἀπόθεμα σωματικῆς, ψυχικῆς καὶ ἠθικῆς ἀντιστάσεως. Καθῆκον, ἀσφαλῶς, τῶν ὀργάνων τῆς Ἀστυνομίας εἶναι νὰ ἐπιδεικνύουν σεβασμόν, εὐγένειαν, πραότητα, κατανόησιν, αὐστηρότητα, ἀλλὰ καὶ ἐπιείκειαν ἔναντι τοῦ πολίτου καὶ ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ εὐγενοῦς, δυσκόλου καὶ σοβαροῦ τούτου λειτουργήματος. Καθῆκον, ὅμως, καὶ ὑποχρέωσιν ἔχει καὶ ὁ πολίτης καὶ ἡ πολιτεία νὰ προσέχῃ, νὰ φροντίζῃ, νὰ θάλπῃ τὰ ὄργανα ταῦτα ποὺ ἀποτελοῦν τὴν βιτρίναν τῆς πατρίδος, τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ἀσφαλείας καὶ τάξεως, τὸν θεματοφύλακα τοῦ πολιτισμοῦ ἐν γένει, τὰ ὄργανα τὰ ὁποῖα κατὰ πᾶσαν δικαίαν, ἀντικειμενικὴν καὶ λογικὴν κρίσιν, ἐκπληροῦσιν εἰς τὸ ἀκέραιον, ἄριστα, τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτοῖς ἱερὰν ἐθνικὴν κιβωτόν.

Ἐ ρ ω τ ᾶ τ α ι : Ἡ Πολιτεία προσέχει, φροντίζει καὶ θάλπει τὰ τοιαύτην ὑπηρεσίαν προσφέροντα καὶ μὲ τοιαῦτα καθήκοντα ἐπιφορτισθέντα ὄργανά της; Ἐπὶ τοῦ ἐξόχως σπουδαίου καὶ σοβαροῦ τούτου ἐρωτήματος θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ προσεχές.

(Συνεχίζεται)

χουν εἰς τὰς Ἀθήνας, οὔτε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐνοικιαζομένων ὀχημάτων. Ὑπολογίζονται πάντως ἕως 150 τὰ πρῶτα καὶ 500 τὰ δεύτερα. Ὁ ἔλεγχος εἶναι πολὺ δύσκολος διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ἵδρυσις καὶ ἡ λειτουργία τῶν γραφείων αὐτῶν δὲν ρυθμίζεται οὔτε προβλέπεται ὑπὸ τῶν νόμων περὶ αὐτοκινήτων καὶ τῶν σχετικῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων. Τὰ αὐτοκίνητα ἐνοικιάζονται εἰς οἱονδήποτε, ὑπενοικιάζονται ὑπ' αὐτοῦ ἢ δίδονται εἰς ἄλλους μὴ ἔχοντας δίπλωμα μὲ ἀποτέλεσμα τὰ τυχὸν ἀτυχήματα νὰ μὴ ἀναφέρωνται, οἱ τραυματίαι νὰ ἐγκαταλείπωνται συχνὰ ἀβοήθητοι μὲ ἀναγκαῖον ἀποτέλεσμα τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν ἐποχουμένων τεντυμπούς καὶ τῶν παρ' αὐτῶν διαπραττομένων ἀδικημάτων. Ἀσφαλῶς, μόνον ἕν μικρὸν ποσοστὸν τῶν νεαρῶν ὁδηγῶν ἀνήκει εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν, δυστυχῶς ὅμως σχεδὸν ὅλοι οἱ ἐνοικιάζοντες εἶναι ἄπειροι ὁδηγοί.

Πράγματι, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, τὰ 80% περίπου κατόχων διπλωμάτων ὁδηγοῦ ἦσαν κάτοχοι αὐτοκινήτων ἢ ἐπαγγελματίαι ὁδηγοί. Σήμερον τὰ 80% τῶν ὁδηγῶν δὲν ἔχουν αὐτοκίνητον, εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νέοι καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἀπαραίτητον πεῖραν ἐνοικιάζοντες καὶ ὁδηγοῦντες αὐτοκίνητον μίαν φορὰν τὸν μῆνα. Μοναδικὴ λύσις ἐπὶ τοῦ προβλήματος αὐτοῦ εἶναι, ὅπως ἐπρότεινεν ἡ Τροχαία, ἡ νομοθετικὴ ρύθμισις τοῦ θέματος ὥστε νὰ ὑποχρεοῦνται νὰ ἐφοδιασθῶσι δι' ἀδείας καὶ νὰ ὀργανωθῶσιν ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἄσκησις οὐσιαστικοῦ ἐλέγχου. Τέλος, τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνιῶν νὰ χορηγῇ διπλώματα κατόπιν αὐστηροτάτης ἐξετάσεως τῶν ὑποψηφίων ὁδηγῶν.

Τὸ πρόβλημα τῶν μοτοποδηλάτων.

Τὰ μοτοποδήλατα ἢ μοτοσακὸ ἢ δίτροχα μετὰ κινητῆρος ἢ σκοῦτερ κατέχουν ἐπίζηλον θέσιν, ἐκτὸς τῶν τροχαίων παραβάσεων, τοῦ ἐκκωφαντικοῦ θορύβου των κ.λ.π., καὶ εἰς τὸν πίνακα τῶν ἀτυχημάτων. Ἡ αἰτία εἶναι προφανής. Διὰ τὴν ὁδήγησιν μοτοποδηλάτου δὲν χρειάζεται δίπλωμα καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶναι ἀπαραίτητος ἡ γνῶσις τῶν κανόνων τῆς Τροχαίας ὑπὸ τοῦ ὁδηγοῦ. Βάσει τοῦ ἄρθρου 71 παρ. 7 τῆς ὑπ' ἀριθ. 54/1951 ἀστυνομικῆς διατάξεως, δύναται νὰ ἐνοικιάσῃ ἓν ποδήλατον μὲ βοηθητικὸν κινητῆρα, ὁποιοσδήποτε νέος ἄνω τῶν 18 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ ὡς ψυχαγωγίαν του τὴν ἐνόχλησιν ἂν μὴ τὴν τρομοκράτησιν τῶν ἀνυπόπτων πεζῶν. Τὸ κράτος δὲν ἐπιτρέπει εἰς νέον 18 ἐτῶν τὸ κυνήγιον διότι τὸ ἐθεώρησεν, ὀρθῶς, ἐπικίνδυνον. Ὁ νέος αὐτὸς ἐκρίθη ὡς ἀκίνδυνος εἰς τὸ νὰ ὁδηγῇ δίτροχον μὲ ταχύτατα 60 χιλιομέτρων τὴν ὥραν. Τοῦ ἀρνεῖται, δηλαδή, ἄδειαν ὁπλοφορίας μὲ δίκαννον, ἀλλὰ τοῦ παρέχει τοιαύτην διὰ τὴν ὁδήγησιν ἀεριωθουμένου.

Ἡ Τροχαία Ἀθηνῶν ἐγκαίρως διεπίστωσε τὴν ἔκτασιν τῶν ἀτυχημάτων τῶν μοτοποδηλάτων καὶ προέβη εἰς τὰς ἀπαραιτήτους ἐνεργείας, ζητοῦσα τὴν ἔκδοσιν διατάξεως, διὰ τῆς ὁποίας νὰ ὑποχρεοῦνται οἱ κάτοχοι ἢ οἱ ἐνοικιάζοντες μοτοσακὸ νὰ ἔχουν σχετικὸν δίπλωμα ὁδηγήσεως. Ἀλλά, ἡ ἀστυνομικὴ διάταξις δὲν ἐξεδόθη. Ὅταν ὅμως ἐκδοθῇ, θὰ πρέπει νὰ περιλάβῃ καὶ μίαν διάταξιν διὰ τῆς ὁποίας νὰ ἀπαγορεύεται ἡ κυκλοφορία μοτοσακὸ κατὰ τὰς ὥρας τῆς μεσημβρινῆς καὶ νυκτερινῆς ἡσυχίας, διότι ὁ θόρυβος τούτων ἔχει καταστῇ ἀφόρητος.

Μία ἐπὶ πλέον ὑπηρεσία εἰς τὴν κοινωνίαν.

Φυσικά, τὸ κυκλοφοριακὸν πρόβλημα τῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν εἶναι μέγα καὶ πολύπλευρον καὶ αἱ μέχρι σήμερον ἐπιτεύξεις σημαντικαί. Πολλά, ὅμως, ἠμποροῦν νὰ γίνουν διὰ τὸν περαιτέρω περιορισμὸν τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν μέτρων ποὺ λαμβάνονται, ἂς ἀντιμετωπισθῇ καὶ τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας τῶν ἐνοικιαζομένων ἰδιωτικῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν λίαν ἐκνευριστικῶς θορυβούντων μοτοποδηλάτων καὶ νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι προσφέρομεν μίαν ἐπὶ πλέον θετικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν κοινωνίαν.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΩΝ ΤΣΕΚΣ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ —

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου
κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Θυμόμουνα πολὺ καλὰ καὶ τὰ χαρακτηριστικά του ἦταν ἀκόμη ζωντανὰ ἀποτυπωμένα στὴ μνήμη μου. Ἀλλὰ μ' αὐτὰ δὲν ἔβγαινε τίποτε. Ὁ Κυρμπίνης θὰ εἶχε γίνει ἄφαντος ἀπὸ τὴν ἴδια ὥρα. Σὲ κάποια στιγμή, μοῦ εἶπε ὁ ἀδελφός μου νὰ καταφύγουμε στὴν Ἀστυνομία. Θὰ εἶσαι τρελλός, τοῦ εἶπα· δὲν ξέρεις πὼς ἡ Ἀστυνομία θὰ κάνη τὴ δουλειά της καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα ὁ Κυρμπίνης θὰ πέση κάποτε στὰ χέρια της, καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν θὰ πᾶμε καὶ μεῖς στὴ φυλακὴ μ' ἕνα βαρὺ πρόστιμο γιὰ τὴν παράβαση ποὺ κάναμε; Ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ σιωπήσω νὰ ὑποστῶ τὴ χρηματικὴ ζημιά. Σήμερα δὲν ξέρω ποιὸς μ' ἔσπρωξε νὰ θέλω νὰ ἐξετάσω ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ γνησιότητα τοῦ τσέκ. Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ χωνέψω πὼς ἦταν ψεύτικο.

Τὸ θάρρος καὶ ὁ τρόπος τῆς συναλλαγῆς τοῦ Κυρμπίνη ἔδειχναν ὅτι ἦταν τίμιος ἄνθρωπος. Ἔτσι ξεγελάστηκα Κε Ὑπαστυνόμε καὶ πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε, συνέχισε ὁ Κ.

Ὅπως ἔβγαινα σήμερα τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ φίλου μου χρηματιστοῦ ὅπου πῆγα γιὰ νὰ ἐξετάσω τὸ τσέκ, ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, βλέπω πίσω μου ἕναν ἀστυφύλακα νὰ μὲ παρακολουθῆ κι' ἐκεῖ ποὺ βάδιζα μὲ πλησιάζει καὶ μοῦ λέγει: Πρέπει νὰ μὲ ἀκολουθῆστε στὸ Τμῆμα. Ἐγὼ τότε διαμαρτυρήθηκα, ὁ ἀστυφύλακας ὅμως ἐπέμενε, κι' ἀφοῦ εἶδα πὼς δὲν ὑποχωρεῖ, ἀναγκάστηκα στὸ τέλος νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

—Αὐτὰ ποὺ μᾶς λὲς Κε Κ. μοιάζουν σὰν μυθιστόρημα, κι' ἂν θέλουμε τὰ πιστεύουμε, τοῦ εἶπε ὁ Ὑπαστυνόμος. Ὁ Κ. τότε διεμαρτυρήθη καὶ πάλι καὶ τοῦ εἶπε.

—Νομίζω πὼς δὲν ἔχετε δίκαιο Κε Ὑπαστυνόμε, ἀφοῦ ξεύρετε πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μάθετε τὴν ἀλήθεια καὶ μάλιστα τώρα ποὺ βρίσκομαι στὰ χέρια σας.

Ὁ Ὑπαστυνόμος ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεση νὰ χάνη τὸν καιρό του συνέστησε στὸν Κ. νὰ σταματήση.

—Ἐμεῖς, τοῦ εἶπε, ἔχουμε στὰ χέρια μας ζωντανὴ ἀπόδειξη κατηγορίας καὶ ἡ ἀστυνομία θὰ κάνη τὴ δουλειά της ὅπως καὶ νἄρθουν τὰ πράγματα.

Ὕστερα ἀπὸ τὴ σύσταση αὐτή, ὁ Ὑπαστυνόμος ρώτησε τὸν Κ. πὼς λέγεται ἐκεῖνος ποὺ τοῦ ἔδωσε τὸ τσέκ.

—Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς σᾶς τὸν εἶπα Κε Ὑπαστυνόμε. Κυρμπίνης Ἰωάννης, ἀπὸ τὰ Μάρμαρα τῆς Λαμίας· ἔτσι ἔγραφε ἡ ταυτότητά του.

—Ἂν τὸν ἰδῆς θὰ τὸν γνωρίσης; τοῦ εἶπε ὁ Ὑπαστυνόμος.

—Τὸν θυμᾶμαι πολὺ καλά. Ἦταν ἕνας ὑπόξανθος, μικροῦ ἀναστήματος, καλοντυμένος, τριαντάρης περίπου.

—Ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ μᾶς πῆς; ρώτησε ὁ Ὑπαστυνόμος.

—Ὄχι ἀπάντησε ὁ Κ. Μὲ τὴν ἀρνητικὴ ἀπάντηση ποὺ πῆρε ὁ Ὑπαστυνόμος διέταξε τὴ κράτησή του κι' ἔτσι ἔκλεισε ἡ ὑπόθεση.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅπως πῆρα τὶς τοπικὲς ἐφημερίδες νὰ διαβάσω, εἶδα νὰ γράφουν μὲ κτυπητοὺς τίτλους τὴ σύλληψη τοῦ Κ., ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος. Ἡ σύλληψή του δὲν μοῦ ἔκανε καὶ τόση ἐντύπωση γιατὶ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες ὑποθέσεις λαθρεμπορίας συναλλάγματος.

Τὴν ἑπομένη εἶχα ραντεβοῦ μὲ κάποιο πράκτορά μου σ' ἕνα μικρὸ καφενεδάκι κοντὰ στὸ Κεντρικὸ Τελωνεῖο Πειραιῶς. Ἡ ὥρα εἶχε περάσει κι' ἔτρεχα νὰ προ-

λάβω τὸ ραντεβοῦ μου, κι' ὅπως βάδιζα βιαστικὸς τὸ ἀριστερὸ πεζοδρόμιο τῆς ἀκτῆς Μιαούλη ἀκούω νὰ μὲ φωνάζῃ κάποιος δυνατὰ καὶ νὰ μὲ παρακαλῇ νὰ σταματήσω. Γυρίζω καὶ βλέπω πὼς ἦταν ὁ Τριαντάφυλλος, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς Κ. Σίγουρα εἶπα κάτι θὰ θέλῃ νὰ μοῦ πῇ γιὰ τὴ σύλληψη τοῦ ἀδελφοῦ του κι' ὅταν μὲ ἐπλησίασε μοῦ εἶπε.

—Καινούργιες περιπέτειες ἔχουμε πάλι σὰν τὶς παληὲς ποὺ ξέρεις, ὁ Γιάννης βρίσκεται στὴν 'Αστυνομία ἀπὸ χθές.

—Γιατί; τὸν ρώτησα.

—Γιὰ ἕνα τσὲκ ποὺ εἶχε ἀγοράσει κι' ἦταν πλαστό. Δὲν μποροῦσα νὰ σταματήσω περισσότερο γιατὶ δὲν μὲ ἔπαιρνε ἡ ὥρα τοῦ ραντεβοῦ ἂν καὶ ἡ ὑπόθεση ἔπαιρνε ἐνδιαφέρον· γι' αὐτὸ τοῦ εἶπα πὼς θὰ περάσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

'Αφοῦ ἐπραγματοποίησα τὸ ραντεβοῦ μου πῆγα ἀμέσως στὸ γραφεῖο τῶν ἀδελφῶν Κ. καὶ ἐξακολούθησα τὴ συζήτηση ποὺ εἴχαμε διακόψει, γύρω ἀπὸ τὴν ὑπόθεση τοῦ πλαστοῦ τσέκ.

—Πρὸ καιροῦ, μοῦ εἶπε ὁ Τριαντάφυλλος, ἀγόρασε ὁ Γιάννης ἕνα τσὲκ ἀπὸ κάποιο Κυρμπίνη. Χθὲς πῆγε νὰ τὸ δείξῃ ἂν εἶναι γνήσιο καὶ φεύγοντας τὸν ἔπιασε ἡ 'Αστυνομία.

Κούνησα τὸ κεφάλι μου καὶ τοῦ εἶπα.

—Ἄχ! καϋμένε Τριαντάφυλλε πάλι σὲ γκάφα πέσατε.

—Ναί, γιὰ θυμήσου τὸν περιβόητο Ζαφίρη τὸ 1934, ποὺ μᾶς εἶχε ζαλίσει μὲ τὰ πλαστὰ τσὲκ τὰ ὁποία σερβίριζε στὶς χρηματαγορὲς 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς, καὶ πέσαμε καὶ μεῖς στὴν παγίδα;

—Μπορῶ νὰ μὴ θυμᾶμαι αὐτὴ τὴ μεγάλη διεθνῆ φυσιογνωμία ποὺ μᾶς ἀπασχόλησε ὁλόκληρα χρόνια; Ἂς ἀφήσουμε τώρα τὰ περασμένα καὶ πές μου πὼς εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ νέου αὐτοῦ ἀετονύχη ποὺ σᾶς σερβίρισε τὸ τσέκ.

—'Εγὼ δὲν τὸν εἶδα, ὁ ἀδελφός μου θὰ ξέρῃ γιατὶ ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μαζί του, κι' ἂν θέλῃς, μπορεῖς νὰ τὸν δῇς καὶ νὰ σοῦ πῇ τὰ στοιχεῖα ποὺ σοῦ χρειάζονται.

Ἔτσι πάλι θὰ ἔχῃς μιὰ καινούργια καὶ καλὴ ἐπιτυχία, ὅπως καὶ στὸ παρελθόν.

—Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρηση τοῦ εἶπα, τώρα ὅμως μοῦ εἶναι κάπως δύσκολο γιατὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ἁρμοδιότητα. Μὴ βλέπῃς, τότε ὑπηρετοῦσα στὴν 'Ασφάλεια κι' εἶχα ὅλη τὴν εὐχέρεια ν' ἀσχοληθῶ μὲ τέτοιες ὑποθέσεις.

Αὐτὰ μιλήσαμε κι' ἔφυγα. Ἂν καὶ δὲν μποροῦσα ν' ἀναλάβω ὑπόθεση ποὺ δὲν ἦταν τῆς ἁρμοδιότητός μου μὲ τραβοῦσαν καὶ μὲ μαγνήτιζαν οἱ καταδιώξεις τῶν ἀδικημάτων τῆς φύσεως αὐτῆς.

Τὰ θεωρῶ ἀριστοτεχνικὰ ἐγκλήματα τῆς ἐποχῆς μας γιατὶ τὰ περιβάλλουν πάντα ἡ ἐξυπνάδα καὶ τὰ ραφιναρισμένα κόλπα στὴν ἐκτέλεσή τους.

Αὐτὸ ἦταν κάτι ποὺ μὲ ξεμιάλιζε ὁσάκις ἔπεφτε μιὰ τέτοια πληροφορία στὰ χέρια μου, γιατὶ μοῦ ἀκόνιζε τὸ νοῦ καὶ τὴ φαντασία.

Ἔτσι ὅπως ἤμουν ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν ἀφήγηση τοῦ Κ. πῆρα τὴν ἀπόφαση νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν ἀδελφό του, στὰ κρατητήρια. 'Απ' αὐτὸν θὰ ζητοῦσα κάθε πληροφορία ποὺ θὰ γνώριζε κι' ὕστερα θὰ κανόνιζα τὴν πορεία ποὺ θ' ἀκολουθοῦσα.

Τὸ ἀπόγευμα ἐκείνης τῆς ἡμέρας βρισκόμουν στὸ Τμῆμα Λιμένος, ὅπου ἐκρατεῖτο προσωρινὰ ὁ Κ. μέχρις ὅτου θὰ ἐκρίνετο ἡ τύχη του ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη. 'Αξιωματικὸς ὑπηρεσίας ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν κάποιος παληὸς συνάδελφός μου, τὸν ὁποῖο παρακάλεσα νὰ διατάξῃ νὰ φέρουν τὸν Κ. στὸ γραφεῖο του.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ Κ. ἦλθε μὲ συνοδεία στὸ γραφεῖο, κι' ὅταν μὲ εἶδε κατάλαβε ὅτι ἡ ἐπίσκεψή μου δὲν ἦταν ἄσχετη μ' αὐτόν.

—'Εγὼ σὲ ζήτησα, Γιάννη, τοῦ εἶπα καὶ τώρα πές μου τί σοῦ συμβαίνει;

Τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ αἰσιόδοξη ἔκφραση καὶ τὰ μάτια του καρφώθηκαν πάνω μου, σὰν νὰ ζητοῦσε ἀπὸ μένα σανίδα σωτηρίας.

—Τὸ περίμενα, μοῦ εἶπε γελαστός, πὼς θὰ ἐρχόσουν κι' ἔκανες καλὰ νὰ ἔρθης νὰ μὲ δῆς. Κι' ἄρχισε νὰ μοῦ ἐξιστορῆ τὸ πάθημά του ἀκριβῶς, ὅπως τὰ εἶπε τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ἔπιασαν στὸν Ὑπαστυνόμο τῆς Ὑπηρεσίας Προστασίας Συναλλάγματος.

Κράτησα τὶς ἀπαραίτητες σημειώσεις, πῆρα τὸν Κ. μαζί μου καὶ πήγαμε στὴ Σήμανση γιὰ νὰ ἐρευνήσω τ' ἀρχεῖα τῶν ἀπατεώνων καὶ πλαστογράφων, σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχα στὰ χέρια μου, μήπως κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ἔμοιαζε μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ μοῦδωσε ὁ Κ.

Δὲν ἤμουν καὶ ἀπόλυτα σίγουρος ὅτι θ' ἀνεκάλυπτα μέσα στὸ μεγάλο μαντεῖο, ὅπως ἀποκαλοῦμε οἱ ἀστυνομικοὶ τὴ Σήμανση, τὸ ὄνομα καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἐξηπάτησε τὸν Κ. μὲ τὸ ψεύτικο τσέκ.

'Απ' ἐκεῖ ἔπρεπε ν' ἀρχίσω, γιατὶ κανονικὰ εἶναι ὁ πρῶτος δρόμος γιὰ ἕναν ἀστυνομικὸ κι' ὕστερα ἀνάλογα θὰ κανόνιζα τὴν πορεία μου γιὰ νέους προσανατολισμούς.

Ὧρες ὁλόκληρες ξεφύλλιζα τὰ μεγάλα μακρόστενα ἄλμπουμ φωτογραφιῶν, ὅπου φιγουράρουν λογιῶν-λογιῶν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μ' αὐτὲς τὶς πονηρὲς δουλειές.

Ὅσο κι' ἂν προσπάθησε ὁ Κ. ν' ἀναγνωρίση ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς παληὲς «ἁμαρτίες» τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἐξηπάτησε, ἐστάθηκε ἀδύνατο.

Ἔτσι, πῆγε χαμένος ὁ κόπος μου, μὰ ὄχι τελειωτικά, γιατὶ ἤμουν τώρα βέβαιος ὅτι ἡ προσωπικότητα αὐτὴ εἶναι καινούργια, καὶ ὅτι θὰ πρέπει ν' ἀναζητηθῆ ἀλλοῦ, στὸ κύκλο ἐκεῖνο ποὺ γνώριζα καλὰ ὅτι κάποια μέρα θὰ ξεπέση, ὁπότε θὰ μάθαινα ποιὸς εἶναι ὁ νέος αὐτὸς ἀετονύχης ὁ ὁποῖος ξεφύτρωσε μεταπολεμικῶς.

Γιὰ νὰ μὴ χάνω τὸν καιρό μου ἀπὸ κάποια ἄλλη ὑπόθεση μὲ τὴν ὁποία εἶχα καταπιαστῆ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, σκέφθηκα νὰ κινητοποιήσω ὅλους τοὺς πράκτορές μου νὰ μὲ βοηθήσουν, ὥστε νὰ μὴ ξεφύγη ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπ' τὰ χέρια μου. Μέσα σὲ λίγες ὧρες εἶχαν ὅλοι εἰδοποιηθῆ κι' ἔτσι προσωρινὰ ἔμεινα ἀπερίσπαστος γι νὰ συνεχίσω τὴν παρακολούθηση τοῦ Ψιλάκου καὶ τῶν συντρόφων του.

Ἕνα πρωὶ τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1947, ἔτσι ὅπως παρακολουθοῦσα τὸ σύντροφο τοῦ Ψιλάκου, Ναντὰν γιὰ νὰ δῶ τὶς ἐπαφές του ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἀκριβῶς στὴν ὁδὸ Σταδίου καὶ Σοφοκλέους ποὺ εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ πολυσύχναστους δρόμους, ἕνα τρὰμ συνεκρούσθη μ' ἕνα αὐτοκίνητο, κι' αὐτὸ μοῦ διέκοψε τὴ συνέχεια τῆς παρακολουθήσεως.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἀναζήτηση τὸν ξαναβρίσκω στὸν ἴδιο δρόμο καὶ ἀρχίζω καὶ πάλι τὴν παρακολούθησή του. Ὅπως βαδίζαμε στὴν ὁδὸ Σοφοκλέους σ' ἕνα σημεῖο σταματᾶ ἀπότομα καὶ τὸν βλέπω νὰ μπαίνη σὲ κάποιο χρηματιστικὸ γραφεῖο.

Ἦταν τοῦ 'Ασμάνογλου, ὅπως διάβασα τὴν ἐπιγραφή. Γιὰ νὰ μὴ γίνω ἀντιληπτὸς κρύφτηκα πίσω ἀπὸ τῆς μαρμάρινες κολῶνες τοῦ ἀπέναντι χρηματιστηρίου. 'Απ' ἐκεῖ παρακολουθοῦσα γιὰ νὰ δῶ τί ἐξέλιξη θὰ εἶχε ἡ ἐπίσκεψη αὐτὴ στὸ χρηματιστή. Ὁ Ναντὰν στάθηκε λίγο μπρὸς στὸ γραφεῖο τοῦ χρηματιστοῦ, κάτι μίλησαν κι' ὕστερα ἔφυγε. Σὲ λίγη ἀπόσταση ἀπὸ τὸ γραφεῖο αὐτό, σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, συναντιέται ὁ Ναντὰν μὲ τὸν Ψιλάκο (φαίνεται πὼς ἐκεῖ εἶχαν δώσει ραντεβοῦ). Προχώρησαν λίγο συζητώντας καὶ κατόπιν χωρίστηκαν. Ὁ Ψιλάκος μπῆκε σὲ μιὰ ὑπόγεια ταβέρνα στὴν ὁδὸ Δώρου κι' ὁ Ναντὰν προχώρησε γιὰ τὴ στάση 'Αμπελοκήπων.

(Συνεχίζεται)

ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

— ΤΕΜΑΧΙΣΜΟΣ ΠΤΩΜΑΤΟΣ – ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ ΘΥΜΑΤΟΣ – ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ —

'Εκ τοῦ 'Αμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Master Detective», κατὰ μετάφρασιν 'Αστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

"Οταν ὁ ταμίας κλείση τὴν πόρτα, ἁπλῶς γυρίζει ἕνα κουμπὶ μέχρι στὰ μισὰ στὸ δίσκο. Γιὰ τὸν τυχαῖο παρατηρητὴ ποὺ θὰ δοκιμάση νὰ τραβήξη τὴ λαβή, τὸ χρηματοκιβώτιο εἶναι κλειδωμένο καὶ δὲν ἀνοίγει. 'Αλλὰ ὁ ταμίας ξέρει ὅτι γιὰ νὰ τὸ ξανανοίξη, τὸ μόνο ποὺ ἔχει νὰ κάνη εἶναι νὰ ξαναγυρίση πάλι τὸ κουμπὶ πίσω στὸν τελευταῖο ἀριθμὸ τοῦ συνδυασμοῦ καὶ νὰ τραβήξη τὴ λαβή.

'Ο τρόπος αὐτὸς τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ χρηματοκιβωτίου, ποὺ ἀποκαλεῖται ὁ «συνδυασμὸς τῆς ἡμέρας», ἀπαγορεύεται ἀπ' ὅλες τὶς ἐπιχειρήσεις, ἐξακολουθεῖ ὅμως νὰ γίνεται εὐρυτάτη χρῆσις της. 'Η ἀστυνομία ξέρει ὅτι ὁποιοσδήποτε παραμείνει ἀρκετὸ χρόνο κοντὰ στὸ χῶρο ὅπου βρίσκεται ἕνα χρηματοκιβώτιο, μπορεῖ νὰ μάθη πολὺ εὔκολα τὸ χειρισμὸ αὐτό.

Παρ' ὅλα ταῦτα ὁ Μόσσερ δὲν εἶχεν ἀπαλλαγῆ ἀκόμη τελείως ἀπὸ τὴν κατηγορία τῆς διαρρήξεως. 'Ο δράστης εἶχε προβῆ στὴ διάπραξι τῆς κλοπῆς τὸ πρωὶ τῆς 16 'Ιουλίου. Τὴν ἴδια ἡμέρα εἶχεν ἐξαφανισθῆ ὁ Μόσσερ. Στὶς 2 Αὐγούστου, ὅταν βρέθηκε τὸ κεφάλι τοῦ Μόσσερ μέσα στὸ λάκκο ἀκαθαρσιῶν, ὁ δικαστὴς ἐπὶ αἰφνιδίων θανάτων εἶχεν ἀποφανθῆ ὅτι τὸ θῦμα εἶχε πεθάνει πρὶν δύο ἑβδομάδες. Δύο ἐρωτήματα ἔμεναν ἀκόμα ἀναπάντητα : Ποιός τὸν σκότωσε καὶ γιατί ;

"Ολοι ὅσοι ἐξετάσθηκαν δὲν εἶχαν πῆ παρὰ καλὰ λόγια γιὰ τὸν Μόσσερ. 'Η τιμιότης του ἦταν γενικὰ ἀπὸ ὅλους παραδεκτή.

"Ολοι σχεδὸν εἶχαν τὴν ἴδια γνώμη —μὲ μιὰ ἐξαίρεσι— τὸν Τζὼν Ντεπτούλα, ἡλικίας 47 ἐτῶν, ποὺ διηύθυνε κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴ λέσχη καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνακαλύψει τὴ διάρρηξι ὅταν ἦρθε ν' ἀναλάβη ἐργασία στὶς 7 π.μ. τὸ πρωὶ τῆς 16 'Ιουλίου.

Παρ' ὅλον ὅτι δὲν τὸ ἔλεγε καθαρά, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἀμφέβαλαν ὅτι ὁ Νεπτούλα πίστευε ὅτι ὁ Μόσσερ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε διαρρήξει τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ ὁ ὁποῖος κατόπιν φιλονίκησε μὲ τοὺς συνενόχους του, οἱ ὁποῖοι τὸν σκότωσαν.

'Ο Νεπτούλα ἐπέμενε ὅτι ποτέ του δὲν εἶχε κλείσει τὸ χρηματοκιβώτιο μὲ τὸν «συνδυασμὸ τῆς ἡμέρας». Δὲν ἦταν βέβαιος ἂν ὁ Μόσσερ ἤξερε τὸν συνδυασμό, ἀλλὰ τριγύριζε πάντοτε γύρω ἀπὸ τὸ ταμεῖο τῆς λέσχης καὶ πιθανὸν κατὰ κάποιον τρόπο νὰ εἶχε μάθει τὸ συνδυασμό.

Μ' αὐτὰ ποὺ εἶχε καταθέσει ὁ Ντεπτούλα ἤθελε νὰ πῆ : «'Εμένα μὴ μὲ θεωρῆτε ἔνοχο. Τὸν Μόσσερ τὸν ἀγαποῦσα καὶ δὲν ἔχω λόγους νὰ τὸν θεωρῶ ὡς μὴ ἔντιμο. 'Αλλὰ γιὰ ἐξετάσετε τὰ πράγματα. Κοιμόταν στὸ γραφεῖο τὴ νύκτα. "Ηταν μόνος στὴ λέσχη μετὰ τὶς 2 τὰ μεσάνυκτα. Καὶ μπορεῖ νὰ ἤξερε τὸ συνδυασμό. Καθόλου ἀπίθανον νὰ τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα ν' ἀνοίξη τὸ χρηματοκιβώτιο, νὰ πάρη τὰ χρήματα καὶ νὰ ἐξαφανισθῆ. Καὶ ἐξαφανίσθηκε. Δὲν εἶναι ἔτσι ; Καὶ οἱ ἄδειες χρηματοσακκοῦλες βρέθηκαν ἐκεῖ πάνω στὸ βουνό».

Πράγματι ἡ σκέψι αὐτὴ συμφωνοῦσε μὲ τὴ λογική, ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ ὑποβάλουν σὲ ἔλεγχο κι' αὐτὸν τὸν Ντεπτούλα. 'Εξ ἄλλου ἦταν ὁ μόνος ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ ἐπιρρίψη τὴν ἐνοχὴ στὸ δολοφονηθέντα νέο.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἀνακάλυψαν ἦταν ὅτι ὁ Ντεπτούλα εἶχεν ἀπολυθῆ προσφάτως ἀπὸ τὶς φυλακὲς ὅπου εἶχε κλεισθῆ γιὰ κλοπή. Εἶχεν ἐξαπατήσει ἕνα γνωστὸ του Γιαπωνέζο ἀπὸ τὸν ὁποῖο πῆρε 2.400 δολλάρια, τὰ ὁποῖα ὑπετίθετο ὅτι θὰ τὰ

τοποθετοῦσε ἐπ' ὀνόματί του στὴν ἐπιχείρησι μιᾶς λέσχης μπιλιάρδου. Ὁ Ντεπτούλα ἰσχυρίσθηκε ὅτι εἶχε τοποθετήσει τὰ χρήματα στὴν ἐπιχείρησι, ἀλλὰ τὰ ἔχασε. Κάθησε τότε 30 ἡμέρες στὴ φυλακὴ ἀπ' ὅπου ἀπολύθηκε δοκιμαστικὰ ὑποσχεθεὶς μεταμέλεια.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν πληροφορία εἰς βάρος τοῦ Ντεπτούλα, ἀποδεικνυόταν ὅτι δὲν ἦταν ἄξιος ἐμπιστοσύνης τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ χρηματοκιβωτίου. Ἀπὸ τὸ φάκελό του προέκυπτεν ὅτι ὁ Ντεπτούλα ἦταν χαρτοπαίκτης καὶ κλέπτης καὶ δὲν ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη.

Ξεσκαλίζοντας ἀκόμα πιὸ πέρα τὸ παρελθόν του, οἱ δύο ἀρχιφύλακες πληροφορήθηκαν ὅτι στὴ Φὸρτ Γουὸρθ τοῦ Τέξας, ὅπου ὁ Ντεπτούλα εἶχε συναντήσει γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Γιαπωνέζο, εἶχεν ἀπολυθῆ ἀπὸ τὴ δουλειά του γιατὶ θεωρήθηκε ὕποπτος ὅτι ἔκλεβε τὸ ταμεῖο.

Συγκεντρώθηκαν μερικὰ ἄλλα ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸν ἐκ πρώτης ὄψεως ἥσυχο, ἤρεμο καὶ εὐγενικὸ Ντεπτούλα. Ὁ μισθός του στὴ λέσχη τῆς Βέρμοντ ἦταν 120 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Συντηροῦσε γυναίκα καὶ τέσσερα παιδιὰ ἀπὸ 4 μηνῶν μέχρι 11 ἐτῶν. Καὶ ὅπως γνωρίζει κάθε ἐργαζόμενος, αὐτὸ δὲν εἶναι εὔκολο καὶ μάλιστα ὅταν κανεὶς εἶναι χαρτοπαίκτης.

Ἐλέγχοντας περαιτέρω τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Ντεπτούλα, οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ἀνακάλυψαν ὅτι ὁ Ντεπτούλα πλήρωνε 105 δολλάρια τὸ μῆνα γιὰ ἐνοίκιο. Εἶχε μάλιστα δύο ἐνοίκια ἀπλήρωτα. Πλήρωνε ἐπίσης 85 δολλάρια τὸ μῆνα γιὰ τὴ δοκιμαστικὴ ἀπόλυσί του ἀπὸ τὶς φυλακὲς καὶ 10 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα γιὰ ὑγειονομικὴ περίθαλψι.

Ἀπὸ διάφορες πληροφορίες οἱ ἀστυνομικοὶ ἔμαθαν ὅτι ὁ Ντεπτούλα ἦταν θαμώνας τῶν χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν τῆς Γκαρντένα ποὺ εἶναι ἕνα προάστιο τοῦ Λὸς Ἄντζελες ὅπου αὐτοὶ ποὺ κερδίζουν εἶναι ἐλάχιστοι καὶ αὐτοὶ ποὺ χάνουν εἶναι λεγεῶνες. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐβεβαιώθηκαν ὅτι ὁ Νεπτούλα δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κέρδιζαν.

Χωρὶς νὰ ξέρη τίποτε ὁ Ντεπτούλα, οἱ ἀστυνομικοὶ συνέχισαν τὶς ἔρευνές τους γύρω ἀπὸ τὴ ζωή του. Ὅπως πληροφορήθηκαν ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ του, ὁ Ντεπτούλα πλήρωσε τὰ καθυστερημένα ἐνοίκια τὴν 16 Ἰουλίου—ἡμέρα τῆς διαρρήξεως τοῦ χρηματοκιβωτίου. Μέσα σὲ μιὰ ἢ δύο ἡμέρες ξεπλήρωσε τὸ αὐτοκίνητό του. Τακτοποίησε ἐπίσης καὶ μερικοὺς ἄλλους λογαριασμούς, τῶν ὁποίων ἡ συνολικὴ ἀξία ἦταν περὶ τὰ 600 δολλάρια. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Ντεπτούλα δὲν ἤξερε ἂν τὸν εἶχεν εὐνοήσει ἀπροσδόκητα ἡ τύχη στὴν χαρτοπαιξία.

Ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ντεπτούλα βρισκόνταν στὸ Τέξας ἀπὸ τὸν παρελθόντα Ἰούνιο, ὅπου περνοῦσαν τὸ καλοκαίρι σ' ἕνα ράντσο μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς τοῦ Ντεπτούλα. Αὐτὸς ἐργαζόταν στὴ λέσχη μπιλιάρδου καὶ κατοικοῦσε μόνος σ' ἕνα διαμέρισμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἤνστ Γουίντσορ, τῆς Γκλενταίηλ.

Ἔχοντας συγκεντρώσει τώρα περισσότερα στοιχεῖα, οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ἀπεφάσισαν ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ τὰ συζητήσουν καὶ μὲ τὸν Ντεπτούλα. Τὸ πρωὶ τῆς 9 Αὐγούστου, μιὰ ἑβδομάδα περίπου μετὰ τὴν ἀνεύρεσι τῆς κεφαλῆς τοῦ Μόσσερ, πῆγαν στὸ διαμέρισμά του καὶ τὸν κάλεσαν νὰ προσέλθη στὸ δικαστικὸ μέγαρο γιὰ ἀνάκρισι.

—«Εὐχαρίστως» ἀπάντησε ὁ μικρόσωπος ἄνδρας καὶ ὑποσχέθηκε νὰ βοηθήση ὅσο μποροῦσε τοὺς δύο ἀστυνομικούς. Στὸ μεταξὺ οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τῆς σημάνσεως ἔχοντας ἐντολὴ νὰ ἐνεργήσουν ἔρευνα, πῆγαν στὸ διαμέρισμα τοῦ Ντεπτούλα καὶ ἄρχισαν νὰ ξηλώνουν τὶς ὑδραυλικὲς ἐγκαταστάσεις.

Ὅταν ὁ Ντεπτούλα, ντυμένος κομψά, μπῆκε στὰ γραφεῖα τῆς ἀστυνομίας, ποὺ ἦταν στὸν τρίτο ὄροφο τοῦ δικαστικοῦ μεγάρου, οἱ ἀρχιφύλακες Χαλίνεν καὶ Γουῶλκι μπῆκαν κατ' εὐθεῖαν στὸ θέμα. Τοῦ ἀνέφεραν γιὰ τὸ μικρὸ μισθό του τῶν 120 δολλαρίων τὴν ἑβδομάδα. Τοῦ εἶπαν ὅτι εἶχαν κάθε λόγο νὰ πιστεύουν ὅτι ἔχανε συνεχῶς στὶς χαρτοπαικτικὲς λέσχες τῆς Γκαρντένα. Ἐξέφρασαν δὲ τὴν μεγάλη τους περιέργεια πῶς κατώρθωσε νὰ ἐξοφλήση τὰ μεγάλα χρέη του, τὴν ἴδια ἡμέρα ποὺ ξαφρίσθηκε τὸ χρηματοκιβώτιο τῆς ὁδοῦ Βέρμοντ.

Ὁ Ντεπτούλα παραδέχθηκε ἀμέσως ὅτι ἦταν πράγματι σὲ κακὴ οἰκονομικὴ κατάστασι, ἀλλὰ προσπάθησε νὰ πείση τοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι αὐτὸς δὲν ἦταν ἄνθρωπος γιὰ νὰ κάνη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα—νὰ λῃστέψη τὸν ἐργοδότη του δηλαδή. Τὰ σάστισε ὅμως ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ ὑπέμνησαν ὅτι καὶ στὴ Φὸρτ Γουὸρθ τὸν εἶχαν ἀπολύσει ἀπὸ τὴν ἐργασία του γιατὶ τὸν ὑπωπτεύονταν ὅτι ἔκλεβε τὸ ταμεῖο.

Μετὰ ἔφθασαν στὸ κρισιμώτερο σημεῖο τῆς ὑποθέσεως καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ εἶπαν καθαρά, ὅτι τὰ πράγματα ἔδειχναν ὅτι ὁ Ντεπτούλα ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ Μόσσερ.

Ἤρεμος ὁ Ντεπτούλα ἀρνήθηκε τὴν ἐνοχὴ καὶ προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῆ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀκολούθησαν τότε ἄλλη τακτική.

—«Ἄκουσε Ντεπτούλα. Ὁ πατέρας τοῦ Μόσσερ μᾶς εἶπε ὅτι δὲν κρατάει καμμιὰ κακία ἐναντίον τοῦ δολοφόνου τοῦ παιδιοῦ του. Θέλει ὅμως νὰ ἐνταφιάση τὸ πτῶμα κατὰ τὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ μέχρις ὅτου βρεθοῦν καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη. Τί τὰ ἔκανες;».

Ὁ Ντεπτούλα ὅμως ἦταν ἀνένδοτος. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐξετάσεως συνέχιζε νὰ ἀρνῆται τὴ λῃστεία καὶ τὸ φόνο. Ἔμοιαζε γιὰ τέτοιος ἄνθρωπος, νὰ ἔχη τὸ σθένος νὰ κομματιάση ἕνα πτῶμα καὶ νὰ σκορπίση τὰ μέλη στὴν ὕπαιθρο ;

Οἱ ἀστυνομικοὶ παραδέχθηκαν ὅτι δὲν ἔμοιαζε γιὰ τέτοιος ἄνθρωπος. Ἀλλὰ τότε πῶς ἔπρεπε νὰ μοιάζῃ ὁ ἐγκληματίας, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν ἰδιαίτερα γνωρίσματα στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι ἑνὸς φονιᾶ; Καὶ ἕνα ἄλλο πρᾶγμα: Ἡ μακροχρόνιος πεῖρα εἶχε διδάξει τοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι ἡ ἀπελπισία ποὺ καταλαμβάνει ἕνα ἄτομο, λόγῳ τῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν του, μπορεῖ νὰ τὸ σπρώξη σὲ πράξεις ἀπογνώσεως, ὅσο ἤπιος καὶ ἂν εἶναι ὁ χαρακτήρας του.

Συνεχίζοντας τὴν ἀνάκρισι, ὁ Γουῶλκι δοκίμασε τώρα ἄλλη μέθοδο.

«Μήπως τὰ εἶχες κανονίσει μὲ κανέναν ἄλλον ἀπὸ τὴν Γκαρντένα νὰ κάνη τὴ διάρρηξι; Ὁ ὁποῖος μετὰ σκότωσε τὸ Μόσσερ;».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Ντεπτούλα ἀπάντησε μὲ μασημένη φωνή: «Ναί, αὐτὸ εἶναι· ἔτσι ἔγινε».

Ἐὰν ὅμως περίμενε τώρα χάδια ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, ἦταν γελασμένος. Τὸν κοίταξαν ψυχρὰ καὶ τοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν τοὺς γελοῦσε μὲ τὴν ἱστορία του.

Στὸ μεταξὺ οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς σημάνσεως εἶχαν τελειώσει τὴ δουλειά τους στὸ διαμέρισμα τοῦ Ντεπτούλα. Ἐκάλεσαν τοὺς δύο ἀνακρίνοντας ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς ἐγνωστοποίησαν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεύνης των. Καὶ ἡ ἀνάκρισι τοῦ Ντεπτούλα συνεχίσθηκε.

Τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ ὑπόθεσι ξεκαθαρίσθηκε, ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τῆς σημάνσεως βρῆκαν ἴχνη αἵματος στὸ σύστημα ἀποχετεύσεως καὶ στὸ λουτρὸ τοῦ διαμερίσματός του, καθὼς ἐπίσης καὶ στὸ αὐτοκίνητό του. Τὸ αἷμα ἦταν τῆς ἰδίας κατηγορίας μὲ τὸ αἷμα τοῦ δολοφονηθέντος.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο κτύπημα, τὸ ὁποῖο ἔκανε τὸν Ντεπτούλα νὰ καμφθῆ.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ δίστασε σκεπτόμενος αὐτὰ ποὺ ἄκουγε. Μετὰ εἶπε ἥσυχα : «Ἐν τάξει ἐγὼ τὸ ἔκανα. Ἐγὼ τὸν σκότωσα». Καὶ μετὰ ἀφηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία ἡ ὁποία ἦταν τόσο φρικιαστικὴ ποὺ ἔκανε τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ ριγήσουν.

Ὁ Ντεπτούλα εἶχε στριμωχθῆ ἀπὸ τοὺς ὀφειλέτες του καὶ χρειαζόταν χρήματα γιὰ νὰ φέρη τὴν οἰκογένειά του πίσω στὴν Καλιφόρνια ἀπὸ τὸ Τέξας. Ἔτσι, ἀποφάσισε νὰ ξαναδοκιμάση τὴν τύχη του στὴν Γκαρντένα.

Τὴν νύκτα τῆς 15 Ἰουλίου, ὅταν τελείωσε τὴ δουλειά του, κατευθύνθηκε γιὰ τὴ χαρτοπαικτικὴ λέσχη. Ὅπως συνήθως, ἔχασε πάλι. Γύρισε στὸ ἀδειανὸ διαμέρισμά του, σκέφθηκε αὐτὰ ποὺ εἶχε χάσει καὶ ἀποφάσισε νὰ κλέψη τὸ χρηματοκιβώτιο.

Φόρεσε παλιὰ ροῦχα καὶ πῆγε στὴ λέσχη. Ἦταν ἡ ὥρα 5.30 π.μ. περίπου. Ἀνοιξε μὲ τὸ ἀντικλείδι του, μπῆκε μέσα καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ ταμεῖο. Πρὸς μεγάλη του ἔκπληξι βρῆκε τὸν Μόσσερ νὰ κοιμᾶται ἐκεῖ πάνω στὴν καρέκλα.

Γιὰ νὰ εἶναι σίγουρος ὅτι ὁ Μόσσερ δὲν θὰ ξυπνοῦσε, πῆρε μιὰ βαρειὰ στέκα τοῦ μπιλιάρδου καὶ τὴν κατάφερε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι στὸ κεφάλι τοῦ Μόσσερ.

Ἄνοιξε τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ πῆρε 1.700 περίπου δολλάρια σὲ μετρητὰ καὶ τσέκ. Μὲ προσοχὴ κλείδωσε τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ γύρισε νὰ φύγη, ὅταν ἄκουσε τὸ Μόσσερ, ποὺ ἄρχισε νὰ συνέρχεται, νὰ βογγᾶ ἀγωνιωδῶς.

Ἄρπαξε πάλι τὴ στέκα καὶ ξανακτύπησε τὸν Μόσσερ ἀρκετὲς φορές. Μετὰ προσπάθησε νὰ τὸν συνεφέρη, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε. Ἔπρεπε νὰ τὸν βγάλη ἀπὸ κεῖ μέσα. Ἔτσι τὸν φορτώθηκε, τὸν ἔβγαλε ἔξω καὶ τὸν ἔρριξε μέσα στὸ αὐτοκίνητό του. Γιὰ κάμποση ὥρα γύριζε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, ἐλπίζοντας ὁ δροσερὸς ἀέρας νὰ συνεφέρη τὸν Μόσσερ. Στὴν πραγματικότητα δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη. Σκέφθηκε νὰ τὸν πάη σὲ κανένα νοσοκομεῖο. Σταμάτησε μπροστὰ στὸ νοσοκομεῖο Γκλένταιηλ Μεμόριαλ, ἀλλὰ ἔχασε τὴν ψυχραιμία του. Τώρα ἦταν κοντὰ στὸ σπίτι του, κι' ἔτσι τὸν πῆγε ἐκεῖ.

Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, ὁ Ντεπτούλα κουβάλησε τὸ πτῶμα τοῦ Μόσσερ ἐπάνω στὸ διαμέρισμά του καὶ τὸ ἔρριξε μέσα στὸ λουτρό. Μετὰ κατέβηκε κάτω καὶ κοιμήθηκε μέσα στὸ αὐτοκίνητό του. Ὅταν ξημέρωσε, ὁ Ντεπτούλα ἄλλαξε ροῦχα, ξυρίσθηκε καὶ ἀναχώρησε γιὰ τὴ δουλειά του, ὅπου ἔφτασε στὴ λέσχη στὶς 7 ἡ ὥρα, γιὰ νὰ ἀναγγείλη τὴν εἴδησι τῆς διαρρήξεως τοῦ χρηματοκιβωτίου.

Ὁ Μόσσερ δὲν βρισκόταν πουθενά. Ἐξεδόθη ἔνταλμα συλλήψεώς του, γιατὶ οἱ μάρτυρες κατέθεσαν ὅτι τὸν εἶχαν ἰδῆ τὴ νύκτα νὰ κοιμᾶται στὸ ταμεῖο τῆς λέσχης.

Τὸ πτῶμα τοῦ Μόσσερ παρέμεινε μέσα στὸ λουτρὸ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, δηλαδὴ μέχρι τῆς 19 Ἰουλίου, ὁπότε ἄρχισε νὰ ἀποσυντίθεται καὶ ὁ Νεπτούλα ἔπρεπε νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτό.

Ὁ τρόπος ὅμως ποὺ διάλεξε δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστος, ἀλλὰ ἦταν ὁ μόνος δυνατός. Ἀγόρασε ἕνα ζευγάρι πλαστικὰ γάντια, ἕνα πριόνι καὶ ἕνα χασαπομάχαιρο.

Μ' αὐτὰ ἄρχισε τὸ φρικιαστικὸ ἔργο τοῦ τεμαχισμοῦ τοῦ πτώματος τοῦ ἀθώου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος πέθανε ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὴν οἰκονομικὴ δυνατότητα νὰ νοικιάση δικό του δωμάτιο. Ἔκοψε μὲ τὸ πριόνι τὸ κεφάλι τοῦ θύματος, μετὰ τὰ χέρια. Κατόπιν ἀποφάσισε νὰ κόψη τὸν κορμὸ στὰ δύο, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὰ πλευρά. Μόλις ὅμως ἄρχισε νὰ κόβη, τὰ ἔντερα πετάχθηκαν ἔξω. Ὁ Ντεπτούλα τὰ μάζεψε καὶ τὰ ἔρριξε μέσα σὲ μιὰ πλαστικὴ σακκούλα, ἔβαλε τὸ κεφάλι καὶ τὰ χέρια σὲ ἄλλη σακκούλα καὶ μετὰ ἔκοψε τὰ πόδια ἀπὸ τὰ γόνατα. Τὰ τεμάχια τοποθετήθηκαν μέσα σὲ ξύλινα κιβώτια ποὺ φορτώθηκαν στὸ αὐτοκίνητό του γιὰ νὰ μεταφερθοῦν στὴν κοιλάδα Σὰν Γκαμπριέλ.

Πέταξε τὶς δύο πλαστικὲς σακκοῦλες στὸ χῶρο τῶν ἀπορριμμάτων τοῦ πάρκου καὶ τὰ ἄλλα κιβώτια τὰ πέταξε τέσσερα μίλλια πιὸ πέρα.

Ἔπειτα ἐπέστρεψε στὸ διαμέρισμά του γιὰ νὰ μείνη μόνος μαζὶ μὲ τὸ τρομερὸ μυστικό του, μὴ γνωρίζοντας ὅτι οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ἦταν ἀποφασισμένοι νὰ τὸν κάνουν νὰ ὁμολογήση.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐρεύνησαν τὴν κοιλάδα πρὸς ἀνεύρεσι τῶν ὑπολοίπων μελῶν τοῦ πτώματος τοῦ Μόσσερ, ἀλλὰ δὲν βρῆκαν παρὰ μόνο τὸ ἄνω μέρος τοῦ κορμοῦ. Κατέληξαν τότε στὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ ὑπόλοιπα μέλη τοῦ πτώματος θὰ εἶχαν μεταφερθῆ μακρυὰ ἀπὸ ἄγρια σαρκοβόρα ζῶα.

Ὁ Τζὼν Ντεπτούλα κατατρόμαξε ὅταν ἀναλογίσθηκε τὸ μέγεθος τῆς πράξεώς του, ὁδηγούμενος ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ Κάουφμανν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπιληφθῆ τῆς προανακρίσεως.

Παρ' ὅλον ὅτι ὁ Ντεπτούλα ὡμολόγησε τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημά του, τὸ φόνο ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου τὸ μεγάλο σφάλμα ἦταν ὅτι ἀγαποῦσε τὸ μπιλιάρδο, προφυλακίσθηκε καὶ θὰ θεωρῆται ἀθῶος μέχρις ὅτου τὸ τακτικὸ δικαστήριο ἀποδείξη νομίμως τὴν ἐνοχήν του, σύμφωνα μὲ τὸ σύνταγμα καὶ τὸ νόμο.

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ

«...Ἡ Ἱστορία τῶν Ἐθνῶν θὰ ἀναγράψῃ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὅτι, ἡ χώρα τῆς ὁποίας τὴν δόξαν λαμπρύνουν ὁ Μαραθὼν καὶ ἡ Σαλαμίς, δὲν ὑποκύπτει, δὲν παραδίδεται...»

(Περικοπὴ ἀπὸ τὸ διάγγελμα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Β' τῆς 6-4-41)

Εἴκοσι καὶ ἕνα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὴν μεγάλη μάχη τῆς Κρήτης. Τὴν 2 Ἰουνίου 1941, ὕστερα ἀπὸ τὴν κατάληψη τῆς Κρήτης, ὁλόκληρη ἡ ἠπειρωτικὴ καὶ νησιώτικη Ἑλλάδα βρισκόταν στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν. Ἡ χώρα τῶν ἡμιθέων, τὸ ἀπαύγασμα τῶν αἰώνων, ὁ μικρὸς Δαυίδ, λύγισε μπροστὰ στὴ δύναμη τοῦ σιδηρόφρακτου Γολιάθ. Ἡ Ἑλλάδα, ἀποκαμωμένη ἀπὸ τοὺς ὑπεράνθρωπους ὡς τότε ἀγῶνες της, παραδόθηκε, πολεμώντας ὡς τὴν τελευταία στιγμή.

Τούτη τὴν ἐπέτειο, δηλαδὴ τῆς μάχης τῆς Κρήτης ἢ ὅπως ἀλλοιῶς τὴν ξέρουμε, τῆς μάχης τῶν ἀλεξιπτωτιστῶν, γιορτάσαμε κι' ἐφέτος μὲ κάθε ἐπισημότητα. Τὰ γεγονότα, κεῖνα, μολονότι ἔλαβαν χώραν στὶς μέρες μας, ἐν τούτοις σὲ πολλοὺς εἶναι ἄγνωστα στὶς λεπτομέρειές των. Ἐμεῖς, τῆς ἴδιας γενιᾶς στρατιῶτες, ἀποτίοντας φόρο τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης στὶς ψυχὲς τῶν ἡρωικῶν νεκρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, στρέφουμε εὐλαβικὰ σ' αὐτοὺς τὶς σκέψεις μας καί, παίρνοντας μέρος στὶς γιορτές, θὰ προσπαθήσουμε νὰ δώσουμε μιὰ σύντομη εἰκόνα τῶν γεγονότων ἐκείνων.

Ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Γεώργιος Β'.

Ἡ ἀπρόκλητη ἐπίθεση τῶν μεραρχιῶν τοῦ Μουσολίνι ἐναντίον τῆς μικρῆς μας πατρίδος καὶ ἡ ἡρωικὴ ἀντίσταση τῶν Ἑλλήνων εἶχαν προκαλέσει τὸν θαυμασμὸ ὁλοκλήρου τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Κανένας δὲν φανταζόταν ὅτι ἦτο δυνατὸν μιὰ χούφτα Ἕλληνες νὰ ὀρθώσουν περήφανα τὸ ἀνάστημά των καί, προτάσσοντας τὰ γυμνά των στήθη στὰ ἑκατομμύρια τῶν λογχῶν, νὰ γράψουν νέες σελίδες δόξας πάνω στὰ ἠπειρωτικὰ βουνά. Κι' ὅμως τὸ θαῦμα γίνηκε. Ὁ θρυλικὸς Δαβάκης, τῆς Μάνης λεβεντόκορμο παιδί, μὲ τὸ ἡρωικό του κατόρθωμα στὴν Πίνδο, ἀπέδειξεν ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Ἡ Πίνδος, τὸ Τεπελένι, τὸ Πόγραδετς, ἡ Κορυτσὰ καὶ τὸ Ἀργυρόκαστρο ζωντάνεψαν ξανὰ περασμένες δόξες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀναπτερωθῇ τὸ χαμένο ἠθικὸ τῆς φοβισμένης καὶ κατάπληκτης ἀνθρωπότητας.

Τῆς αἰώνιας φυλῆς μας τὸ μεγαλεῖο θάμπωσε ἐχθροὺς καὶ φίλους. Νὰ τί ἔλεγε, τὸ Μάρτιο τοῦ 1941, ὁ τότε Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, Σὲρ Ἄντονυ Ἤντεν. «...Παρηκολουθήσαμεν ἐπὶ μῆνας τὴν ἡρωικὴν ἀντίστασιν τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐναντίον μιᾶς βαναύσου ἐπιθέσεως... Πρὸ δύο χιλιάδων τριακοσίων ἐτῶν ἐλέχθη εἰς τὴν χώραν σας ὅτι τὸ μυστικὸν τῆς εὐτυχίας εἶναι ἡ ἐλευθερία. Καὶ ὅτι τὸ μυστικὸν τῆς ἐλευθερίας εἶναι τὸ θάρρος. Σεῖς ἐδώσατε νέαν ζωὴν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν παράδοσιν...».

Ἀλλὰ τὸ θάμβος τῆς νίκης τῶν Ἑλλήνων ἔφερνε βαρειὰ ὁ «ἀναμορφωτὴς τῆς Εὐρώπης», ὁ Φύρερ. Ἀλλοιῶς ὑπελόγιζε τὴν ἐξέλιξη τῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ Ἑλλάδα στάθηκε ἐμπόδιο στὴν ὡς τότε πραγμάτωση τῶν σχεδίων τοῦ Ἄξονος. Ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ μέση.

Τὴν 6 Ἀπριλίου 1941 κηρύσσει φανερὰ τὸν πόλεμο κατὰ τῆς πατρίδος μας, ἐνῶ πλέον τῶν 50 μεραρχιῶν ἦσαν ἕτοιμες. Ἑπτὰ θωρακισμένες, πέντε μηχανοκίνητες, μιὰ ἀλεξιπτωτιστῶν, δύο ἀερομεταφερόμενες καὶ οἱ ὑπόλοιπες ἄριστα ἐξωπλισμένες, ρίχθηκαν μὲ μανία ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Σύμφωνα μὲ τὶς προβλέψεις τοῦ Χίτλερ πέντε μέχρι ὀχτὼ μέρες ἔπρεπε νὰ κρατήση ἡ ὑπόθεσή του μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ πέντε μέρες τῶν ὀνείρων τοῦ Χίτλερ ἔγιναν πενῆντα πέντε. Ὁ χρόνος ποὺ χάθηκε γιὰ τὴν κατάληψη τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε μοιραῖος στὰ σχέδια τοῦ Χίτλερ. Τὴν ἀξία αὐτοῦ τοῦ χρόνου τονίζει παραστατικὰ ὁ Γάλλος διπλωμάτης Ὀνφρουὰ ὁ ὁποῖος, τὴν 18-2-42, εἶπε ἀπὸ ραδιοφώνου τὰ ἑξῆς. «Ἡ ἡρωικὴ ἀντίστασις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἔσωσε τὸν Τουρκικὸν λαὸν ἀπὸ τὴν τραγωδίαν τοῦ πολέμου καὶ προσέφερεν εἰς τοὺς συμμάχους ἓξ πολυτίμους ἑβδομάδας τῶν ὁποίων τὸ ἀποτέλεσμα ἔγινε αἰσθητὸν εἰς τὴν Ρωσικὴν ἐκστρατείαν τοῦ Χίτλερ». Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐφημερίδα «Κῆρυξ-Βῆμα» τῆς Νέας Ὑόρκης τὴν 9/3/41, τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ ποὺ ἐμελετᾶτο ἡ ἐπίθεση τῶν Γερμανῶν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἔγραφε τὰ ἑξῆς. «Μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ἀποπνικτικὴν καὶ κεκορεσμένην ἀπὸ διαδόσεις διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς καταστάσεως εἰς τὰ Βαλκάνια, λάμπει τουλάχιστον ἀκόμη ἓν διαυγὲς καὶ θαρραλέον φῶς. Ὑπάρχει ἀκόμη μιὰ Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα ὅπου ὁ ἐκφοβισμὸς καὶ ἡ τρομοκράτησις δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ διεισδύσουν. Ὑπάρχει ἕνας λαὸς μὲ ψυχὴν ἱκανὴν νὰ ἀντιμετωπίση τὰ γεγονότα... Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες, ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί των, ἀψηφοῦν τὰς ἀπειλὰς καὶ ὑψώνουν τὸ φῶς τῆς ἀνδρείας των ἀπέναντι τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου».

Τὸν ἄνισο ἐκεῖνο ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος ἦλθαν νὰ ἐνισχύσουν ἀγγλικὲς δυνάμεις. Ὁ ἀρχιστράτηγος Οὐέϊβελ, μιλώντας στοὺς στρατιῶτες του ποὺ ἀπεστέλλοντο στὴν Ἑλλάδα, ἔλεγε τὰ ἑξῆς. «...Θὰ πολεμήσετε μέχρι τῆς τελευταίας σταγόνος τοῦ αἵματός σας διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἀκριβῶς θὰ ἐπολεμούσατε διὰ τὴν Ἀγγλίαν». Οἱ Ἕλληνες ὅμως, κουρασμένοι ὑλικὰ καὶ ψυχικὰ ἀπὸ τὴν ἑπτάμηνο ὡς τότε δοκιμασία, δὲν μπόρεσαν νὰ ἀντέξουν περισσότερο. Τὴν 27 Ἀπριλίου τὰ γερμανικὰ στρατεύματα μπῆκαν στὴν Ἀθήνα. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση, μαζὶ μὲ τὸν ἀείμνηστο Βασιλέα Γεώργιο Β' κατέφυγε στὴν Κρήτη γιὰ τὴν συνέχιση τοῦ ἀγῶνος.

Τὴν ἐλεύθερη ὡς τότε Κρήτη ὁ Χίτλερ γιὰ κανένα λόγο δὲν μποροῦσε νὰ ἀφήση στὰ χέρια τῶν συμμάχων. Ἔτσι θέτει σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο «Μερκούρ», ὅπως ἀπεκαλεῖτο στὴν ἐπιτελικὴ γλῶσσα ἡ ἐπιχείρηση γιὰ τὴν κατάληψη τῆς Κρήτης. Ἡ μάχη τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ ἀνατρέψη ἀκόμη περισσότερο τὰ σχέδια τῶν Γερμανῶν, ἀρχίζει.

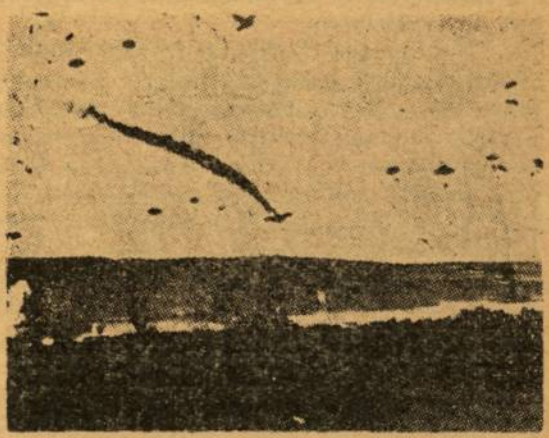
Στὴ μεγαλόνησο εἶχαν συγκεντρωθῆ γύρω στὶς 28.000 στρατιῶτες, Ἕλληνες καὶ Ἄγγλοι. Ἀπ' αὐτοὺς μόνο οἱ 15.000 ἦσαν ὡπλισμένοι. Σ' ὅλο τὸ νησὶ ὑπῆρχαν μόνον 16 ἀντιαεροπορικὰ πυροβόλα καὶ 7 ἀεροπλάνα τὰ ὁποῖα ὅμως κατεστράφησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀπὸ τοὺς βομβαρδισμοὺς τὴν παραμονὴ τῆς ἐπιθέσεως. Παράλληλα ἡ Κρητικὴ Μεραρχία ἦταν ἀποκλεισμένη στὴν Παλιὰ Ἑλλάδα. Στὴν Κρήτη βρίσκονταν 11.000 ἀγύμναστοι κληρωτοὶ ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ τὴν λοιπὴ Ἑλλάδα μὲ ἐλάχιστα πυρομαχικὰ καὶ ὅπλα κάθε τύπου.

20 Μαΐου 1941. Στὶς 6.10' τὸ πρωὶ ὁ οὐρανὸς τῆς Κρήτης μαύρισε ἀπὸ τὰ γερμανικὰ ἀεροπλάνα. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα φοβερὸ βομβαρδισμὸ ποὺ κράτησε δυὸ ὧρες, χιλιάδες ἀλεξιπτωτισταὶ ὡπλισμένοι σὰν ἀστακοὶ ἄρχισαν νὰ πέφτουν στὰ Κρητικὰ χώματα.

Στὴν περιοχὴ τῶν Χανίων ἔπεσαν 3.500, στὸ Ρέθυμνο 1.700, καὶ 2.000 στὴν περιοχὴ τοῦ Ἡρακλείου. Νὰ τὶ γράφει σχετικῶς στὸ ἡμερολόγιό του, ὁ τότε Πρωθυ-

πουργὸς ἀείμνηστος Τσουδερός. «Τὸ θέαμα τῶν χιλιάδων ἀλεξιπτωτιστῶν θὰ μείνῃ στὴ μνήμη μου ὡς κάτι μοναδικὸν παρὰ τὶς τραγικές του συνέπειες γιὰ τὴν Κρήτη. Τὰ ἀλεξίπτωτα-ἄσπρα, κίτρινα, κόκκινα-ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ ἐκείνου ποὺ κατέβαινε μὲ αὐτὸ ἀπ' τὸν οὐρανό, ἔδιδαν ἕνα θέαμα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ παρομοιάσω εὔκολα μὲ καμμιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὸ σύγχρονη ζωή. Τραγικὰ πολύχρωμα ὄρνεα ποὺ χυμοῦν στὴ γῆ γιὰ τὴν ἁρπαγὴ τοῦ θηράματός των. Τὰ ἀερόπλοια ἦσαν μεγάλα καὶ μερικὰ δὲν ἐδίσταζαν νὰ κατέβουν μέχρι τοῦ ἐδάφους γιὰ τὴν ταχύτερη ἀποβίβαση ἀνδρῶν καὶ ὑλικοῦ. Ἡ ὀργάνωσις ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν ἐντέλειαν τῆς τραγικότητος...».

Κεῖνες τὶς ὧρες ἔγινε στὴν Κρήτη κάτι ποὺ κανένας δὲν φανταζόνταν. Στρατιῶτες καὶ πολῖτες ἀπὸ τὰ παράθυρα, τοὺς ἐξώστες, στοὺς δρόμους καὶ στοὺς κάμπους, πυροβολοῦσαν τοὺς ἀλεξιπτωτιστὰς ὅπως οἱ κυνηγοὶ τὰ πουλιὰ στὸν ἀέρα. Ὁ χορὸς τοῦ πολέμου εἶχε ἀρχίσει. Μπροστὰ ἡ κρητικὴ λεβεντιὰ καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονταν στὸ νησὶ ἄρχισαν νὰ σέρνουν τὸν πιὸ ξέφρενο πολεμικὸ χορό. Μεθυσμένοι, ἀπὸ τὸ ἀθάνατο κρασὶ τοῦ εἰκοσιένα, θέριζαν ἀλύπητα τὸν ἐχθρό.

Βομβαρδισμὸς καὶ πτῶσις ἀλεξιπτωτιστῶν στὸ λιμάνι τῆς Σούδας.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀλεξιπτωτιστὰς κατώρθωσαν νὰ φθάσουν στὸ ἔδαφος, συνάντησαν τὴν παράτολμη γενναιότητα τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ τῶν στρατιωτῶν. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, γέροι καὶ παιδιά, μὲ μαχαίρια, μὲ δίκαννα, μὲ ρόπαλα καὶ μ' ὅ,τι κανένας μπορεῖ νὰ φαντασθῇ, χτυποῦσαν παντοῦ τὸν ξένο, ποὺ θέλησε νὰ μολύνῃ τὰ ἅγια χώματά τους. Οἱ 3.500 τῶν Χανίων ἀποδεκατίσθηκαν, οἱ 1.700 τοῦ Ρεθύμνου ἐξωντώθηκαν πλὴν 100, οἱ ὁποῖοι κατώρθωσαν νὰ ταμπουρωθοῦν σὲ μερικὰ σπίτια. Ἀπὸ τὶς 2.000 τοῦ Ἡρακλείου οἱ 1.300 σκοτώθηκαν. Ἡ πρώτη φάση τῆς γερμανικῆς ἐπιθέσεως πνίγηκε στὸ αἷμα.

Τὸ πεῖσμα τῶν ἐπιτιθεμένων, ὕστερα ἀπ' τὴ μεγάλη πανωλεθρία, ἐκδηλώνεται σὲ νέους φοβεροὺς ἀεροπορικοὺς βομβαρδισμούς. Τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Μάλεμε καταλαμβάνεται, ἀνακαταλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς δικούς μας καὶ πάλι ὅμως πέφτει στὰ χέρια τῶν γερμανῶν. Πεντακόσια ὁπλιταγωγὰ ἀεροπλάνα κατώρθωσαν νὰ προσγειωθοῦν. Στρατός, πυροβόλα, πολεμικὸ ὑλικὸ γεμίζουν τὸν τόπο. Γερμανικὲς νηοπομπὲς συντρίβονται κυριολεκτικὰ στὸ Κρητικὸ πέλαγος, ἀπὸ τὸν ἀγγλικὸ στόλο. Μέχρι τῆς 27 Μαΐου, 35.000 γερμανοὶ ἐξωπλισμένοι μὲ τὰ τελειότερα πολεμικὰ μέσα, μάχονται μὲ τοὺς λίγους ὑπερασπιστὰς τῆς νήσου.

Τὰ πυρομαχικὰ τῶν Ἑλλήνων λιγοστεύουν. Ὅπλα δὲν ὑπάρχουν. Βοήθεια δὲν ὑπολογίζεται νάρθῃ ἀπὸ πουθενά. Τὸ αἷμα τῶν ἀγωνιστῶν ποτίζει τὸ Κρητικὸ χῶμα καὶ μαζὶ τὸ χῶμα ὁλόκληρης τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. Τὴ νύκτα τῆς 27 Μαΐου τὸ Βρετανικὸ στρατηγεῖο διατάσσει τὴν ἐκκένωση τῆς Κρήτης. Τὴν 31 Μαΐου γράφεται ὁ ἐπίλογος τῆς Κρητικῆς Ἀντιστάσεως, τῆς μοναδικῆς στὴν παγκόσμια ἱστορία. Στὴ μάχη αὐτὴ τῆς Κρήτης πῆραν μέρος 1.500 ἀεροπλάνα παντὸς τύπου καὶ 35.000 γερμανοί, πεντακόσια περίπου ἀεροπλάνα κατεστράφησαν, 8.000 γερμανοὶ ἀλεξιπτωτισταὶ σκοτώθηκαν καὶ 5.000 πνίγηκαν στὶς καταστροφὲς τῶν νηοπομπῶν.

Ἡ Κρήτη, ζωσμένη στὶς φλόγες μὲ χιλιάδες πληγὲς ἀλλὰ περήφανη, ἔδειξε ἀκόμη μιὰ φορὰ στοὺς φοβισμένους λαοὺς τὸ δρόμο τῆς τιμῆς καὶ τῆς θυσίας. Οἱ Κρητικοὶ ἀπέδειξαν τὸ πόσο καλὰ ξέρουν νὰ μάχωνται, ἀλλὰ καὶ νὰ πεθαίνουν ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν Κρήτη. Ὁ πατέρας τῆς Νίκης, Σὲρ Οὐΐνστον Τσῶρτσιλ, μιλώντας γιὰ τὴν γενναιότητα τῶν μαχητῶν τῆς Κρήτης, ἔλεγε. «Εἰς τὴν μάχην τῆς Κρήτης ἡ κεφαλὴ τοῦ φρικτοῦ χιτλερικοῦ τέρατος ἀπεκόπη διὰ τῶν ὀδόντων». Οἱ τότε ἐχθροί μας Ἰάπωνες, γιὰ τὴν ἴδια αἰτία διεκήρυσσον τὰ ἑξῆς. «Προτείνομεν ὡς ὑπέρτατον καθῆκον τιμῆς νὰ ἱδρυθῇ ἓν ἔκτακτον τάγμα Ἱπποτῶν τῆς Κρήτης, διὰ νὰ τιμηθῇ μὲ εἰδικὸν παράσημον κάθε πολίτης καὶ στρατιώτης ποὺ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν παροδοξοτέραν καὶ ἐνδοξοτέραν μάχην τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, τὴν μάχην τῆς Κρήτης. Οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἕλληνες στρατιῶται, οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες τῆς Κρήτης, ποὺ ἔλαβαν μέρος εἰς τὴν θρυλικὴν αὐτὴν μάχην, πρέπει νὰ καταταχθοῦν ὀνομαστὶ εἰς τὸ εἰδικὸν αὐτὸ τάγμα τῶν ὑπεranθρώπων».

Ἡ ἀντίσταση τῆς Κρήτης ἐπέτρεψε στοὺς Ἄγγλους νὰ καταλάβουν τὴν Συρίαν, ἔδωσε καιρὸ στὸ στρατηγὸ Οὐέϊβελ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἄμυνα τῆς Αἰγύπτου καὶ ἔσωσε τὴν ἄμυνα τῆς Ρωσίας. Ὅταν τὴν 22 Ἰουνίου τοῦ 1812 ὁ Ναπολέων ἐπετέθη κατὰ τῆς Ρωσίας, ἔχασε τὸν πόλεμο γιατὶ τὸν κατέστρεψε ὁ Ρωσικὸς χειμώνας. Τὴν ἴδια μοιραία μέρα, τὴν 22 Ἰουνίου 1941 ὁ Χίτλερ κήρυξε τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Ρωσίας τὸν ὁποῖο καὶ ἔχασε, γιὰ τὸν ἴδιο λόγο. Οἱ Ρῶσοι, ἀναγνωρίζοντας τὴν μεγάλη αὐτὴ προσφορά μας, τὴν 27-4-42 μιλώντας ἀπὸ τὰ ραδιόφωνο ἔλεγαν. «Ἕλληνες ἐπολεμήσατε ὅπλοι ἐναντίον τῶν πανόπλων καὶ νικήσατε. Ἐπολεμήσατε μικροὶ ἐναντίον μεγάλων καὶ ἐπεκρατήσατε. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως, διότι εἶσθε Ἕλληνες. Ἐκερδίσαμεν, χάρις εἰς τὴν θυσίαν σας, χρόνον διὰ νὰ ἀμυνθοῦμεν. Ὡς Ρῶσοι καὶ ὡς ἄνθρωποι σᾶς εὐγνωμονοῦμεν».

Ἡ Μάχη τῆς Κρήτης συμπλήρωσε τὴν δοξασμένη τριλογία τῆς νεώτερης ἱστορίας μας. Ἑλληνοϊταλικὸς πόλεμος —ἀντίσταση τῶν ὀχυρῶν— μάχη τῆς Κρήτης. Ἡ ἀθάνατη αὐτὴ τριλογία δημιουργεῖ τὸ ἔπος τῆς νεώτερης Ἑλλάδος ποὺ μεταφράζεται σὲ τρεῖς αἰώνιες ἔννοιες. Νίκη-Δόξα-Θυσία.

Οἱ σὲ ἔμψυχο καὶ ἄψυχο ὑλικὸ ἀπώλειες στὴ μάχη τῆς Κρήτης ὑπῆρξαν σοβαρές. Σὲ σύνολο 75.387 οἰκιῶν τῆς Κρήτης, οἱ 17.336 κατεστράφησαν, τὸ τέταρτο δηλαδὴ σχεδὸν τοῦ νησιοῦ μεταβλήθηκε σὲ ἐρείπια. Ἀπὸ τὸν ἄμαχο πληθυσμὸ 3.000 περίπου ἄνδρες καὶ 30 γυναῖκες ἔπεσαν στὸ βωμὸ τοῦ καθήκοντος Θυσίες ἀληθινὰ μεγάλες ἀλλὰ καὶ ὑπέροχες.

Δὲν χάνονται οἱ Κρητικοί, ὅσους κι' ἀνὲ σκοτώσης
Κι' ἀνὲ σκοτώσης ἑκατό, μὲ χίλιους θὰ πληρώσης.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Ἄθλησις καὶ διεθνεῖς σχέσεις

Τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΑΝΑΣΤ. ΣΥΦΑΝΤΟΥ**

Ἡ μελέτη αὐτὴ ἐβραβεύθη κατὰ τὸν διενεργηθέντα διαγωνισμὸν «Ἐθνικὸν Ἔπαθλον Διαδόχου Κωνσταντίνου» μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας. Συγχαίρομεν τὸν συγγραφέα Ὑπαστυνόμον Α' κ. Σύφαντον Ἀναστάσιον.

***

Ι. Πρόλογος.

Τὰ συμπεράσματα ἐκ τῆς μακροχρονίου παρατηρήσεως τῶν κοινωνικῶν φαινομένων, οὐδαμῶς δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς ἐνθαρρυντικὰ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν λαῶν. Ἡ ἀνθρωπίνη ὀντότης, λαμβανομένη ὡς ἡ ἀνωτέρα ὑπάρχουσα τελειότης εἰς τοὺς ζῶντας ὀργανισμοὺς τῆς φύσεως, δὲν ἐστάθη εἰσέτι εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο τοῦ προορισμοῦ της, τὸν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τέλειον. Ἡ διφυὴς της ὑπόστασις ὡς ὑλικὴ καὶ πνευματικὴ καὶ αἱ ἐντεῦθεν ἀντίρροποι ἀποκλίσεις της, τὴν κατέστησαν ἕρμαιον δυνάμεων ἀκαταβλήτων, παρασυρουσῶν αὐτὴν πρὸς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν κατεύθυνσιν. Ἡ πρυτάνευσις τῆς λογικῆς πρὸς τιθάσσευσιν καὶ ὁδήγησίν της πρὸς τὸν τελικὸν σκοπὸν ἵνα ἐπιτελέσῃ τὸν προορισμόν της, δὲν κατέστη δυνατὴ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ θρηνήσωμεν ἐπὶ ἐρειπίων. Μήπως εἶναι μοῖρα τῆς ἀνθρωπότητος νὰ ὑφίσταται τὸ μαρτύριον τοῦ Ταντάλου; Μήπως εἶναι μοῖρα τῆς ἀνθρωπότητος νὰ εὑρίσκεται πάντοτε εἰς τὴν ἀγωνίαν τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς καταρρεύσεως; Μήπως εἶναι μοῖρα της νὰ συγκρούεται πάντοτε πρὸς τὸν ἑαυτόν της καὶ νὰ προσδένεται εἰς τὸ ἅρμα τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ ὀλέθρου; Νομίζω ὅτι οὔτε αὐτὸ οὔτε ἐκεῖνο συμβαίνει. Τὰ ὅσα ὑφίσταται καὶ ἐκ τῶν ὅσων πάσχει εἶναι πάντα ἀποτέλεσμα κακῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ τούτου τοῦ ἑαυτοῦ της. Ἡ πεῖρα της, ἀνὰ μέσῳ τῆς διελεύσεώς της ἐν τῇ ζωῇ ἐπὶ χιλιάδας αἰώνων, δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ τὴν νουθετήσῃ καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν σωστήν της πορείαν. Περὶ τοῦ ποία εἶναι ἡ πορεία της αὕτη καὶ ποῖος ὁ τελικὸς της σκοπός, εἶναι ζήτημα ὑποκειμενικὸν δι' ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον εἶναι ἀληθὲς καὶ συμπέρασμα ἐκ τῆς μελέτης τῶν κοινωνικῶν φαινομένων καὶ κατὰ συνέπειαν μὴ ἀμφισβητούμενον γεγονός, εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναπτύξῃ κατὰ τρόπον τέλειον τὰς σχέσεις του εἴτε ὡς ἄνθρωπος πρὸς ἄνθρωπον, εἴτε ὡς λαὸς πρὸς λαόν. Τὸ θέμα λοιπὸν τῶν σχέσεων τῶν λαῶν θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ κατ' ἀρχήν, ἐν προκειμένῳ, ἵνα ἐκ τῆς μελέτης αὐτοῦ ἐξαγάγωμεν συμπεράσματα περὶ τῆς εὐεργετικῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀναπτύξεως τῶν σχέσεων τούτων. Εἰδικώτερον θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ τὸ θέμα τῆς ἀθλητικῆς δραστηριότητος ὡς ἐπὶ μέρους συντελεστοῦ τῆς ἀναπτύξεως τῶν διεθνῶν σχέσεων. Ἡ μελέτη τοῦ κοινωνικοῦ τούτου φαινομένου, διότι περὶ τοιούτου πρόκειται, θὰ τείνῃ εἰς τὸ νὰ καταδείξῃ τὴν εὐεργετικὴν σπουδαιότητα ἣν ἔχει τὸ «ἀθλεῖν» εἰς τὴν κοινὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν σχέσεων τῶν λαῶν καὶ τὴν ποδηγέτησιν αὐτῶν εἰς τὸ νὰ ἐπιτελέσουν τὸν προορισμόν των ὡς κοινωνικῶν ὀργανισμῶν.

ΙΙ. Ἡ ψυχολογία τῶν λαῶν.

Εἶναι ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως, ὅτι διὰ νὰ κρίνῃ τις περὶ τοῦ ἂν ἡ ἀνθρωπότης διεχειρίσθη καλῶς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν σχέσεών της εἰς τὸ πεδίον τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν ἐπὶ μέρους ἐθνικῶν ὀργανισμῶν της, θὰ πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ ἐξετάσῃ τὴν ψυχολογίαν τῶν λαῶν διὰ νὰ προσδιορίσῃ τοὺς πόθους καὶ τὰς

ἐπιδιώξεις των. Ἰδιαιτέρως νὰ ἐρευνήσῃ τὴν ψυχολογίαν τοῦ ἀνθρώπου ὡς μονάδος καὶ ὡς συνόλου. Ἡ ψυχολογικὴ αὕτη ἔρευνα, ἀπηλλαγμένη πάσης ὑποκειμενικότητος καὶ διαχωριζομένη πάσης παροδικῆς μειονεκτικότητος, ὀφειλομένης εἰς τὴν ἀτελῆ πολιτικὴν ἢ πολιτιστικὴν τυχὸν ἀνάπτυξιν τῶν λαῶν, ἥτις ἐν προκειμένῳ δὲν ἐνδιαφέρει ὡς ἀποτελοῦσα τελικὸν σκοπόν, θὰ εἶναι ἄκρως διαφωτιστικὴ περὶ τῆς ἀκολουθητέας πορείας εἰς τὸ ὑπὸ ἔρευναν θέμα.

Κατὰ τὸν Σταγειρίτην φιλόσοφον «ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῷον κοινωνικόν». Εἶναι φυσικὴ ἡ ροπή του νὰ διαβιοῖ ὁμαδικῶς, ἀποχωριζόμενος δὲ τῆς κοινωνίας μετὰ τῶν συνανθρώπων του, δὲν δύναται νὰ ἀναπτύξῃ δραστηριότητα καὶ πολιτισμόν. Εἶναι ἀξιοσημείωτον τὸ γεγονὸς τοῦτο, ὡς ἀποτελοῦν τὴν βάσιν ἐξορμήσεως πρὸς πᾶσαν πνευματικήν, ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν δραστηριότητα. Τὸ ἐὰν ἀνεπτύχθη ἡ ἀνθρωπότης, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀνθρώπου νὰ ζῇ ὁμαδικῶς καὶ νὰ ἐξελίσσεται ἐν κοινωνίᾳ. Πέραν ὅμως αὐτοῦ, ὑφίστανται ἀντιθέσεις ἐξ ὑποκειμενικῶν στοιχείων ἐκπορευόμεναι. Αἱ ἀντιθέσεις αὐταί, διαρκεῖς καὶ μόνιμοι, ὡς προερχόμεναι ἐκ φυσικῶν τάσεων τοῦ ἀνθρώπου καὶ σοβαρῶς ἐνυπάρχουσαι καὶ εἰς τὴν κοινωνικήν του διαβίωσιν, ἀποτελοῦσι τὴν ἀχίλλειον πτέρναν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου. Ἡ κοινωνικὴ παρατήρησις καὶ πεῖρα κατέδειξαν κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον ὅτι αἱ ἐπὶ μέρους ἀνθρώπιναι ἀτέλειαι εἰσεχώρησαν καὶ εἰς τὰς κοινωνικὰς ὁμάδας κατὰ τρόπον ἐνδημικόν. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ὑπεισῆλθεν εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ ὁ ἀτομικὸς χαρακτὴρ τοῦ ἀνθρώπου μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑπάρχουν καὶ εἰς τὰς κοινωνικὰς ὁμάδας ἀτέλειαι καὶ ἀντιθέσεις. Ἡ διαφορὰ ἐν προκειμένῳ ὑφίσταται εἰς τὸ ὅτι εἰς μὲν τὸν ἀτομικὸν ἀνθρώπινον χαρακτῆρα εἶναι ἔντονος ἡ τοιαύτη ἀτέλεια, ἐνῷ εἰς τὰς κοινωνικὰς ὁμάδας λανθάνουσα, πλὴν ὑπολογίσιμος. Τὸ χρῶμα καὶ ἡ ποιότης τῶν κοινωνιῶν εἶναι πιθανὸν τελείως διάφορον τοῦ ἀνθρωπίνου, ἐπειδὴ πρυτανεύει πάντοτε ἡ λογικὴ τῶν πολλῶν. Πάντοτε ὅμως ὁ ἀντικειμενικὸς παρατηρητὴς δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ἐπισημάνῃ τὴν ἐνυπάρχουσαν ἐν αὐτοῖς ἀντίθεσιν εἴτε λανθάνουσαν εἴτε ἔντονον. Ἡ ἐγωιστικὴ κυρίως τάσις τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος, ἡ τόσον ὑπολογίσιμος εἰς τὸν τομέα τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων, εἶναι σοβαρὸς παράγων καὶ ἐν ταῖς κοινωνίαις καὶ ἐν τοῖς λαοῖς. Εἶναι ὁ παράγων ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος πολλάκις θέτει τὴν τροχοπέδην εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν σχέσεων τῶν λαῶν, ἀντιτιθεμένων εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἐπιδίωξιν τῶν καθ' ἕκαστα κοινωνικῶν ὀργανισμῶν. Οὕτω ἐπέρχεται φραγμὸς ἀνυπέρβλητος εἰς τὴν δημιουργίαν ὁμαλῶν σχέσεων καὶ τῆς ἀναπτύξεως τούτων ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ κοινωνικοῦ πανανθρωπίνου συνόλου. Ἐξ ἑτέρου ὁ ἐκ τοῦ ἐγωιστικοῦ αἰσθήματος τῆς αὐτοσυντηρήσεως προκαλούμενος ἀνταγωνισμὸς πρὸς ἐπιβίωσιν, πολλάκις ἐπιφέρει τὴν ἀνεπανόρθωτον ρῆξιν τῶν λαῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ θρηνῶνται ἐρείπια καὶ καταστροφαί. «Κοινωνικὸν ζῶον» λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, πλὴν ἀτελὲς καὶ μὴ σταθμίζον τὰς ἠθικὰς καὶ πνευματικάς του εὐθύνας ἔναντι τῶν συνανθρώπων του καὶ τῆς ἱστορίας. Πέραν ὅμως τούτων ὑφίσταται ἐκ παραλλήλου καὶ δύναται σαφῶς νὰ προσδιορισθῇ ὁ ἀνθρώπινος πόθος πρὸς πνευματικὴν κοινωνικὴν ἄνοδον, πόθος, ὁ ὁποῖος ἐξελίσσεται καὶ εἰς κοινωνικὸν πόθον. Ποσάκις δὲν ἐπετελέσθησαν ἀνθρώπινα καὶ κοινωνικὰ θαύματα ὅταν ἐπρυτάνευσε τὸ πνεῦμα τῆς ἀνωτερότητος εἰς τὰ κοινωνικὰ σύνολα; Ἂν ἡ ἀνθρωπότης πρέπει νὰ καυχᾶται δι' ἑαυτήν, εἶναι διότι ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἀνὰ τὴν μακραίωνα διαδρομήν της τίτλους κοινωνικῆς ἀκμῆς καὶ πολιτισμοῦ. Ὅμως, διὰ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦτο πολιτιστικόν της ἐπίπεδον, ἐχρειάσθη ποδηγέτησις τῶν λαῶν ἀπὸ πνευματικοὺς καὶ ὀξύνοας πολιτικοὺς ἡγέτας. Ἄνευ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν οἱ λαοὶ ἐπορεύοντο κινούμενοι ἀπὸ τὰς φυσικὰς ἀτελείας τῶν μελῶν των. Ἦσαν ὄχλοι κινούμενοι πρὸς τὸ βάραθρον τῆς κοινωνικῆς ἀποτελματώσεως καὶ καταστροφῆς. Ἀλλ' «οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ». Ἡ διαφαινομένη ἄμιλλα μεταξὺ τῶν λαῶν, προάγει τὰς σχέσεις καὶ τὸν πολιτισμόν των. Αὕτη ὅμως διὰ νὰ καταστῇ ἐποικοδομητικὴ πρέπει νὰ ἑδράζεται ἐπὶ στοιχείων ἠθικῶν καὶ τὸ μέτρον κρίσεως τῆς

διὰ τῆς ἀμίλλης προόδου νὰ εἶναι ὁμοίως ἠθικόν. Ἀλλὰ πότε ἡ ἄμιλλα ἐδράζεται ἐπὶ ἠθικῶν στοιχείων; Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ τιθέμενον ἐρώτημα, δὲν δύναται νὰ δοθῇ εὐκόλως καὶ ἀβασανίστως. Τὸ κοινωνικὸν τοῦτο φαινόμενον ἔχει κατ' ἀρχὴν τὴν βάσιν του εἰς τὴν ἐνδιάθετον θέλησιν τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ ὑλικὴν ἄνοδον. Ἡ θέλησις αὕτη εἶναι ἀξιοσημείωτος, διότι χαρακτηρίζει τὴν ἀνωτερότητα τοῦ ἀνθρωπίνου στοιχείου καὶ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ πολιτισμοῦ. Ἄνευ τῆς ἰδιότητος ταύτης τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἐξέλιπε πᾶσα πνευματικὴ καὶ ὑλικὴ πρόοδος καὶ ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἐξωμοιοῦτο μὲ ἀγέλην ζώων περιοριζομένην εἰς τὴν ἱκανοποίησιν μόνον τοῦ αἰσθήματος τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως προικισμένος μὲ πνευματικότητα ποθεῖ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ ὕψη τῆς πνευματικῆς ἀληθείας, νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἀνεξερευνήτους ὁρίζοντας καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ἐνδομύχων πεποιθήσεων καὶ τῆς διορατικότητός του νὰ φθάσῃ τὸ τέλειον, διότι αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ὕπαρξίς του. Ποθεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸ ὡραῖον ὅπως αὐτὸς τὸ διαισθάνεται καὶ ὅπως αὐτὸς τὸ ἐπιθυμεῖ. Αἱ αἰώνιαι ἀξίαι τοῦ ὡραίου, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀποτελοῦν τὸν τελικὸν σκοπόν, τὴν διακαῆ ἐπιθυμίαν. Καὶ παρατηροῦμεν τὰς ἀνθρωπίνους κοινωνίας ἀγωνιζομένας εἰς τὸν ροῦν τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα των τοῦτον, τὸν ὑλικὸν καὶ πνευματικόν, νὰ τείνουν πρὸς τὴν τελειότητα καὶ τὴν ἀθανασίαν.

Ἡ ἐπίτευξις ὅμως τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, προϋποθέτει ἁρμονικὴν συνεργασίαν καὶ εὐγενῆ κυρίως ἄμιλλαν. Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εἶναι ἀναγκαῖος ὁ ἠθικὸς παράγων τῆς ἀμίλλης. Καὶ ὅταν ὁμιλῶμεν περὶ ἠθικοῦ παράγοντος κυρίως ἐννοοῦμεν τὴν βιολογικὴν ἀντοχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἴτε ὡς μονάδος, εἴτε ὡς κοινωνικοῦ συνόλου. Ὁ ὑγιὴς καὶ σφύζων κοινωνικὸς ὀργανισμὸς εἶναι πρὸ παντὸς ἀναγκαῖος διὰ νὰ φθάσῃ πρωτοπόρος εἰς τὸ τέρμα τοῦ σκοποῦ. Ἐπὶ τῇ βάσει βιολογικῶν κριτηρίων, ἡ ἄμιλλα καθίσταται ἠθικὴ καὶ δικαία. Πέραν αὐτοῦ ὁ πνευματικὸς ἀνθρώπινος παράγων καθίσταται ἀνεπαρκὴς καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ὑποσκελισθῇ. «Νοῦς ὑγιὴς ἐν σώματι ὑγιεῖ». Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀξίωμα τὸ ὁποῖον προσδίδει ἠθικὸν περιεχόμενον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἄμιλλαν. Ἀσθενεῖς καὶ ἐκφυλισμέναι κοινωνίαι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιζήσουν εἰς τὴν κονίστραν τοῦ πανανθρωπίνου ἀγῶνος. Βαδίζουν, βραδέως μέν, ἀλλ' ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἀφάνειαν καὶ τὴν καταστροφήν. Ἐν συμπεράσματι ἡ ὕπαρξις τῆς ἀμίλλης ἀποτελεῖ παράγοντα προόδου καὶ πολιτισμοῦ μόνον ἐφ' ὅσον ἐρείδεται ἐπὶ ἠθικῆς βάσεως. Ἂς παρατηρήσωμεν ὅμως ἐν προκειμένῳ τὰ γεγονότα εὐθὺς ὡς ὑπεισέλθῃ καθ' ὑπερβολὴν ὁ παράγων τῆς ὑπεροψίας καὶ τῆς μικρότητος. Ὁ παράγων αὐτὸς ὑφιστάμενος κατ' ἀνάγκην ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ἀτελείας, πολλάκις διογκοῦται καὶ συνεπείᾳ τούτου εἰσέρχεται κατὰ τρόπον πληθωρικὸν εἰς τὰς ἀνθρωπίνους κοινωνίας μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πρυτανεύῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἠθικῆς κατωτερότητος καὶ ἀνεπαρκείας. Αἱ κοινωνίαι, ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μεγαλοψυχίας καὶ τῆς πνευματικῆς ἀνωτερότητος, φθίνουσαι διαρκῶς κατέρχονται εἰς τὰ πεδία τῆς ὁλοκρατίας καὶ τοῦ πνευματικοῦ σκότους. Εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς πνευματικῆς καταστροφῆς. Ὁ ἀνθρώπινος παράγων ὁλοκρατεῖται καὶ ἐνδιαφέρεται μόνον διὰ τὴν ὑλικὴν πρόοδον. Ὁ ὑλικὸς ὅμως κόσμος, ἀνεπαρκὴς διὰ νὰ κορέσῃ τὰς ἀδηφάγους ἀνάγκας τῆς ὑλόφρονος ἀνθρωπότητος, δημιουργεῖ τέλμα ἐντὸς τοῦ ὁποίου διαγκωνίζονται αἱ κοινωνίαι, οἱ λαοί, τὰ ἔθνη. Παρουσιάζεται ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἁπλῆν ὑλικὴν προσωπικότητα. Ἡ πνευματική του προσωπικότης σιγᾷ καὶ ἀπορροφᾶται. Ἡ ἠθικὴ ἀναστολή, λειτουργία τῆς πνευματικῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, δὲν ὑφίσταται. Συνέπεια πάντων τούτων ἡ διαμάχη, ὁ ἐξοντωτικὸς ἀγών, ἡ καταστροφή. Εἶπαν ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι ἀναγκαῖον κακόν, ἀλλὰ μεγαλυτέρα διαστρέβλωσις τῆς ἀληθείας, ἐν προκειμένῳ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ. Ἡ ἀνθρωπότης, δύναται νὰ ζήσῃ ἐν διαρκεῖ εἰρήνῃ, ἀρκεῖ νὰ πρυτανεύσῃ εἰς αὐτὴν ἡ πνευματικὴ ἀνθρωπίνη προσωπικότης. Ὁ ἄνθρωπος, ἐκ φύσεως, δὲν τρέφεται μόνον ἀπὸ ὕλην, τρέφεται κατὰ κύριον λόγον ἀπὸ τὰ νάματα τῆς πνευματικῆς του πηγῆς. Προώδευσε

πάντοτε καὶ ἔδωκε δείγματα τελειότητος ὅταν ἡ πνευματική του προσωπικότης ἔλαμψε καὶ ἐφώτισε τὸ σκότος τῆς ὑλικῆς του προσωπικότητος. Ἡ ἱστορία τὸν ἔκρινε μέχρι τοῦδε καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευράς του. Ἡ πνευματική του ὅμως ὑπόστασις δὲν ἠρίστευσεν εἰσέτι. Χρειάζεται ἀγὼν διαρκὴς καὶ ἐξέλιξις ἀέναος πρὸς βελτίωσιν τῆς πνευματικῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ πρυτάνευσις αὐτῆς τῆς προσωπικότητος ἐπὶ τῆς ὑλικῆς, ἔχει πολλὰ νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν κοινὴν ὑπόθεσιν τῆς ἁρμονικῆς συμβιώσεως τῶν κοινωνιῶν. Μέχρι τότε ὅμως ἡ ἄμιλλα θὰ παίζῃ τὸν ρόλον τοῦ διαμορφωτοῦ.

III. Ὁ ἀθλητισμὸς ὡς διαμορφωτὴς τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος.

Εἶναι ἀξία ἰδιαιτέρας προσοχῆς ἡ εἴσοδος τοῦ ἀθλητικοῦ παράγοντος εἰς τὴν κοινὴν ὑπόθεσιν τῆς διαμορφώσεως καὶ βελτιώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος. Καὶ ὅταν ὁμιλῶμεν περὶ ἀθλητικοῦ παράγοντος ἐννοοῦμεν πάντοτε τὸν παράγοντα ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τείνει εἰς τὸ νὰ διατηρήσῃ καὶ καλλιεργήσῃ τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ρώμην τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ἔχῃ δημιουργηθῇ κοινὴ ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ πνευματικὴ καὶ βιολογικὴ εὐρωστία τῶν κοινωνιῶν εἶναι ὁ μέγιστος συντελεστὴς τῆς κοινωνικῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως, κατὰ ποίαν λογικὴν ἔννοιαν δὲν εἴμεθα ἐξηναγκασμένοι νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὁ ἀθλητικὸς παράγων δὲν εἶναι οὐσιώδης διὰ τὴν κοινὴν ἐπιδίωξιν ταύτην ; Ἀλλὰ καὶ πέραν τούτου, ὁ ἀθλητισμὸς συνδυαζόμενος καὶ μὲ τὴν παιδαγωγικὴν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπιφέρῃ καρποφόρα ἀποτελέσματα εἰς τὴν διαμόρφωσιν ἀκεραίου ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος καὶ νὰ προσφέρῃ κοινωνικὰ στελέχη ὑγιᾶ, τόσον χρήσιμα καὶ τόσον ἀναγκαῖα εἰς τὴν χωλαίνουσαν ἀνθρωπότητα.

Διὰ τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν ὁ ἀθλητισμὸς ἀπετέλεσε τὴν καθ' ὅλου βάσιν τῆς ἀναπτύξεώς του. Ἀνῆχθη οὗτος εἰς παιδαγωγικὸν σύστημα τοῦ ὁποίου ἡ ἐφαρμογὴ τόσον συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ δημιουργήσῃ τὰς προϋποθέσεις τῆς ἀνὰ μέσῳ τῶν αἰώνων προβολῆς τῶν ἀθανάτων ἔργων πολιτισμοῦ καὶ πνευματικῆς ἀλκῆς ἅτινα καταυγάζουν τὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὴν ἀθανασίαν καὶ μέχρι σήμερον.

«Ἡ πόλις ἡμῶν, τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποίηκε μηκέτι τοῦ γένους ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι καὶ μᾶλλον Ἕλληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας» (Ἰσοκράτους «Πανηγυρικὸς»). Κατώρθωσαν δηλαδὴ οἱ Ἀθηναῖοι ὥστε τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλήνων νὰ μὴ θεωρῆται πλέον ὡς ὅρος δηλῶν τὸν ἔχοντα ὡρισμένην ἐξ ἑλληνικοῦ αἵματος καταγωγήν, ἀλλ' ὡς λέξις ταυτόσημος πρὸς τὸ καλλιεργημένον πνεῦμα καὶ νὰ ὀνομάζωνται Ἕλληνες ὄχι τόσον οἱ μετέχοντες τῆς κοινῆς ἑλληνικῆς φύσεως καὶ καταγωγῆς, ἀλλ' οἱ λαμβάνοντες μόρφωσιν ὁμοίαν πρὸς τὴν ἰδικήν των. Ἀνήχθη δηλονότι ἡ παιδαγωγικὴ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τοιοῦτον ὕψος ὥστε πᾶς πεπαιδευμένος νὰ ὀνομάζεται Ἕλλην. Ὁ Ἕλλην ἦτο ἡ προσωποποίησις τῆς παιδεύσεως.

Τὸ τοιοῦτον παιδαγωγικὸν σύστημα, ἦτο συνδυασμὸς ἐκμαθήσεως γραμμάτων, μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην δὲ καὶ «γραφικῆς» (ζωγραφικῆς). Ἐξ ὅλων ὅμως τούτων ἡ γυμναστικὴ ἐνομίζετο τόσον περισπούδαστος ὥστε ὁ δι' αὐτὴν δαπανώμενος χρόνος καὶ ἡ καταβαλλομένη ἐπιμέλεια ἦσαν ἴσα πρὸς τὰ ἄλλα «παιδεύματα». Ἐνῷ δὲ ταῦτα ἔπαυον διδασκόμενα, ἀπὸ μιᾶς ὡρισμένης ἡλικίας, τὰ ἄτομα ἠσχολοῦντο εἰς τὴν γυμναστικὴν κατὰ πᾶσαν ἡλικίαν.

Εἶναι λίαν χαρακτηριστικὸς ὁ κύκλος τῶν ἀσχολιῶν τῆς νεότητος κατὰ τὸ παιδαγωγικὸν τοῦτο σύστημα τῶν Ἀθηναίων. Ἡ καλλιέργεια τοῦ πνεύματος καὶ ἡ ἀφύπνισις τῶν εὐγενῶν ἐνστίκτων τοῦ ἀτόμου, ἐπετυγχάνετο διὰ τῶν πλέον ἐνδεδειγμένων μέσων. Ὁ συνδυασμὸς ἰδίᾳ μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς εἰς τὸ ὅλον σύστημα τῆς ἐκπαιδεύσεως ὑπῆρξεν ἰδανικός. Ἡ ἀλκὴ ἐπραγματοποιεῖτο ἐν μέσῳ τῆς θείας καὶ αἰωνίου ἁρμονίας. Ἡ ἄθλησις εἶχε τὸ νόημα εἰς τὸ νὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν τελειότητα τῆς ἁρμονίας. Νὰ ἀφυπνίσῃ καὶ νὰ κεντρίσῃ τὸν ἑαυτόν του πρὸς τὴν

ἀθανασίαν καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸ ἁρμονικῶς ζῆν. Νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελειότητα καὶ νὰ ἀποθέσῃ εἰς τὸν Θεϊκὸν θρόνον τὸ ἀπαύγασμα τῆς ψυχῆς του. Νὰ ἐγκαταλείψῃ διὰ τῆς ἀθλήσεως τὴν σαρκικήν του μικρότητα καὶ ἐξαϋλούμενος νὰ δημιουργήσῃ πνευματικότητα, νὰ φθάσῃ πρὸς τὴν ἀθανασίαν.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας καὶ ὑπὸ τοιαύτην μυροβόλον πνοὴν ἐκπαιδεύσεως, δὲν ἠδύνατο εἰμὴ ὁ ἄνθρωπος νὰ δημιουργήσῃ ἀδαμάντινον χαρακτῆρα. Νὰ γνωρίσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του ἔναντι τῆς κοινωνίας, τοῦ λαοῦ του, τοῦ ἔθνους του. Νὰ ἐννοήσῃ τὸν προορισμόν του καὶ τὰς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν ἱστορίαν εὐθύνας του. Νὰ ἀμελήσῃ καὶ νὰ παρίδῃ τὰς μικρότητας τῶν συνανθρώπων του καὶ ὡς τέλειον ὄν νὰ γίνῃ ὁ εὐγενὴς Σαμαρείτης καὶ ἀναμορφωτὴς εἰς τὰς χωλαινούσας ἀνθρωπίνους ψυχάς.

Ἡ ἐπίτευξις τῆς τελειότητος ταύτης ἐγένετο διὰ τῆς ἀθλήσεως καὶ κυρίως διὰ ταύτης. Τὸ ἂν ἐδόθη τοιαύτη σημασία εἰς τὸ ἄθλημα τοῦτο ἐγένετο διότι πράγματι ἦτο ἀναγκαῖον. Δὲν εἶναι μικρὰ ὑπόθεσις ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ πάθος του πρὸς τὴν ὕλην. Πάντοτε ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ φύσεως εἶναι προσδεδεμένος εἰς τὸ ἅρμα τῆς ὑλοφροσύνης καὶ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν σαρκικῶν του ἐπιθυμιῶν. Ἡ ἐντατικὴ ὅμως ἄσκησις τοῦ σώματος, ἡ ἁρμονία τῶν κινήσεων καὶ ἡ βιολογική του καταπόνησις ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ εὕρῃ διέξοδον καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ ἐκ τῆς τυραννίας τῆς ὕλης καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸν πνευματικὸν ἑαυτόν του. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀρχή, ἡ μεγάλη ἀρχὴ εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἁρμονίαν καὶ νὰ ἴδῃ τὴν ἀνθρωπότητα ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀλληλεγγύης. Ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ κίνητρον τῆς θυσίας διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Θυσίας πραγματοποιουμένης εἰς τὰς ἐπάλξεις τῶν ἰδανικῶν περὶ ὧν πρέπει νὰ ἀγωνίζεται ἡ ἀνθρωπότης.

(Συνεχίζεται)

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ:

1. Εἰσαγωγή.
2. Ἑλληνικὴ πραγματικότης.
3. Ἄφιξη Ἀμερικανικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς.
4. Κύρια καθήκοντα τῆς Ἀποστολῆς.
5. Τομεῖς δράσεως τῆς Ἀποστολῆς..
α) Τηλεπικοινωνίες.
β) Ἐθνικὴ Ἀσφάλεια.
γ) Ἐγκληματολογικὲς Ὑπηρεσίες.
δ) Διοίκηση.
ε) Ἐκπαίδευση—Σχολὲς.
στ) Τροχαία.
ζ) Δημόσιες συγκεντρώσεις—ταραχὲς κλπ.
η) Ναρκωτικὰ—Τουρισμός.
θ) Χορήγηση διαφόρων ἐφοδίων.
6. Κόστος προγράμματος.
7. Συμπεράσματα.

***

1. Εἰσαγωγή.

Τὸ νὰ ἀναγνωρίζουμε τὴ συμπαράσταση καὶ τὴ δημιουργικὴ συμβολὴ κάποιου, στὸ ὁποιοδήποτε ἔργο μας, εἶναι κατ' ἀρχὴν μιὰ εὐγενικὴ χειρονομία, ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι ἐκδήλωση ὀφειλομένης εὐγνωμοσύνης. Ἀναγνωρίζοντας τὶς προσπάθειες καὶ τὴ συμβολὴ τῶν ἄλλων, στὶς δικές μας ἐνέργειες καὶ ἐπιδιώξεις, ἐκτελοῦμε ἕνα ἀπαραίτητο καθῆκον, ἐκπληρώνουμε μιὰ ἐπιτακτικὴ ἠθικὴ ὑποχρέωση. Βασικά, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι οἱ μεγαλύτερες ἐπιτεύξεις, στὸν ὁποιοδήποτε τομέα δράσεως, ἔγιναν κατὰ κανόνα μὲ τὴν ἠθικὴ ἢ ὑλικὴ συμπαράσταση κάποιου ἢ κάποιων ἄλλων.

Κάναμε αὐτὸν τὸν πρόλογο γιὰ νὰ τονίσουμε περισσότερο τὴν ἀφορμὴ τούτης τῆς προσπαθείας μας, μὰ ξεχωριστὰ γιὰ νὰ ἄρουμε τὴν ὁποιαδήποτε παρεξήγηση. Μπορεῖ ὁ καθένας μας νὰ ἔχη τὶς ἀντιλήψεις του γιὰ πρόσωπα ἢ γιὰ πράγματα. Τὰ γεγονότα ὅμως εἶναι καὶ παραμένουν πάντοτε γεγονότα, ἔτσι ὥστε, ὅση κακὴ προδιάθεση κι' ἂν ὑπάρχη, τίποτε, νὰ μὴ χάνουν ἀπὸ τὴν ἀξία τους. Καὶ μεῖς αὐτὰ τὰ γεγονότα, αὐτὰ ποὺ ἔγιναν στὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, μὲ τὴν κάθε μορφῆς συμπαράσταση τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς, θὰ προσπαθήσουμε συνοπτικὰ νὰ σημειώσουμε, πιστεύοντας ἀκράδαντα στὰ ὅσα ἀνωτέρω γράψαμε.

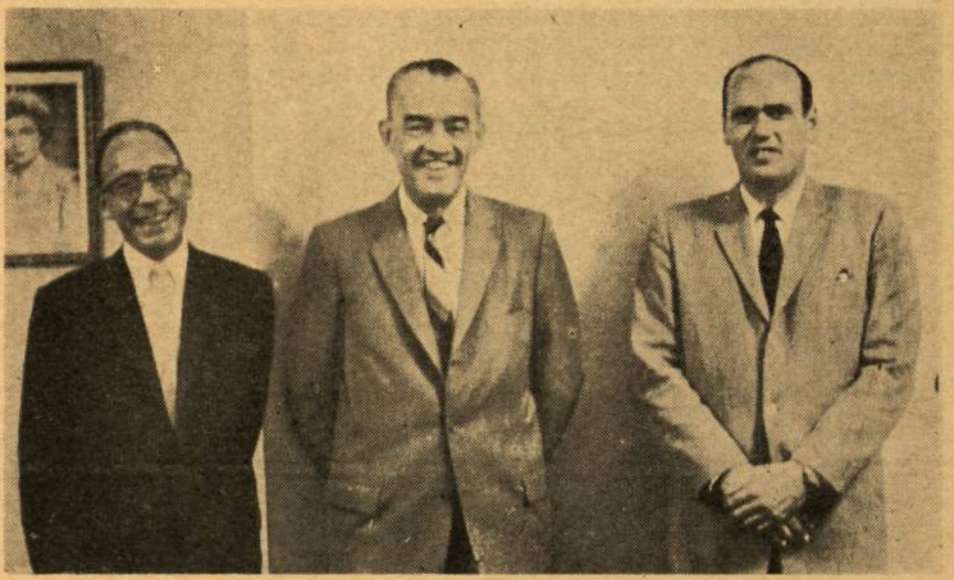
2. Ἑλληνικὴ πραγματικότης.

Ὁ πόλεμος τοῦ 1940, ἡ γερμανικὴ εἰσβολὴ καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ ξενικὴ κατοχή, ἡ δράση τῶν ἀντεθνικῶν ὀργανώσεων ΕΑΜ, ΕΛΑΣ κλπ., τὸ ἀποκορύφωμα τῆς κόκκινης θηριωδίας, τὸ Δεκεμβριανὸ κίνημα καὶ ὁ συμμοριτοπόλεμος, ὅλα αὐτὰ ἄφησαν τὴ χώρα μας γυμνὴ καὶ γεμάτη πληγές, οἱ ὁποῖες ἔπρεπε σύντομα νὰ ἐπουλωθοῦν. Παντοῦ ἐρείπια, σημάδια μιᾶς μεγάλης μπόρας, ἑνὸς τυφῶνος ποὺ πέρασε.

Στὰ τόσα ποὺ πέρασε ἡ πατρίδα μας καὶ στὶς δυνατότητες ποὺ εἴχαμε, ἦταν ἀδύνατο νὰ φθάσουμε ἐδῶ ποὺ σήμερα βρισκόμαστε, χωρὶς τὴν ὑλικὴ κυρίως συμπαράσταση τῶν φίλων καὶ συμμάχων μας. Καὶ 'κεῖνοι, ἀναγνωρίζοντας τὶς δικές μας θυσίες, ἦρθαν κοντά μας καὶ προσέφεραν, ἀληθινά, πολύτιμες ὑπηρεσίες. Ἔτσι, μὲ τὴν Ἀγγλικὴ στὴν ἀρχὴ καὶ τὴν Ἀμερικανικὴ ἐν συνεχείᾳ συμ-

παράσταση ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ψυχικὸ σθένος τῶν Ἑλλήνων, ἡ χώρα μας ὀρθοπόδησε καὶ μπόρεσε, μαζεύοντας τὰ ἀπομεινάρια τῶν ὡς τότε καταστροφῶν της, νὰ δημιουργήσῃ τὴν σημερινὴ πραγματικότητα, αὐτὴν ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴν κατάπληξη τῶν ξένων ποὺ ἐπισκέπτονται τὴν Ἑλλάδα.

Τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, στὰ χρόνια ἐκεῖνα τῶν ἐσωτερικῶν ταραχῶν, πλήρωσαν ἀκριβὰ τὸ φόρο τῆς ὑπάρξεώς των. Στάθηκαν ὅμως φρουροὶ ἀκοίμητοι τῶν ἱδανικῶν τῆς πατρίδος μας. Ἔτσι, ὅταν ὁ ὀργασμὸς τῆς ἀνασυγκροτουμένης Ἑλλάδος πῆρε σάρκα καὶ ὀστᾶ, τὰ Σώματα Ἀσφαλείας προσείλκυσαν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἁρμοδίων τῆς Πατρίδος μας καὶ τῶν Συμμάχων. Πολλὲς ἦσαν οἱ ἐλλείψεις των, τόσο σὲ ἄψυχο, ὅσο καὶ σὲ ἔμψυχο ὑλικό. Παράλληλα ὅμως ἡ μεθοδικὴ καὶ ἐπιστη-

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀμερικανικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς κ. Μ. Φέρλογκ ἐν μέσῳ τῶν συνεργατῶν του κ.κ. Ν. Τζάκσον καὶ Τ. Μόρς.

μονικὴ διάπραξη τοῦ ἐγκλήματος ἀπὸ τοὺς κακοποιούς, ἀπαιτοῦσε τὴν σύγχρονη ἐπιστημονικὴ ἀντιμετώπιση τούτου, ἐκ μέρους τῆς Ἀστυνομίας.

3. Ἄφιξη Ἀμερικανικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς.

Μ' αὐτὰ τὰ δεδομένα τὸ 1957 ἔφθασε στὴν Ἑλλάδα ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀστυνομικὴ Ἀποστολὴ ἢ κατὰ τὸν ἐπίσημο τίτλο ἡ Συμβουλευτικὴ Ἀποστολὴ Δημοσίας Ἀσφαλείας (Public Safety Advisorymission), κατόπιν τοῦ ἀμοιβαίου προγράμματος τεχνικῆς βοηθείας τῶν Κυβερνήσεων Ἑλλάδος καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ ἀπετέλεσε τμῆμα τῆς ἐνταῦθα εὑρισκομένης Ἀμερικανικῆς Οἰκονομικῆς Ἀποστολῆς (Public Safety Division of Usom/G).

4. Κύρια καθήκοντα τῆς Ἀποστολῆς.

Κατὰ τὴν συμφωνία ποὺ ὑπογράφτηκε τὴν 12-3-57, τὰ κύρια καθήκοντα τῆς Ἀποστολῆς ὡρίζοντο ὡς ἑξῆς:

α) Νὰ προσφέρῃ στὰ Σώματα Ἀσφαλείας ἐπαγγελματικὲς γνώσεις καὶ πεῖρα στὰ σύγχρονα ἀστυνομικά, διοικητικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ μέσα, μὲ σκοπὸ τὴν συνδρομὴ στὴν ἐπίτευξη τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ, ἤτοι τῆς ἐνισχύσεως τῆς ἱκανότητος τῶν δυνάμεων Τάξεως.

β) Νὰ βοηθήση τὰ Σώματα Ἀσφαλείας στὴν προετοιμασία καὶ ἐφαρμογὴ τῶν εἰδικῶν σχεδίων τὰ ὁποῖα ἀπέβλεπον στὴν βελτίωση τῶν δυνάμεων τῆς Τάξεως. Ἡ διάρκεια παραμονῆς τῆς Ἀποστολῆς ὡρίζετο γιὰ ἕνα χρόνο. Ἡ συμφωνία αὐτή, μὲ ἐλαφρὲς τροποποιήσεις, ἀνανεώθηκε καὶ γιὰ τὰ ἑπόμενα χρόνια.

Ὡς ἀρχηγὸς τῆς Ἀποστολῆς ὡρίσθη τὸ 1957 ὁ κ. Μπράουν Θεόδωρος, ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Ὀρέγκον. Λίγο ἀργότερα ἦρθε ὁ κ. Πῆτερ Ἔϊλς, εἰδικὸς στὰ θέματα ἀστυνομικῆς διοικήσεως καὶ ἀρχείων, ὡς ἀξιωματικὸς προγράμματος. (Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ κ. Ἔϊλς εἶναι ἑλληνικῆς καταγωγῆς). Ἀρχὲς τοῦ 1958 ἦλθαν οἱ κ.κ. Τζίμ Λούις, καθηγητὴς θεμάτων ἀστυνομικῆς διοικήσεως στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ἰνδιάνας, ὡς ἐκπαιδευτικὸς σύμβουλος καὶ ὁ κ. Τζώρτζ Γέλους, ὡς γραμματεὺς τῆς Ἀποστολῆς.

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1958, ὁ κ. Μπράουν ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὸν κ. Φέρλογκ, πρώην Ὑποδ/ντὴν τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Ντητρόϊτ ὁ ὁποῖος τοποθετήθηκε ἐδῶ ὡς ἀνώτατος σύμβουλος Δημοσίας Ἀσφαλείας. Ἐκτὸς τῶν ἀναφερθέντων, ὑπηρέτησαν στὴν Ἀμερικανικὴ Ἀστυνομικὴ Ἀποστολὴ Ἑλλάδος, ὁ κ. Μόρς, ὡς ἐκπαιδευτικὸς σύμβουλος καὶ ὁ κ. Τζάκσον, ὡς τεχνικὸς σύμβουλος ἐπὶ τῶν ἀστυνομικῶν τηλεπικοινωνιῶν, Κατὰ τὸ ἀπὸ 1957 μέχρι σήμερον χρονικὸ διάστημα ὑπηρέτησαν στὴν Ἀποστολή, ὡς σύνδεσμοι, διάφοροι ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς Χωροφυλακῆς.

5. Τομεῖς δράσεως τῆς Ἀποστολῆς.

Τὸ οὐσιαστικὸ ἔργο τῆς ἀποστολῆς ἄρχισε νὰ φαίνεται ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1959, στοὺς κατωτέρω τομεῖς :

α) Τηλεπικοινωνίες.

Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1959, ὕστερα ἀπὸ προσπάθειες τῆς Ἀποστολῆς καὶ ἄλλων ἁρμοδίων παραγόντων, ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς, εἰσήχθηκε τὸ σύστημα τῶν περιπολικῶν αὐτοκινήτων, ἐφωδιασμένων μὲ ραδιοτηλέφωνον. Σιγὰ–σιγὰ τὰ δύο κατ' ἀρχὴν ἀσυρματοφόρα ὀχήματα ἔφθασαν σήμερα στὸν ἀριθμὸ 39, αὐτοκινήτων καὶ 26 μοτοσυκλετῶν, Ἀστυνομίας καὶ Χωροφυλακῆς.

Στὸ τομέα αὐτό, δηλαδὴ τῶν τηλεπικοινωνιῶν, ἡ ἀποστολὴ δὲν περιωρίσθηκε σὲ μιὰ ἁπλῆ ἐπίδειξη καὶ ἰδίως στὶς μεγάλες πόλεις, ἀλλὰ δημιούργησε δίκτυο σταθμῶν ραδιοτηλεφώνων σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων, ποὺ κινοῦνται σ' ὁλόκληρο τὸ ὁδικὸ δίκτυο τῆς χώρας καὶ κυρίως ἐντὸς τῶν μεγαλυτέρων πόλεων.

Γιὰ νὰ ἐπιτευχθοῦν τὰ ὅσα ἔγιναν, χρειάσθηκε σειρὰ ὁλόκληρη ἐνεργειῶν ὅπως π.χ. 1) ἡ ἀποστολή, κατὰ διαστήματα, στὶς Η.Π.Α. ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Χωροφυλακῆς πρὸς ἐκπαίδευση στὰ θέματα τῶν τηλεπικοινωνιῶν, 2) ἡ ὀργάνωση, στὸ Σύνταγμα Μακρυγιάννη, συνεργείου ἐπισκευῶν, τὸ ὁποῖον ἐφωδιάσθηκε μὲ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα ὄργανα, ἐργαλεῖα, μηχανήματα, ἀνταλλακτικά, καθὼς καὶ μὲ ἕνα αὐτοκίνητο (κινητὸν συνεργεῖον), καὶ ἕνα «κινητὸν ραδιοσταθμόν», 3) ἡ προμήθεια καὶ ἡ ἐγκατάσταση Ρ/Τ Σταθμῶν στὶς πόλεις: Ἀθήνα, Ἀμαρούσιον, Θεσσαλονίκην, Τρίπολιν, Πάτρας, Λαμίαν, Ἰωάννινα, Κοζάνην, Λάρισαν, Χανιά, Ρόδον, Καβάλαν, Κομοτηνήν, Κόρινθον, Χαλκίδα, Ἀγρίνιον, Κέρκυραν, Ἡγουμενίτσαν, Βόλον, Ἡράκλειον καὶ Ἀρχηγεῖον Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, 4) ἡ προμήθεια τῶν κατωτέρων ὀχημάτων, ἐφωδιασμένων μὲ Ρ/Τ.

ι) 9 αὐτοκίνητα Φόρντ (4 γιὰ τὴν Χωροφυλακὴ καὶ 5 γιὰ τὴν Α.Π.).

ια) 30 αὐτοκίνητα Τζὶπ Γουίλς (26 γιὰ τὴν Β. Χ. καὶ 4 γιὰ τὴν Α.Π.).

ιβ) 26 μοτοσυκλέττες Χάρλεϋ Ντάβιντσον (17 γιὰ τὴν Β. Χ. καὶ 9 γιὰ τὴν Α. Π.),

5) ἡ παραγγελία τῶν ἀπαραιτήτων μηχανημάτων γιὰ τὴν δημιουργία ἰδιαιτέρου τηλεφωνικοῦ συστήματος τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς

καὶ Προαστίων, καθὼς καὶ εἰδικοῦ ἀπαντητικοῦ συστήματος, γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τῶν κλήσεων τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν στὸ 100 καὶ τὴν μεταβίβαση αὐτῶν στὰ κινούμενα περιπολικὰ αὐτοκίνητα ἐντὸς τῆς ἐν λόγῳ περιοχῆς, 6) ἡ ἐπίδειξη χρησιμοποιήσεως τηλετύπου γιὰ τὴν σύνδεση τῶν κεντρικῶν ὑπηρεσιῶν μὲ τοὺς σταθμοὺς τηλεπικοινωνιῶν καὶ 7) ὁ ἐξοπλισμός, κατὰ ὑποδειγματικὸ τρόπο, τοῦ κέντρου P/T. Ἀμαρουσίου, τὸ ὁποῖο προορίζεται ὡς Κεντρικὸς Σταθμὸς Τηλεπικοινωνιῶν Χωροφυλακῆς.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀναφερθέντα, διασκευάσθηκαν σὲ ἀσυρματοφόρα περιπολικά,

Ἀσυρματοφόρος ἀστυνομικὴ μοτοσυκλέττα.

13 ἐπιβατικὰ αὐτοκίνητα μεταχειρισμένα, τὰ ὁποῖα χορηγήθηκαν ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ δωρεὰν στὴ Χωροφυλακή.

β) Ἐ θ ν ι κ ὴ Ἀ σ φ ά λ ε ι α.

Ἀνάλογες ὑπῆρξαν οἱ ὑπηρεσίες τῆς Ἀποστολῆς καὶ στὸν τομέα τῆς Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ ἀνδρῶν τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τῆς Ἀστυνομίας στὶς Η.Π.Α. καὶ τὴν ἐκπαίδευση αὐτῶν σὲ θέματα Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας, Ἀρχείων, Ἐρευνῶν καὶ Προγραμματισμοῦ, καταβλήθηκαν καὶ καταβάλλονται προσπάθειες ὀργανώσεως Κεντρικοῦ Ἀρχείου Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας, τὸ ὁποῖον θὰ λειτουργῆ βάσει τῶν συγχρόνων μεθόδων μηχανογραφήσεως. Γιὰ τὴ δεύτερη αὐτὴ ἐπιδίωξη, χορηγήθηκαν τὰ ἀπαραίτητα τεχνικὰ μέσα καὶ ὑλικά, καταρτίσθηκαν κώδικες καὶ ἐξεπαιδεύθη ἀνάλογο προσωπικό.

Ἡ δημιουργία ἑνὸς τέτοιου Κεντρικοῦ Ἀρχείου Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας, θὰ συντελέση κατὰ πολὺ στὴν ἐπίλυση διαφόρων θεμάτων ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν Ἐθνικὴ Ἀσφάλεια καὶ τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὶς ἁρμόδιες ὑπηρεσίες τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας. Ἐκτὸς αὐτοῦ τὸ Ἀρχεῖον αὐτὸ θὰ χρησιμεύη ὡς ὑπόδειγμα γιὰ τὴν ὀργάνωση ἀναλόγων ἀρχείων σὲ ἄλλες ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες, ὅπως εἶναι ἡ Τροχαία, ἡ Διεύθυνση Ἀλλοδαπῶν κλπ.

γ) Ἐγκληματολογικὲς Ὑπηρεσίες.

Ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅτι σήμερα τὸ ἔγκλημα πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζεται μὲ τὶς σύγχρονες ἐπιστημονικὲς ἀντιλήψεις διώξεως τοῦ ἐγκλήματος, οἱ ὁποῖες ἐφαρμόζονται μὲ μεγάλη ἐπιτυχία σὲ χῶρες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀπεστάλησαν στὶς Η.Π.Α., πρὸς ἐκπαίδευση σὲ θέματα δακτυλοσκοπίας καὶ ἐγκληματολογικοῦ ἐργαστηρίου, ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς Χωροφυλακῆς καὶ παράλληλα χορηγήθηκαν διάφορα ὄργανα καὶ ὑλικὰ ἐγκληματολογικοῦ ἐργαστηρίου, ὅπως π.χ. φωτογραφικὲς μηχανὲς δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, κοινὲς φωτογραφικὲς μηχανές, συσκευὲς ὑπεριωδῶν ἀκτίνων, μικροσκόπια κλπ.

δ) Διοίκηση.

Ἡ σημασία τοῦ παράγοντος «Διοίκηση» εἶναι τόσο γνωστὴ καὶ τόσο σημαντικὴ ὥστε σ' ὅλες τὶς ἰδιωτικὲς καὶ κρατικὲς ὑπηρεσίες καταβάλλεται ξεχωριστὴ μέριμνα γιὰ τὴν ἀρτία, ἀπὸ κάθε πλευρά, ὀργάνωση αὐτῆς. Κανένας ὀργανισμός, καμμιὰ ἐπιχείρηση δὲν μπορεῖ νὰ προκόψῃ ἂν δὲν μελετήσῃ προηγουμένως προσεκτικὰ τὸν παράγοντα «Διοίκηση».

Φυσικὸν ἦταν, λοιπόν, ἕνα τόσο σοβαρὸ θέμα νὰ μὴ διαφύγῃ τῆς προσοχῆς τῶν ἁρμοδίων παραγόντων τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τῆς Ἀποστολῆς. Γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ σκοποῦ ἀπεστάλησαν, πρὸς μετεκπαίδευση σὲ θέματα ἀστυνομικῆς ὀργανώσεως καὶ διοικήσεως, ἀξιωματικοὶ τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἀποσπάσθηκαν στὴν Ἀποστολὴ γιὰ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα ἄλλοι ἀξιωματικοί, γιὰ τὴν ἐπεξεργασία θεμάτων διοικήσεως καὶ ὀργανώσεως τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, μὲ τὴν συνεργασία τοῦ κ. Πῆτερ Ἔϊλς.

ε) Ἐκπαίδευση – Σχολές.

Ἡ ἐκπαίδευση γενικὰ τῶν ἀνδρῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ οἱ παραγωγικὲς Σχολὲς τούτων προσείλκυσαν τὸ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον τῆς Ἀποστολῆς. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν ἐξεπαιδεύθησαν στὴν Ἀμερική, ἀξιωματικοὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας σὲ θέματα ἀστυνομικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ λειτουργίας σχολῶν, χορηγήθηκαν στὶς σχολὲς ἐποπτικὰ μέσα διδασκαλίας καὶ ἄλλα ὑλικά, ὅπως κινηματογραφικὲς μηχανὲς λήψεως καὶ προβολῆς, βιβλία κλπ. καὶ τέλος χορηγήθηκε ἕνα αὐτοκίνητο ἐφωδιασμένο μὲ μηχανὴ προβολῆς ἐκπαιδευτικῶν ταινιῶν, μὲ συσκευὴν ἠχογραφήσεως καὶ ἄλλα σχετικὰ ὄργανα.

στ) Τροχαία.

Ὅλοι ξέρουμε ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς τροχαίας κινήσεως μέρα μὲ τὴ μέρα γίνεται πιὸ σοβαρὸ καὶ δύσκολο γιὰ τὴν ἀστυνομία καὶ τοῦτο γιατὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κυκλοφορούντων ὀχημάτων αὐξάνει ἀλματωδῶς. Γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ ἀκανθώδους αὐτοῦ προβλήματος λαμβάνονται καθημερινῶς διάφορα μέτρα. Στὸ θέμα τοῦτο ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀποστολὴ προσέφερε σοβαρὲς ὑπηρεσίες, μὲ τὸ νὰ εἰσάγῃ στὴν Ἑλλάδα τὰ συμπεράσματα τῆς Ἀμερικανικῆς πείρας. Ἔτσι, ἀξιωματικοὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας ἐξεπαιδεύθησαν στὶς Η.Π.Α. σὲ θέματα τροχαίας, ἔγιναν, κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα, διαλέξεις πάνω σὲ τροχαῖα θέματα ἀπὸ εἰδικοὺς τῆς Ἀποστολῆς σὲ ἀστυνομικούς, συστήθηκε ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία ἔκανε ἐπιλογὴ καὶ ἐπεξεργασία στὴν διδακτέα ὕλη τροχαίων θεμάτων, στὶς παραγωγικὲς σχολές. Παράλληλα σημαντικὸς ἀριθμὸς ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς καὶ Ἀστυνομίας ἐξεπαιδεύθη στὴν ἐνταῦθα Ἀποστολή, σὲ θέματα τροχαίας. Τέλος, χορηγήθηκαν διάφορα ὑλικὰ τροχαίας, λίαν ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τροχαίων θεμάτων.

ζ) Δημόσιες συγκεντρώσεις – ταραχὲς κ.λ.π.

Γιὰ τὰ σώματα Ἀσφαλείας τὸ θέμα τῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν διαφόρων δημοσίων συγκεντρώσεων, εἴτε νομίμων εἴτε παρανόμων, ἀποτελεῖ μιὰ μεγάλη δοκιμασία καὶ πάντοτε ἀπασχόλησε καὶ ἀπασχολεῖ τοὺς ἰθύνοντας.

Ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀστυνομικὴ Ἀποστολή, ἔχουσα πεῖραν παρομοίων θεμάτων, βοήθησε ἀρκετά, ἠθικὰ καὶ ὑλικά, τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ καὶ σύγχρονη ἀντιμετώπιση ταραχῶν, συναθροίσεων κλπ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ στὶς Η.Π.Α. καὶ τὴν ἐκπαίδευση σὲ σχετικὰ θέματα ἀξιωματικῶν Ἀστυνομίας καὶ Χωροφυλακῆς, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1961, συστήθηκε σχολεῖον ἐκπαιδεύσεως ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι γιὰ δύο βδομάδες παρηκολούθησαν σχετικὰ μαθήματα. Συγχρόνως χορήγησε στὰ Σώματα Ἀσφαλείας ἐκπαιδευτικὰ ὑλικὰ καὶ μέσα ἀντιμετωπίσεως ταραχῶν καὶ ἄλλων συναθροίσεων.

η) Ναρκωτικὰ – Τουρισμός.

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1961 ἡ Ἀποστολὴ μετεκάλεσε ἀπὸ τὴ Ρώμη τὸν κ. Τζὼν Κουσάκ, τῆς Ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας Διώξεως Ναρκωτικῶν, ὁ ὁποῖος ἔδωσε σχετικὲς διαλέξεις σὲ ὁμάδα ἀξιωματικῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸν Τουρισμό, μετεκπαιδεύθηκαν στὶς Η.Π.Α. καὶ σὲ σχετικὰ θέματα διάφοροι ἀξιωματικοί. Ἔτσι καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ θέματα ἔτυχον τῆς ἀνάλογης μέριμνας, ἐκ μέρους τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς.

θ) Χορήγηση διαφόρων ἐφοδίων.

Θὰ ἦταν μεγάλη παράλειψη ἂν δὲν κάμναμε ἐδῶ λόγο γιὰ τὰ διάφορα ἐφόδια ποὺ διετέθησαν, ἀπὸ τὰ Κεφάλαια τῆς Τεχνικῆς Βοηθείας καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἀνεφέρθησαν ὡς τώρα. Αὐτὰ εἶναι :

ι) Τὰ μηχανήματα γιὰ τὰ συνεργεῖα αὐτοκινήτων Χωροφυλακῆς καὶ Ἀστυνομίας.

ια) Ἡ συμπλήρωση τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ τυπογραφείου Χωροφυλακῆς.

ιβ) Ἡ ἀνέγερση 5 κτισμάτων γιὰ παραμεθορίους Σταθμοὺς Χωροφυλακῆς.

ιγ) Ἡ ἐκπαίδευση ἀνδρῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας (80 Β. Χ. καὶ 40 Α.Π.) στὴν Ἀγγλικὴ γλῶσσα.

ιδ) Ἡ ἐπισκευὴ τῶν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη μεταφερθέντων ὀχημάτων.

ιε) Ἡ χορήγηση στὰ Σώματα Ἀσφαλείας 30 ἀστυνομικῶν περιστρόφων, No 38.

ιστ) Ἡ χορήγηση 5 καινουργῶν Τζίπ (3 Β.Χ. καὶ 2 Α.Π.).

ιζ) Ἡ χορήγηση, μέσω τοῦ προγράμματος «Δωρεὰ ὑπὸ μορφὴν βοηθείας», 255 ἐν συνόλῳ ὀχημάτων μεταχειρισμένων παντὸς τύπου (165 Β.Χ. καὶ 90 Α.Π.) Τὰ 145 ἀπὸ αὐτὰ μετεφέρθησαν ἀπὸ τὶς συμμαχικὲς βάσεις τῆς Εὐρώπης, τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἐπιβαρυνθέντος μόνον μὲ τὸ κόστος τῆς μεταφορᾶς. Μέσῳ τοῦ ἰδίου προγράμματος χορηγήθηκαν σημαντικὲς ποσότητες ἐπίπλων γραφείων, ἀντ-αλλακτικῶν αὐτοκινήτων, ἠλεκτρικῶν γεννητριῶν, ἠλεκτρικῶν συσκευῶν, θερμαστρῶν, γραφομηχανῶν, πολυγράφων κλπ.

6. Κόστος προγράμματος.

Πολλοὶ θὰ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διαβάζοντας τὰ ὅσα ὡς τώρα σημειώσαμε θὰ κάνουν διάφορες σκέψεις. Δικαιολογημένα ἴσως διερωτηθοῦν. Ὅλα ὅσα ἔγιναν, ἔγιναν μὲ χρήματα μόνο τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς, δηλαδὴ τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως ; Βιαζόμαστε νὰ τοὺς βγάλουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀμφιβολία καὶ παραθέτουμε τὰ σχετικὰ δεδομένα, πάνω στὸ θέμα αὐτό.

Συνολικὰ δαπανήθηκαν 1.301.000 δολλάρια. Τὰ χρήματα αὐτὰ προῆλθον ἀπὸ τὶς κάτωθι πηγές :

ι) Ἀμερικανικὴ βοήθεια, δολλάρια 678.000.

ια) Ἀντίστοιχα Κεφάλαια, δολλάρια 408.000.

ιβ) Συμβολὴ Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, δολλάρια 215.000.

Ἐδῶ θὰ θέλαμε νὰ κάνουμε μιὰ διευκρίνηση, σχετικὰ μὲ τὸν ὅρο «Ἀντίστοιχα Κεφάλαια», τὴν σημασία τοῦ ὁποίου πολλοὶ δὲν ξέρουμε. Ἡ βοήθεια ποὺ χορηγεῖται

ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ Κυβέρνηση στὴν χώρα μας, εἶναι δυὸ κατηγοριῶν. Εἶναι ἡ βοήθεια ποὺ δίδεται μὲ τὴ μορφὴ τῶν δολλαρίων καὶ κείνη ποὺ δίδεται μὲ τὴ μορφὴ διαφόρων ἐφοδίων. Ἡ ἀξία τῶν ἐφοδίων αὐτῶν κατατίθεται ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιο σὲ εἰδικὸ λογαριασμὸ στὴ Τράπεζα Ἑλλάδος μὲ τὴν ὀνομασία «Ἀντίστοιχα Κεφάλαια». Τὰ χρήματα αὐτὰ διατίθενται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση, μὲ τὴν συνεργασία τῆς Ἀμερικανικῆς Οἰκονομικῆς Ἀποστολῆς, στὴν πραγματοποίηση διαφόρων σκοπῶν τοῦ οἰκονομικοῦ προγράμματος τῆς πατρίδος μας. Ἔτσι οὐσιαστικὰ τὰ ἐφόδια χορηγοῦνται δωρεάν.

Στὸ ποσὸ ποὺ ἀναφέραμε, δηλαδὴ στὸ 1.301.000 δολλάρια, δὲν περιλαμβάνεται ἡ ἀξία τῶν κάθε φύσεως ἐφοδίων ποὺ χορηγήθηκαν, βάσει τοῦ προγράμματος, «Δωρεὰ ὑπὸ μορφὴν βοηθείας». Ἡ ἀρχικὴ ἀξία τῶν ἐφοδίων αὐτῶν ὑπολογίζεται στὸ 1.100.000 δολλάρια περίπου, ἡ δὲ πραγματικὴ πρέπει νὰ ὑπολογισθῆ στὸ 1/4 τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ.

7. Συμπεράσματα.

Τελειώνοντας τούτη τὴ συνοπτικὴ ἱστόρηση τοῦ ἐπιτελεσθέντος ἔργου τῆς ἐνταῦθα Ἀμερικανικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς, δὲν θὰ βγάλουμε ἐμεῖς τὰ ὁποιαδήποτε συμπεράσματα, ἀλλὰ ἀφήνουμε τοὺς ἀναγνῶστες μας νὰ βγάλουν τὰ δικά τους. Κεῖνο ὅμως ποὺ θεωροῦμε ὑποχρέωση νὰ ἐπαναλάβουμε, εἶναι ὅτι θὰ πρέπει νὰ νοιώθουμε ξεχωριστὴ ἱκανοποίηση γιὰ τὰ ὅσα μέχρι τώρα ἔγιναν. Ἐκφράζουμε παράλληλα τὴν τρανή μας εὐγνωμοσύνη κατὰ κύριον λόγον στὴν Ἀμερικανικὴ Κυβέρνηση καὶ μετὰ σ'αὐτοὺς ποὺ ἐργάσθηκαν ἐδῶ ὡς μέλη τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς, καὶ θέλουμε νὰ τοὺς διαβεβαιώσουμε, ὅτι οἱ ὑπηρεσίες ποὺ μᾶς προσέφεραν ὑπῆρξαν ἀληθινὰ σημαντικές, τέτοιες, ὥστε ποτὲ δὲν θὰ τὶς λησμονήσουμε, στὸ πέρασμα τῶν χρόνων.

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ὅσο κι' ἂν κάποτε εἴμαστε γκρινιάρηδες, ἢ μεμψίμοιροι, δὲν μποροῦμε ποτὲ νὰ ξεχάσουμε τὸν ὁποιοδήποτε, ποὺ κάποτε μᾶς συμπαραστάθηκε. Κι' ἂν ἀκόμη ἡ συμπαράσταση τοῦ ἄλλου ἐξυπηρέτησε ἢ ἐξυπηρετῆ καὶ δικούς του σκοπούς, αὐτὸ εἶναι γιὰ μᾶς κάτι τὸ ἀσήμαντο, μπροστὰ στὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα. Ἔχουμε τὴν γνώμη καὶ πιστεύουμε ὅτι οἱ φίλοι μας συνεργάτες θὰ ἔμειναν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν ὡς τώρα ἐπαφή τους μὲ μᾶς. Κατὰ κάποιο τρόπο θεωροῦμε τὴν προσφερθεῖσα βοήθεια, ὡς ἀντάλλαγμα τῶν ὅσων ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια, πρόσφερε καὶ προσφέρει ἡ πατρίδα μας, γιὰ τὸ πανανθρώπινο ἰδανικό, τὴν ἐλευθερία.

Στὴν Ἀμερικὴ καὶ συγκεκριμένα στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης ὑψώνεται περήφανα τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας, ἐκφράζοντας τὸ ἐλεύθερο πνεῦμα καὶ τοὺς ἀγῶνες τῶν Ἀμερικανῶν. Στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει ἕνας «Παρθενὼν», ποὺ συμβολίζει, στὸ διάβα τῶν χρόνων, τοὺς ἀγῶνες τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς γιὰ τὸ ὡραῖο, τὸ καλὸ καὶ τὴν ἐλευθερία.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τίναξα τὸ κεφάλι μου καὶ προσπάθησα μὲ κόπο νὰ δῶ τί γινόταν τριγύρω μου. Ἀπὸ πάνω μου στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος μ' ἀθλητικὲς διαστάσεις, ποὺ κείνη τὴ στιγμὴ σήκωνε τὸ πόδι του γιὰ νὰ μοῦ καταφέρη κλωτσιὰ στὴ λεκάνη. Ἔβαλα ὅλη μου τὴ δύναμη καὶ τίναξα καὶ τὰ δυό μου πόδια. Ὁ γίγας σωριάστηκε ἀνάσκελα, ἐνῶ ὁ Ἀστυνόμος ἀντιπυροβολοῦσε πρὸς τὴν πόρτα. Ἕνας χοντρὸς ἀνθρωπάκος ποὺ στεκόταν στὴν πόρτα μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα. Τὴν ἴδια στιγμὴ τέσσερις κάμες ἄστραψαν μὲ κατεύθυνση πρὸς τὸν Ἀστυνόμο.

Ἔκανα μιὰ προσπάθεια καὶ χύμηξα στὸ γίγαντα. Τοὔδωσε δυὸ γερὰ χτυπήματα στὸ λαιμὸ μὰ κυλίστηκα ξανὰ στὸ πάτωμα φτύνοντας ἕνα σπασμένο δόντι. Εἶχα δεχτῆ ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι μὲ σκαμνί. Κοίταξα τὸν Ἀστυνόμο. Εἶχε καθηλώσει τοὺς τέσσερις μὲ τὸ περίστροφο καὶ φώναζε στὸ Ρέππα νὰ μὴ κινηθῆ. Σήκωσα τὰ πόδια κι' ἔδωσα μιὰ δεύτερη ὥθηση στὸν γίγαντα ποὺ ἔπεφτε καταπάνω μου μὲ μανία. Ταλαντεύτηκε ἐκεῖνος γιὰ λίγο κι' ὕστερα χτύπησε μὲ τὴν πλάτη δυνατὰ στὸν τοῖχο. Μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀκούστηκε τότε κι ὁ γίγας ἔμεινε ἀκίνητος. Ἔφερε ὕστερα τὸ χέρι του στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου καὶ κυλίστηκε στὸ πάτωμα μουγγρίζοντας. Ἕνα αὐλάκι ἀπὸ αἷμα ἄρχισε νὰ σχηματίζεται ἀπ' τὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου του.

Σηκώθηκα καὶ τὸν πλησίασα. Μιὰ πληγὴ εἶχε ἀνοίξει στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του καὶ ἄφθονο αἷμα ἔβγαινε ἀπὸ ἐκεῖ. Στὸν τοῖχο ἕνα μεγάλο μυτερὸ καρφὶ φάνταζε κόκκινο ἀπ' τὸ αἷμα. Κατάλαβα. Πάνω σ' αὐτὸ εἶχε χτυπήσει ὁ γίγας ὅταν τὸν ὥθησα γιὰ δεύτερη φορά.

Στὸ μεταξύ, τὰ τέσσερα ἀνδρείκελα εἶχαν πετάξει τὶς κάμες. Μόνο ὁ Γιάγκος παρέμεινε στὴ γωνιὰ ἀκόμα, μὲ τὸ μπαγλαμᾶ στὰ χέρια καὶ μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπ' τὸ φόβο. Ἔσκυψα νὰ σηκώσω τὸ κεφάλι τοῦ πληγωμένου ἀπ' τὸ καρφὶ ἀλλὰ ἐκεῖνος μοὔδωσε κι' ἄλλο χτύπημα στὸ πρόσωπο. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἀστεῖο χάϊδεμα. Ἔβγαλα τὸ μαντήλι μου κι' ἔσφιξα μ' αὐτὸ τὴν πληγή του. Ὕστερα πῆγα στὸν ἄλλον ποὺ κοιτόταν στὴν πόρτα. Ἡ σφαῖρα τοῦ Ἀστυνόμου τὸν εἶχε πάρει ξυστὰ στὸν ὦμο.

—Τί κάθεσαι! ἄκουσα τὸν Ἀστυνόμο νὰ φωνάζῃ στὸν Ρέππα. Βάλε αὐτὸ στὴν πληγὴ τουλάχιστον!...

Ἔσχισε ἕνα κομμάτι φόδρα ἀπ' τὸ σακκάκι του καὶ τὴν πέταξε στὸν Ρέππα. Ὕστερα ἔστρεψε πάλι τὸ περίστροφο στοὺς τέσσερις ἀνθρώπους ποὺ σέρνονταν πρὸς τὸ μέρος του.

Ἔβγαλα τὸ περίστροφο καὶ πλησίασα τὸν Ἀστυνόμο ἀσθμαίνοντας.

—Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, μοῦ ψιθύρισε κάτωχρος. Δὲν εἶχα λάβει τὰ μέτρα ποὺ ἔπρεπε καὶ παρὰ λίγο νὰ μᾶς ξεκάνουν... Ὑποτίμησα τὶς ἱκανότητες τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐμπορεύονται τὸ θάνατο. Κοίτα, ἐκεῖ στὸ ταβάνι!...

—Τὸ εἶδα, ἀποκρίθηκα. Μὰ γιατὶ νὰ μὴν τὸ δοῦμε πρὶν γίνῃ τὸ κακό; Δὲν σοῦ φαίνεται πὼς σταθήκαμε πολὺ τυχεροὶ γιὰ νὰ ζήσουμε ;

—Δὲν ὑπῆρχε τὸ ἄνοιγμα τὴ στιγμὴ ποὺ ἤρθαμε κοντὰ στὴν πόρτα μὲ διαβεβαίωσε ὁ Ἀστυνόμος. Κοίταξα καλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ρουφοῦσαν ἀπ' τὸ λουλᾶ. Κανένα ἄνοιγμα δὲν ὑπῆρχε στὸ ταβάνι τότε....

Κοίταξα πάλι στὸ ταβάνι. Ἕνα τετραγωνικὸ ἄνοιγμα βρισκόταν στὴ μέση. Ἀπὸ κεῖ εἶχε πηδήσει ἐπάνω μου ὁ γίγας ποὺ κοιτόταν τώρα ἀνίκανος γιὰ νέα ἐπίθεση. Κι' ὁ ἄλλος ποὺ πυροβόλησε τὸν Ἀστυνόμο ἀπὸ κεῖ θὰ πήδησε, πάνω στὴν ὥρα ποὺ παλεύαμε τόσο δραματικά.

—Ποῦ εἶναι ὁ Σαμαρᾶς μὲ τὸν Στεργίου; ρώτησα τὸν Ἀστυνόμο ἀσθμαίνοντας ἀκόμα. Πῶς δὲν φάνηκαν μὲ τόση φασαρία ποὺ ἔγινε ;

—Αὐτὸ σκεφτόμουνα καὶ γὼ καὶ περίμενα νὰ φανοῦν τόση ὥρα, ἀπάντησε σκεφτικός. Κάτι πρέπει νὰ τοὺς συμβαίνη... Γιὰ κοίταξε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν πόρτα ἐκείνη.

Ἄνοιξα τὴ βορεινὴ πόρτα καὶ βγῆκα ἔξω. Ὁ Σαμαρᾶς μὲ τὸν Στεργίου δὲν φαίνονταν πουθενά.

—Ἔχουν φύγει, εἶπα γυρίζοντας. Δὲν πιστεύω νά....

—Λὲς νὰ ἔπαθαν τίποτα; Ἢ μήπως...

—Δὲν μπορῶ νὰ ὑποθέσω τίποτα. Ὅλα εἶναι πιθανὰ ἐδῶ ποὺ βρισκόμαστε. Μήπως νομίζεις ὅτι...

Ἀκούστηκαν γρήγορα βήματα ἀπ' τὴν αὐλὴ μὲ τὸ μαγγανοπήγαδο. Βγῆκα στὸ παράθυρο καὶ κοίταξα.

—Ὁ Στεργίου ἔρχεται τρέχοντας! φώναξα στὸν Ἀστυνόμο. Ἐπὶ τέλους!

Ὁ Στεργίου ἀνέβηκε τὶς σκάλες καὶ μπῆκε τρικλίζοντας.

—Τί γίνηκε ἐδῶ μέσα ; πρόφερε μὲ σβησμένη φωνή. Ζῆτε;

—Τί ἔγινε; ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Ἀστυνόμος. Ποῦ εἶναι ὁ Σαμαρᾶς; Τί ἔχεις;

—Μᾶς ἐπετέθηκαν δύο μὲ στιλέττα, ἀποκρίθηκε λαχανιάζοντας. Τοὺς κυνηγήσαμε καὶ κατωρθώσαμε νὰ τοὺς πιάσουμε. Τοὺς ἔχουμε τώρα κάτω, μαζὶ μὲ τοὺς δύο τσιλιαδόρους...

—Ἔλα, βοήθησε τώρα νὰ μεταφέρουμε κι' αὐτοὺς κάτω, εἶπε ὁ Ἀστυνόμος ἀναστενάζοντας μ' ἀνακούφιση. Πιάσε αὐτὸν ποὺ εἶναι στὴν πόρτα καὶ σήκωσέ τον.. Ἔτσι!... Μπορεῖ νὰ βαδίσῃ; Πάλι καλά... Πιάσε καὶ σὺ τὸν γίγαντά σου... Ἂν θέλη μπορεῖ νὰ σὲ βοηθήσῃ κι' ὁ κύριος Ρέππας!... Ἐν τάξει ;

Τοὺς πήραμε ὅλους καὶ κατεβήκαμε στὴν αὐλή. Εἶχε χαράξει καλὰ πλέον καὶ τὰ κοκόρια στὸν ὀρνιθώνα χαλοῦσαν τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές. Τὰ περιστέρια πετοῦσαν ἀπὸ πάνω μας καὶ μιὰ συντροφιὰ κουνέλια κρύφτηκαν τρομαγμένα ὅπως βαδίζαμε στὴν αὐλὴ γιὰ τὴν ἔξοδο. Καμμιὰ εἰκοσαριὰ περίεργοι εἶχαν μαζευτῆ ἐκεῖ ἀκούγοντας τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ πέντε ἀστυφύλακες κατέφθαναν ἀπὸ τὸ Τμῆμα τοῦ Βοτανικοῦ. Εἶχε εἰδοποιήσει ὁ Δελῆς ὅταν ἄκουσε τὴ φασαρία στὸ ξύλινο σπίτι καὶ κατέφθαναν μ' ἕνα Ὑπαστυνόμο ἐπὶ κεφαλῆς. Τοὺς ἀφήσαμε νὰ ἀπομονώσουν τὸ τετράγωνο καὶ βάζοντας τοὺς κρατουμένους στὸ φορτηγὸ τοῦ Ρέππα φύγαμε ὅσο γινόταν γρηγορώτερα. Στὸ μεταξὺ ἔκανα ἕνα τηλεφώνημα στὴν Ἀσφάλεια γιὰ νάρθουν καὶ νὰ ἐρευνήσουν μὲ κάθε λεπτομέρεια τὰ τρία σπίτια ποὺ βρίσκονταν στὸ τετράγωνο ἐκεῖνο.

.....

—Τί ἔγινε μὲ σᾶς; ρώτησα τὸν Σαμαρᾶ, ἐνῶ τὸ φορτηγὸ ἔτρεχε στὴν Ἱερὰ ὁδό.

Πέταξε μὲ ἀηδία τὸ τσιγάρο ποὺ κρέμονταν στὰ χείλη του καὶ μὲ κοίταξε παράξενα.

—Βγῆκαν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὸν ὀρνιθώνα καὶ προχώρησαν καταπάνω μας ὅταν μᾶς εἶδαν, ἀποκρίθηκε. Τοὺς εἶπα νὰ σταματήσουν κι' ὅταν συμμορφώθηκαν πλησίασα μὲ τὸν Στεργίου γιὰ νὰ τοὺς ἐρευνήσουμε. Εἶπαν τότε πὼς εἶναι ἐργάτες κι' ὅτι πήγαιναν στὴν Ε.Τ.Μ.Α. νὰ πιάσουν δουλειά. Ξαφνικὰ ἔβγαλαν ἀπὸ ἕνα στιλέττο καὶ μᾶς ἐπετέθηκαν. Τοὺς ἀποκρούσαμε γρήγορα καὶ τόβαλαν στὰ πόδια. Πιὸ κάτω μπῆκαν σὲ μιὰ μοτοσυκλέττα κι' ἔφυγαν σὰν ἀστραπή. Τὴν ὡδηγοῦσε αὐτός, ἐκεῖ ὁ Σπανός!...

Κοίταξα τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν καθισμένος ἀπέναντι μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα.

—Χμ! Ὥστε αὐτὸς εἶναι ὁ Σπανός!!! ψιθύρισα.

—Τὸν γνωρίζετε; ρώτησε ὁ Σαμαρᾶς.

—Ὄχι. Ἐπρόκειτο ὅμως νὰ ξεκάνη κάποια ὅμορφη νέα ἂν πετύχαιναν τὰ σχέδια τοῦ Κώτσου καὶ τοῦ Θαλῆ... Θὰ τὸν εἰδοποιοῦσε ὁ «Τάκης» νὰ ἀκολουθήσῃ τὴ Ρίτα ἀπὸ τὸ Μουσεῖο καὶ στὴν κατάλληλη στιγμὴ θὰ ἔπεφτε πάνω της μὲ τὴ μοτοσυκλέττα... Θὰ ἄφηναν νὰ φανῆ ὅτι ἦταν δυστύχημα... Δυστυχῶς ὅμως τὰ σχέδιά τους ἀπέτυχαν... Λοιπόν; τί ἔγινε κατόπιν;

—Τοὺς κυνηγήσαμε λοιπὸν μ' ἕνα ἀδειανὸ λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς Βοτανικοῦ καὶ τοὺς στριμώξαμε στὸ Μεταξουργεῖο. Ἄφησαν τὴ μοτοσυκλέττα τότε καὶ τόβαλαν στὰ πόδια. Κατεβήκαμε καὶ μεῖς καὶ ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτὰ τοὺς πιάσαμε κοντὰ στὴν ὁδὸ Πειραιῶς. Τοὺς πήραμε καὶ γυρίσαμε ἐδῶ.

—Τί ὥρα ἀκριβῶς σᾶς ἐπετέθηκαν;

—Πέρασαν στὶς ἕξη παρὰ εἴκοσι. Τὴν ὥρα, ἐκείνη ἐσεῖς μὲ τὸν Ἀστυνόμο σπάζατε τὴν πόρτα καὶ μπαίνατε στὸ δωμάτιο...

Τὸ φορτηγὸ εἶχε φτάσει στὴν Ὁμόνοια. Πήδησα γρήγορα κι' ἔτρεξα γιὰ τὸ Μοναστηράκι. Θυμήθηκα ὅτι τὴν ὥρα ποὺ τηλεφωνοῦσα στὴν Ἀσφάλεια, γιὰ νὰ ζητήσω νὰ ἐρευνήσουν τὸ τετράγωνο τοῦ Βοτανικοῦ, μοῦ εἶχαν ἀπαντήσει ὅτι ὁ Μένιος μὲ τὸν Κότσυφα δὲν εἶχαν φανῆ. Οὔτε τηλεφώνημα εἶχαν κάνει ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα. Γι' αὐτὸ ἔτρεξα ὅσο μποροῦσα γρηγορώτερα.

Ἔφθασα στὴν πλατεῖα κι' ἀναζήτησα τὸ Μένιο καὶ τὸν Κότσυφα. Ἄδικος κόπος. Δὲν ὑπῆρχαν πουθενά! Μπῆκα στὸ σταθμὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ κάθησα σ' ἕναν πάγκο ἐξουθενωμένος. Ὁ κόσμος πηγαινοερχόταν ἀκατάπαυστα καὶ οἱ φωνὲς τοῦ πλήθους μαζὶ μὲ τὸν θόρυβο τῶν μικροπωλητῶν μοῦ θύμιζαν παζάρι τῆς Δαμασκοῦ. Ἔνοιωθα ἕναν φοβερὸ πονοκέφαλο καὶ τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ποθοῦσα τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅσο τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο, ἦταν ἕνα ζεστὸ μπάνιο καὶ ἕνας ἥσυχος ὀκτάωρος ὕπνος...

Ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ σταθμοῦ φάνηκε μιὰ ζητιάνα. Βαστοῦσε ἕνα σαραβαλιασμένο καλάθι στὸ χέρι καὶ προχωροῦσε μὲ ἀργὸ βῆμα πρὸς τὸ μέρος μου. Πέρασε μ' ἀνάλαφρο περπάτημα ἀπὸ μπροστά μου καὶ ἀφοῦ μοῦ χαμογέλασε ἔκανε νόημα νὰ τὴν ἀκολουθήσω. Τὴν ἄφησα νὰ βαδίση κάμποσα μέτρα καὶ ὕστερα σηκώθηκα καὶ τὴν ἀκολούθησα. Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνεβῆ ἀρκετὰ καὶ τὸ ψυχρὸ ἀπόγειο ποὺ ἄρχισε νὰ φυσάη, ἐκείνη τὴν ὥρα μοῦ ἔδιωξε σιγὰ σιγὰ κάθε διάθεση καὶ σκέψη γιὰ μπάνιο καὶ γιὰ ὕπνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Δὲν εἶχα ἀσχοληθῆ ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη μὲ τὴ φιλοσοφία τῶν μεγάλων νεκροταφείων. Ἔλεγαν οἱ ἄνθρωποι ὅτι στὰ νεκροταφεῖα τῆς Ἀθήνας ἀντιμετωπίζεις τὰ πιὸ παράξενα συναισθήματα. Ἔλεγαν δηλαδὴ πὼς ἐνῶ πηγαίνεις περίλυπος στὴν κηδεία ἑνὸς στενοῦ σου φίλου συμβαίνει νὰ φεύγης χαρούμενος γιατί ἐκεῖ συνάντησες κάποιον ἄλλο φίλο χωρατατζῆ ποὺ σοῦ διηγήθηκε κάποιο σπουδαῖο ἀστεῖο. Ἀκόμα εἶχα ἀκούσει ὅτι εἶναι δυνατὸν στὸ νεκροταφεῖο νὰ συναντήσης παληοὺς γνώριμους, ποὺ τὸ λυπηρὸ συμβὰν συγκέντρωσε ἐκεῖ, καὶ ἂν εἶσαι μάλιστα ἔμπορος νὰ κλείσης καμμιὰ μεγάλη δουλειά...

Τὸ Γ' νεκροταφεῖο παρουσίαζε μεγάλη κίνηση, ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ὁλόκληρες σειρὲς ἀπὸ τάφους εἶχαν ἀνοιχτῆ σ' ἕνα νέο ἐκτάριο καὶ οἱ ἐργάτες ἀγωνίζονταν ἀλλοῦ νὰ σκεπάζουν τὰ φέρετρα ποὺ κατέβαιναν στὴ γῆ κι ' ἀλλοῦ ν' ἀνοίγουν νέους λάκκους ἀκόμα. Τὸ μαρτιάτικο ξεροβόρι ἔκανε τὰ κλωνάρια τῶν δέντρων νὰ λυγίζουν ὡς κάτω στὸ χῶμα, σὰν τελευταία ἐπίκληση σ' αὐτοὺς ποὺ ἐγκατέλιπαν τὰ γήινα καὶ οἱ θόρυβοι καὶ τὰ ξεφωνητὰ ἔκαναν τὴν ἀτμόσφαιρα ὅλο καὶ πιὸ βαρειά. Μαυροντυμένες χῆρες καὶ ὀρφανὰ παιδιὰ ἄναβαν τ' ἀγιοκέρια στὰ μάρμαρα καὶ στοὺς ξύλινους σταυροὺς κάνοντας τὶς προσευχές τους γιὰ τὴ σωτηρία ἐκείνων ποὺ ἔφυγαν, ἐνῶ κομψευόμενοι δανδῆδες προσπαθοῦσαν νὰ πιάσουν κουβέντα μὲ ὡραῖες καὶ νέες ὑπάρξεις ποὺ ἔκλαιγαν σὲ κάποιο μνῆμα. Τοῦτο τὸ τελευταῖο φαινόμενο μοῦ τράβηξε ἀρκετὰ τὴ προσοχή. Οἱ δανδῆδες πλησίαζαν τὴν ὡραία χήρα στὸ μνῆμα ποὺ ἔκλαιγε καὶ ἄναβαν ἕνα κερὶ στὸ διπλανό. Ὕστερα ἔπαιρναν ὕφος ἀνάλογο μ' ἐκεῖνο τοῦ ἀπαρηγόρητου ἀνθρώπου καὶ προσπαθοῦσαν νὰ παρηγορήσουν τὴν χήρα. Ἔφευγαν κατόπιν μαζὶ κι' ἔτσι στὸ ψυχικὸ δρᾶμα καὶ τὸ σπαραγμὸ ἄρχιζε ἕνα εἰδύλλιο ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῆ πὼς θὰ εἶχε διαφορετικὸ τέλος ἀπὸ τὰ ἄλλα εἰδύλλια...

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑΪΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ἠλέκτρας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Διστόμου, στὸ Λόφο Κολωνοῦ.

Ἡ Ἠλέκτρα, σύμφωνα μὲ τὴν μυθολογία, ἦτο κόρη τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Τόσο στὸν Ὅμηρο, ὅσο καὶ στοὺς ἐπικοὺς τῆς ἀρχαιότητος, εἶναι ἄγνωστη. Γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἀναφέρει στὶς «Χοηφόρες» του ὁ Αἰσχύλος, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν ἔκανε ἕνα ἀπὸ τὰ δραματικώτερα πρόσωπα τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, μὲ τὸν συμμετοχή της στὴ θανάτωσι τῆς μητέρας της καὶ τοῦ Αἰγίσθου. Ἀργότερα τόσο ὁ Σοφοκλῆς, ὅσο ὁ Εὐριπίδης καὶ ἄλλοι νεώτεροι ποιηταί, τὴν χρησιμοποίησαν ὡς ἡρωίδα τραγωδιῶν των. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκδίκησι τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα της (τὸν εἶχε σκοτώσει ἡ μητέρα της μαζὶ μὲ τὸν ἐραστή της τὸν Αἴγισθο), ἡ Ἠλέκτρα παντρεύτηκε τὸν Πυλάδη, φίλον τοῦ ἀδελφοῦ της Ὀρέστου καὶ ἀπόκτησε τὸν Μέδοντα καὶ τὸν Στρόφια. (ὁμώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Ἤλιδος.

Πάροδος τῆς Λεωφ. Κηφισίας 146, πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν στάσι Ζέρβα, στὴν συνοικία Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἡ Ἦλις, ἀρχαία πόλις τῆς Ἠλείας, βρισκόταν κοντὰ στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ Πηνειοῦ καὶ ἐκοσμεῖτο μὲ λαμπρὰ οἰκοδομήματα καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα. Ἡ Ἦλις, ὡς ἱερὴ πόλις τοῦ Ὀλυμπίου Διός, δὲν εἶχε τείχη, πλὴν τῆς Ἀκροπόλεώς της. Ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Ἤλιδος βρίσκονται σήμερα μεταξὺ τῶν χωριῶν Παλαιοπόλεως, Μπουχιώτη καὶ Καλυβίων. Ἡ Ἀκρόπολις βρισκόταν ἐκεῖ ποὺ σήμερα εἶναι τὸ ὕψωμα «Καλοσκόπι». Σήμερα ὑπάρχει καὶ ὁμώνυμη κοινότης, στὴν ἐπαρχία Ἠλείας, μὲ 300 περίπου κατοίκους.

Ἡλιοδώρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐρατοσθένους 29, κοντὰ στὴν πλατεῖα Πλαστήρα (Παγκράτι).

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν ὁμώνυμο ἕλληνα μυθιστοριογράφο τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος, ὁ ὁποῖος συγκαταλέγεται στοὺς σπουδαιότερους μυθιστοριογράφους τῆς

ἐποχῆς του. Τὸ σημαντικώτερο ἔργο του ἦτο τὸ «Σύνταγμα τῶν κατὰ Θεαγένην καὶ Χαρίκλειαν Αἰθιοπικῶν», σὲ 10 βιβλία καὶ μὲ ἡρωίδα τὴν βασιλόπαιδα τῆς Αἰθιοπίας, Χαρίκλεια. Νεώτεροι συγγραφεῖς, ὡς ὁ Φώτιος, ὁ Κοραῆς κ.ἄ. τὸν θεωροῦν ὡς χριστιανό, γεγονὸς ὅμως τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἀμφισβητοῦν. Τὸ πιὸ πιθανὸν εἶναι ὅτι ὑπῆρξε ἡλιολάτρης, ἐπηρεασμένος ἀρκετὰ ἀπὸ τὸν χριστιανισμό.

Ἡλιοπούλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λαμπάκη 6, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἐλευθέριο Ἀχαρνῶν (Παλαιόν).

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν Τιμολέοντα Ἡλιόπουλο, καθηγητὴ τῆς Νομικῆς Σχολῆς. Γεννήθηκε στὸ Μεσολόγγι τὸ 1856 καὶ τὸ 1911 διωρίσθηκε τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου. Χρημάτισε βουλευτὴς καὶ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης (1916). Τὸ 1924 ἀποχώρησε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο, λόγῳ ἡλικίας καὶ τὸ 1929 ἐξελέγη Ἀκαδημαϊκός. Ἐξεπροσώπησε τὴν χώρα μας σὲ πολλὰ ἐπιστημονικὰ συνέδρια καὶ ἔγραψε πολυάριθμες μονογραφίες ,διατριβὲς καὶ ὑπομνήματα σὲ νομικὰ περιοδικά, ἑλληνικὰ καὶ ξένα. Πέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1932.

Ἡλίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀκομινάτου 45, κοντὰ στὸν Ἅγιο Παῦλο, τῆς ὁδοῦ Ψαρῶν.

Ὁ Ἥλιος, κατὰ τὴν μυθολογία, (Θεογονία) ἦτο γυιὸς τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς Εὐρυφαέσσης, ἀδελφὸς δὲ τῆς Ἠοῦς καὶ τῆς Σελήνης. Σ' ἀρκετὰ μέρη τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος λατρεύθηκε ὡς θεὸς τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. Ἡ Ρόδος ὑπῆρξεν ὁ κυριώτερος τόπος τῆς λατρείας του. Γυιὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς ὠκεανίδος Κλυμένης, εἶναι ὁ Φαέθων.

Κατὰ τὴν ἀστρονομία, ὁ Ἥλιος εἶναι θερμὴ αὐτόφωτη σφαῖρα καὶ βρίσκεται, σχετικὰ μὲ τοὺς ἄλλους ἀστέρες, ἐγγύτατα πρὸς τὴν Γῆ. Ἀπὸ τὴν μᾶζα τοῦ ὅλου πλανητικοῦ μας συστήματος, τὰ 99,8% αὐτῆς ἀποτελοῦν τὴν μᾶζα τοῦ Ἡλίου.

Τὰ κυριώτερα μέρη τοῦ Ἡλίου εἶναι : 1) ἡ φωτόσφαιρα, ἤτοι ἡ ἐπιφάνεια τὴν ὁποία βλέπουμε μὲ τὰ μάτια, 2) ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἡλίου, ἡ ὁποία βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὴν φωτόσφαιρα καὶ τὴν βλέπουμε μόνον κατὰ τὶς ὁλικὲς ἐκλείψεις τοῦ Ἡλίου καὶ 3) Τὸ στέμμα, ἤτοι τὸ ἐξώτατο περίβλημα ποὺ σὰν ἁλώνι περιβάλλει τὸν Ἥλιο, κατὰ τὶς ὁλικὲς ἐκλείψεις του. Ἡ ἀπόστασις ποὺ χωρίζει τὸν Ἥλιο ἀπὸ τὴν Γῆ, σύμφωνα μὲ τὰ μέχρι σήμερα γνωστά, ἀνέρχεται στὰ 150 περίπου ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Κατὰ ὑπολογισμοὺς ἡ μᾶζα τοῦ Ἡλίου εἶναι 1.333 χιλιάδες μεγαλύτερη, ἀπὸ τὴν μᾶζα τῆς Γῆς.

Ἡλιουπόλεως.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Ν.Δ. πλευρὰ τοῦ Α' Νεκροταφείου καὶ καταλήγει στὴ Γυμναστικὴ Ἀκαδημία.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτή, ἐπειδὴ ἄγει στὸν ὁμώνυμο συνοικισμό, ὁ ὁποῖος ἔγινε μετὰ τὸν Α' Παγκόσμιο πόλεμο, ἀπὸ γηγενεῖς οἰκιστάς, σὲ οἰκόπεδα κάποιου ὀνόματι Νάστου. (ὁμώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Ἡλυσίων.

Διασταυρώνεται μὲ τὴν ὁδὸ Λαοδικείας 28 καὶ βρίσκεται στὸν ὁμώνυμο συνοικισμό, ὄπισθεν τοῦ Νοσοκομείου «Ἀλεξάνδρα».

Κατ' ἀρχὴν ὁ συνοικισμὸς ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν μονὴ Ἀσωμάτων Πετράκη, ἡ ὁποία εἶχε ἐκεῖ ὡραιότατο κτῖσμα, στὸ ὁποῖο ὁ πρῶτος ἔνοικός του, γραμματεὺς τῆς Τουρκικῆς Πρεσβείας, εἶχε δώσει τὸ ὄνομα «Ἠλύσια». Ὡς «ἠλύσια» ἐχαρακτηρίζοντο, στὴν ἀρχαιότητα, οἱ περιοχὲς ὅπου εἶχε πέσει κεραυνός. Οἱ ἀρχαῖοι λέγοντας «Ἠλύσιον πεδίον», εἶχον στὸ μυαλό τους ἕνα φανταστικὸ ὡραῖο τόπο, ὁ ὁποῖος, κατ' αὐτούς, βρισκόταν στὴ δυτικὴ ἐσχατιὰ τῆς γῆς, ἐντεῦθεν τοῦ ὠκεανοῦ. Στὸν τόπο αὐτόν, τῶν ἀειθαλῶν δένδρων καὶ τῶν λειμώνων, τοῦ αἰώνιου

καλοκαιριοῦ, βασίλευαν ὁ Κρόνος καὶ ἡ Ρέα καὶ κατοικοῦσαν, ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο, οἱ ψυχὲς τῶν ἐναρέτων. Πάρεδρος τοῦ Κρόνου καὶ δικαστὴς ἦτο ὁ Ραδάμανθυς.

Στὸ Παρίσι ὑπάρχει ὡραιότατο καὶ μεγάλης ἐκτάσεως ἄλσος, τὰ γνωστὰ «Ἠλύσια Πεδία», καθὼς καὶ τὸ «ἀνάκτορο τῶν Ἠλυσίων», ποὺ κτίσθηκε τὸ 1718, γιὰ λογαριασμὸ τοῦ κόμιτος τοῦ Ἐβρέ, Ἐρρίκου ντὲ λὰ Τοὺρ τῆς Ὠβέρνης, ἀπὸ τὸν ἀρχιτέκτονα Μολλέ.

Ἠοῦς.

Παράλληλη καὶ μεταξὺ τῶν ὁδῶν Περσέως καὶ Κειριαδῶν, στὴν Ἁγία Αἰκατερίνη τῶν Κάτω Πετραλώνων.

Ἡ Ἠὼς (αἰολιστὶ Αὔως, δωριστὶ Ἀώ, ἀττικιστὶ Ἕως), κόρη τοῦ Ὑπερίωνος τῆς Θείας ἢ τῆς Εὐρυφαέσσης καὶ ἀδελφὴ (σύμφωνα μ' αὐτὰ) τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης, εἶναι ἡ προσωποποίησι τοῦ «λυκαυγοῦς» (γλυκοχάραμα). Κατὰ τὴν μυθολογία ἅρπαξε ἀπὸ τὴν Τροία τὸν γυιὸ τοῦ Λαομέδοντος, Τιθωνό, μὲ τὸν ὁποῖο καὶ ἀπόκτησε τὸν Ἡμαθίωνα καὶ τὸν Μέμνωνα. Ἀργότερα παντρεύτηκε τὸν Ὠρίωνα, τὸν Κέφαλον (μὲ τὸν ὁποῖο ἀπόκτησε τὸν Φώσφορο, τὸν Λῶο καὶ τὸν Πάφο) καὶ τέλος τὸν Κλεῖτο. (ὁμώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Ἠπείρου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πατησίων 55 (Μουσεῖο) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Λιοσίων (Θ' Γυμνάσιο Θηλέων).

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ περιοχὴ τῆς Β.Δ. Ἑλλάδος. «Ἤπειρος» σημαίνει στεριά, φαίνεται δὲ ὅτι τὸ ὄνομα αὐτὸ δόθηκε στὴ περιοχὴ αὐτή, σ' ἀντίθεσι πρὸς τὰ νησιὰ τοῦ Ἰονίου Πελάγους. Στὴ τοπικὴ διάλεκτο, ἐλέγετο Ἄπειρος, οἱ δὲ κάτοικοι, Ἀπειρῶται.

Τὰ σύνορα τῆς Ἠπείρου ὑπῆρξαν διαφορετικὰ κατὰ τὶς διάφορες ἱστορικὲς περιόδους. Σήμερα ἡ ὁλικὴ ἐπιφάνεια τῆς Ἠπείρου (ὄχι καὶ τῆς ὑπόδουλης Βορείου Ἠπείρου) εἶναι 9.170 περίπου τετραγωνικὰ χιλιόμετρα καὶ κατανέμεται στοὺς νομούς: Θεσπρωτίας, Ἰωαννίνων, Πρεβέζης καὶ Ἄρτης.

Τὸ 295 π.Χ., ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Νεοπτολέμου, βασιληᾶς τῆς Ἠπείρου ἔγινε ὁ Πύρρος καὶ ἔτσι ἔληξε ἡ μακεδονικὴ ἐπικυριαρχία στὴν Ἤπειρο. Ὁ Πύρρος ἀνάδειξε τὴν Ἤπειρο σὲ μεγάλο κράτος. Ἀπὸ τὸ 168 π.Χ. ἡ Ἤπειρος περιῆλθε στὴν Ρωμαϊκὴ κυριαρχία. Ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, τὸ 1449, ἡ Ἤπειρος περιῆλθε στὴν Τουρκία, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ γνώρισε διαφόρους κατακτητάς. Τέλος τὸ 1912 ἡ Ἤπειρος ἀπελευθερώθηκε καὶ ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἔφθασε μέχρι τὸ Ἀργυρόκαστρο. Ἀργότερα, τμῆμα τῆς Ἠπείρου παραχωρήθηκε στὴν τότε συσταθεῖσα Ἀλβανία, γεγονὸς ποὺ ἀνάγκασε τοὺς Ἠπειρώτας νὰ δημιουργήσουν τὸ γνωστὸ «Βορειοηπειρωτικὸ ζήτημα», τὸ ὁποῖο ἀκόμη περιμένει τὴν λύσι του. Κάποτε, χωρὶς ἀμφιβολία, καὶ τὸ κομμάτι αὐτὸ τῆς ἑλληνικῆς γῆς, τὸ γνήσια ἑλληνικό, θ' ἀγκαλιάση τὴ μητέρα-Ἑλλάδα. (συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

Ἠπίτη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βουλῆς 38, κοντὰ στὴν ἐκκλησία «Ἁγία Δύναμις», τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως.

Ὁ Πέτρος Ἠπίτης, ἕλλην γιατρός, γεννήθηκε στὴ Πάργα τὸ 1795. Χρημάτισε γιατρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου καὶ πολὺ νωρὶς μυήθηκε στὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας. Οἱ ὑπηρεσίες του στὸν ἱερὸ ἀγῶνα τοῦ 1821, ὑπῆρξαν πολύτιμες. Τὸ 1830 ἐγκαταστάθηκε, ὡς γιατρός, στὴν Ἀθήνα καὶ μολονότι διωρίσθηκε καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, δὲν ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του, γιὰ ἄγνωστη αἰτία. Ἄφησε χειρόγραφα ἰατρικὰ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα, τὰ παιδιά του, παρέδωσαν στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, ὅπου καὶ βρίσκονται. Πέθανε τὸ 1861.

(Συνεχίζεται)

Νικόλαος Τσαγκλῆς

Τὴν 10 Ἰουνίου 1962 πέθανε στὸ Ἱπποκράτειο Νοσοκομεῖο, ἀπὸ ζαχαρώδη διαβήτη, καὶ κηδεύτηκε στὸ Α΄ Νεκροταφεῖο ὁ τ. Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ Τσαγκλῆς Νικόλαος. Ἔτσι ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἔχασε ἕναν ἀκόμη παλαίμαχο καὶ ἄξιο στρατιώτη, ποὺ ὑπηρέτησε πιστὰ καὶ συνειδητὰ τὴν κοινωνία.

Ὁ μεταστὰς γεννήθηκε τὸ 1898 στὸ Νησίον Παμίσου τῆς Μεσσηνίας. Κατατάχθηκε στὸ νεοσύστατο Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων τὸ 1923 μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β΄, ὄντας τελειόφοιτος Νομικῆς. Τὸ 1924 προήχθη σὲ Ὑπαστυνόμο Α΄. Τὸ 1929 σὲ Ἀστυνόμο Β΄. Τὸ 1933 σὲ Ἀστυνόμο Α΄. Τὸ 1942 σὲ Δ/ντὴ Β΄ καὶ τὸ 1952 σὲ Δ/ντὴ Α΄ τάξεως. Τὸν Μάρτιο τοῦ 1944 ἔφυγε στὴ Μ. Ἀνατολή, γυρίζοντας ξανὰ τὸν Νοέμβριο τοῦ ἰδίου ἔτους. Πῆρε μέρος στὸ Δεκεμβριανὸ κίνημα ὡς Διοικητὴς τῆς Ὑποδιευθύνσεως τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας καὶ ἀγωνίσθηκε ἡρωικὰ ἐπιδεικνύοντας ἰδιάζουσες διοικητικὲς ἱκανότητες. Τὸ 1953 ἀποστρατεύτηκε. Ἠθικός, τίμιος, εὐσυνείδητος, ἐργατικός, μὲ ἄριστα ἀστυνομικὰ προσόντα, συγκέντρωνε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐκτίμησι ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ θάνατός του μᾶς λύπησε βαθύτατα, ἡ δὲ θύμησί του θὰ παραμείνη παντοτεινή.

Ἀντώνιος Ἀλεξανδρῆς

Πρὶν καλὰ κατακαθήση τὸ χῶμα τοῦ νεοσκαμμένου μνήματος τοῦ Εὐθυμιοπούλου, ἕνα ἄλλο ἀνοίχθηκε πρὶν λίγες μέρες γιὰ νὰ δεχθῆ, καὶ πάλι τόσο πρόωρα, τὸ σῶμα ἑνὸς νέου στὴν ἡλικία ἀστυφύλακος. Τὴν 10-6-62, ὕστερα ἀπὸ πολύμηνη τυραννία τῆς ἀνίατης ἀρρώστειας τῆς ἐποχῆς μας, πέθανε ὁ ἀστυφύλακας Ἀλεξανδρῆς Ἀντώνιος, πρὶν κλείση δεκαετῆ ὑπηρεσία στὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα.

Ὁ Ἀλεξανδρῆς Ἀντώνιος γεννήθηκε τὸ 1927 στὸ Γαρδίκι τῆς Φθιώτιδος καὶ τὸν Μάρτιο τοῦ 1953 ἔδωσε τὸν νενομισμένο ὅρκο τοῦ ἀστυφύλακος. Νέος, γεμᾶτος ζωντάνια καὶ πίστι στὸ σκοπὸ ποὺ ὑπηρετοῦσε, ὑπῆρξε πρότυπον ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου. Ὅπου κι' ἂν ὑπηρέτησε, ἄφησε τὶς καλύτερες ἀναμνήσεις ἑνὸς πειθαρχικοῦ, εὐγενικοῦ, ἐργατικοῦ καὶ προθύμου ὑπαλλήλου καὶ γενικὰ ἑνὸς ὁλοκληρωμένου χαρακτῆρος. Μ' αὐτὰ τὰ ἰδανικὰ προχωροῦσε τὸν δύσκολο δρόμο τῆς ἀποστολῆς, ἐνῶ μέσα του ἕνα μισητὸ κι' ἀποτρόπαιο σαράκι, ἔγλυφε τὰ σωθικά του.

Ὁ θάνατός του γέμισε ἀπὸ τρανὴ λύπη τὶς ψυχὲς φίλων καὶ γνωστῶν, στοὺς ὁποίους ἡ θύμησί του θὰ παραμείνη παντοτεινή.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Προήχθησαν, ἐκ τῶν ἐν ἰσχύι πινάκων προακτέων τοῦ ἔτους 1962, οἱ κάτωθι Ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων :

1) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α΄ τάξεως, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Β΄ τάξεως: κ.κ. Τασιγεῶργος Κωνσταντῖνος, κατ' ἐκλογὴν καὶ Ζερβόπουλος Σπυρίδων, κατ' ἀρχαιότητα.

2) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β΄ τάξεως, ὁ Ἀστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Παρίσης Λεωνίδας, κατ' ἐκλογήν.

3) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ τάξεως, ὁ Ἀστυνόμος Β΄ τάξεως κ. Ζαμπλάρας Διονύσιος, κατ' ἐκλογήν.

4) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως, οἱ Ὑπαστυνόμοι Α΄ τάξεως: κ.κ. Παπαβασιλείου Ἐμμανουήλ, Πετρετῆς Κωνσταντῖνος, κατ' ἐκλογὴν καὶ Τσιοῦγκος Γεώργιος, κατ' ἀρχαιότητα.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀρχιφύλακος ὁ ἐν μονίμῳ διαθεσιμότητι Ὑπαρχιφύλαξ κ. Ρέστης Δημήτριος, ὡς συμπληρώσας 4ετίαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαρχιφύλακος καὶ διότι προήχθησαν νεώτεροί του εἰς τὸν ἀνωτέρω βαθμόν.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρῃτήθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ Ἀστυνόμος Β΄ κ. Ρώσσης Χρῆστος καὶ ἀπενεμήθη αὐτῷ ὁ βαθμὸς τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ τάξεως, λόγῳ συμπληρώσεως 25ετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἐξ ἧς 5ετοῦς τοιαύτης εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

—Ὡσαύτως παρῃτήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ Ἀστυφύλακες: κ.κ. Ἀδαμόπουλος Χρῆστος, Βουρνᾶς Νικόλαος, Καραμπουτσούνης Παντελῆς, Δανόπουλος Σπυρίδων, Γαλανόπουλος Παναγιώτης, Μπακέας Κωνσταντῖνος, Μελισσαρόπουλος Ἄγγελος, Παναγιωτόπουλος Γεώργιος, Τσιακίρης Παναγιώτης, Σταυρόπουλος Ἀθανάσιος, Μαλεσσόβας Στέφανος καὶ Διαμαντόπουλος Ἀνδρέας.

—Μετετάγη εἰς τὴν κατάστασιν τῆς Μονίμου Διαθεσιμότητος καὶ εἰς τὴν κατηγορίαν Α΄ ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ κ. Διαμαντόπουλος Σπυρίδων ὡς καταστάς, λόγῳ παθήσεως, ἀνίκανος πρὸς ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: 1) Ὑπαστυνόμον Β΄ κ. Λιολίτσαν Κωνσταντῖνον καὶ 2) Ἀστυφύλακας: κ.κ. Παπαγεωργίου Γεώργιον καὶ Δρᾶλον Βασίλειον, διότι ἅπαντες, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ κακοποιοῦ Χασιώτη Δημητρίου καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεισῶν διαρρήξεων εἰς περιφέρειαν Ἄρτης. Ὡσαύτως, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθη ὁ Ἀστυνόμος Α΄ κ. Θᾶνος Παναγιώτης, διότι, προϊστάμενος τοῦ Τμήματος Διώξεως Διαρρηκτῶν τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν καὶ κατευθύνας ἐπιδεξίως τοὺς ἀνωτέρω, ἔφερεν εἰς αἴσιον πέρας τὴν ὡς ἄνω ὑπόθεσιν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Ἡ ψυχολογία τοῦ ὄχλου—Τύπος καὶ Ἀστυνομία, ὑπὸ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου 529

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τινὰ περὶ τῆς κωφαλαλίας καὶ τῆς διαταράξεως ἢ συγχύσεως τῆς συνειδήσεως ὡς καταστάσεων ἀνικανότητος πρὸς καταλογισμὸν τῆς πράξεως (ἄρθρα 33 - 36 Π.Κ.), ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Δημητρίου Ντζιώρα (συνέχεια καὶ τέλος) 535

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ

Ἡ συμβολὴ τῶν Ἀστυνομικῶν Συντακτῶν εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 539

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀστυνομία καὶ πολιτισμός, ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου κ. Κων. Ι. Παπαρρηγοπούλου.. 542

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Τὰ τροχαῖα ἀτυχήματα καὶ αἱ αἰτίαι ποὺ τὰ προκαλοῦν, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β΄ κ. Γεωργίου Κανελλοπούλου 544

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Πλαστογραφία τραπεζιτικῶν τσέκς — Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τῶν πλαστογράφων στὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπ/μου κ. Γεωρ. Δουκάκη (συνέχεια) 546

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Διαρρήκτης καὶ δολοφόνος — Τεμαχισμὸς πτώματος — Ἐξακρίβωσις ταυτότητος θύματος — Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ δράστου, ἐκ τοῦ Ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Master Detective», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια καὶ τέλος) 549

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Ἡ μάχη τῆς Κρήτης, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ἰωάννου Ράϊκου 553

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀθλησις καὶ διεθνεῖς σχέσεις, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ἀναστασίου Συφάντου 557

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀστυνομικὴ Ἀποστολὴ καὶ τὸ ἔργο της στὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ἰωάννου Ράϊκου 562

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β΄ κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 569

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 572

ΠΕΝΘΗ

Νικόλαος Τσαγκλῆς—Ἀντώνιος Ἀλεξανδρῆς 575

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 576

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.